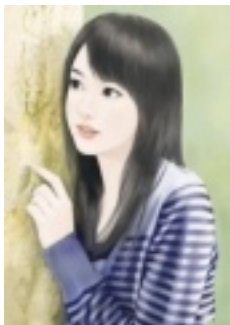

Vòng Tròn Đồng Tâm

Contents

Vòng Tròn Đồng Tâm	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	11
4. Chương 4	15
5. Chương 5	19
6. Chương 6	24
7. Chương 7	28
8. Chương 8	32
9. Chương 9	37
10. Chương 10	41
11. Chương 11	45
12. Chương 12	49
13. Chương 13	54
14. Chương 14	58
15. Chương 15	62
16. Chương 16: Kết Thúc	69
17. Chương 17: Ngoại Truyện	74

Vòng Tròn Đồng Tâm

Giới thiệu

Nói đi là đi rất nhanh không một lời từ biệt, mặc dù cô không muốn cắt đứt đường tình duyên này n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vong-tron-dong-tam>

1. Chương 1

Anh chú ý cô gái kia thật lâu.

Lúc ban đầu sẽ lưu ý đến cô, là vì trên bàn cô đầy các loại kẹo màu sắc tiên diễm.

Có kẹo mềm, sôcôla đường, kẹo nuga, kẹo đường, kẹo tình nhân... Ngay cả cái loại kẹo bảy màu trong suốt thực phục cổ đều có.

Thoạt nhìn cũng rất ngọt.

Anh chưa từng thấy qua cô gái nào thích ăn kẹo như vậy.

“Tiểu thư, cửa tiệm cấm mang thức ăn ngoài vào.”

Đó là đối thoại đầu tiên của bọn họ.

“A, thật có lỗi, nhưng khi tôi làm việc không ăn đồ ngọt đầu sẽ không linh quang.” Cô nghiêng đầu, đối với anh lộ ra vẻ mặt “Thật sự là hao tổn tâm trí”.

Cái loại biểu cảm ngây thơ nhưng sinh động này lại làm cho anh cảm thấy thật đáng yêu, lập tức trái tim rung lên một chút, nói không kịp suy nghĩ —— “Đặt trên ghế tựa đi, tôi cover cô.” (cover: bao bọc, trong câu này nôm na là bảo kê.)

Mãi cho đến thật lâu thật lâu về sau, anh mới lĩnh ngộ, trong nháy mắt xúc động đó, thì ra là nhất kiến chung tình.

Cô là khách quen trong tiệm, có khi một tuần sẽ đến hai ba lần, mỗi lần đến tổng sẽ mang theo một chồng lớn bản thiết kế thật dày, anh không cố định thời gian đi qua giúp cô thanh lý mặt bàn, thu dọn vỏ kẹo, cũng thuận thể liếc mắt nhìn bản thiết kế, đoán cô hẳn là làm thiết kế thời trang.

Cô thiết kế thời trang trẻ em... Thực rực rỡ. Trừ này đó ra, anh không tìm thấy từ hình dung càng chuẩn xác.

Có lẽ đây là trong cảm nhận của cô, tượng trưng cho đứa nhỏ, dùng màu sắc xinh đẹp tươi sáng, như là tràn ngập hy vọng vô hạn.

Cô nhất định rất thích em bé.

Anh thích xem cô chống gò má, nhìn ngoài cửa sổ suy ngẫm cất hình, thích xem cô cắn cắn bút đối với bản vẽ nhú mày suy nghĩ, cũng thích bộ dạng cô khi gặp chuyện khó khăn, cuống ăn kẹo phát tiết...

Anh thích xem các loại biểu cảm thiên biến vạn hoá khi cô làm việc không tự giác lộ ra, mỗi một thần thái linh hoạt sinh động, anh đều lặng lẽ cất chứa dưới đáy lòng, lúc nào cũng chờ mong cô đến.

Tình cảm tới rất khó hiểu, anh thậm chí không biết tên của cô, nhưng tuổi trẻ khi động lòng, vốn liền không có đạo lý gì đáng nói.

Có một lần, anh hỏi cô: “Vì sao cô thích tiệm này?”

Cô nói: “Tôi đã ăn ở mấy tiệm, tiệm này hợp khẩu vị tôi nhất, nếu trứng ốp lếp chín năm phần mà nói sẽ càng tốt.”

Về sau, lúc rảnh rỗi, anh cũng sẽ vào bếp trợ giúp, sau này bữa ăn của cô cơ hồ đều là anh tự mình bố trí, cũng làm chút thức ăn giản dị, chiên ra một trứng ốp lếp hoàn chỉnh lại xinh đẹp chín năm phần, làm cho tâm tình anh sung sướng. Anh thỏa mãn cái tư vị thâm mền chua ngọt nho nhỏ này.

Thẳng đến ngày đó ——

Sắp gần đến giờ ăn, cô đã thu thập thỏa đáng chuẩn bị rồi đi.

Có chút sớm. Cô lười chuẩn bị việc vặt trong cuộc sống làm người ta phiền lòng, đặc biệt khi chuyên chú làm việc, tốt nhất ba bữa đều có thể giải quyết ngay tại chỗ, đây cũng là nguyên nhân cô thường xuyên đến cửa tiệm này.

Đó là thu hoạch đầu tiên trong một năm nay anh quan sát được.

“Hôm nay dường như có vẻ sớm?” Khi thay cô tính tiền, không nhận được hỏi ra miệng.

“Đúng vậy, bạn trai tôi sẽ đến đón.” Cô cười cười trả lời.

Bạn trai?

Anh còn đang lưỡng lự, cô đã từ trong túi xách lấy ra gói quà tinh xảo đưa tới. “Cảm ơn anh trong khoảng thời gian này chiếu cố, chúc anh lễ tình nhân vui vẻ.”

Cô cũng nhận thấy được, anh đối với cô quả thật so với khách bình thường đặc biệt hơn một chút sao?

Đó là một hộp giấy ước chừng bằng bàn tay lớn, bên trong là các loại kẹo nhập khẩu tinh xảo, không đến mức quý trọng làm cho người nhận có gánh nặng, bên ngoài tắc bọc giấy gói xinh đẹp, lại buộc thêm một cái nơ, có thể cảm nhận được người tặng dụng tâm.

Cô là người hiểu cấp bậc lễ nghĩa, ngày thường chịu ân huệ của người ta, sẽ ở ngày đặc biệt tặng lại một ít lễ vật biểu đạt tâm ý, trong túi còn có hai phần đồng dạng chưa đưa tặng, anh chính là một trong số đó.

Xuyên thấu qua cửa kính sáng ngời, nhìn cô chờ đợi chàng trai bên ngoài.

Anh chính là một trong số đó, người kia, mới là duy nhất.

Kỳ thực, này cũng không có gì, ai mà không như vậy? Mọi tình đầu ngây thơ lại ngây ngô kiêm thâm mến, hơn phân nửa đều là không bệnh mà chết như vậy, anh vốn cũng không có nghĩ thật sự muốn phát triển ra cái gì, chỉ cần đem bóng dáng thanh diễm xinh đẹp kia cất chứa trong lòng, trở thành một ký ức tốt đẹp trong tuổi trẻ thanh xuân, cũng là đủ rồi.

Anh thật sự nghĩ như vậy, cũng chuẩn bị tốt thu hồi mất mát nhàn nhạt dưới đáy lòng, dùng tươi cười thân thiết tựa như thường ngày đối mặt cô.

Cô vẫn ngẫu nhiên sẽ đến, bất đồng là, hiện thời bên cạnh có thêm một người.

“Em nói với anh nha, tiệm này siêu tri kỷ, sẽ ghi nhớ nhu cầu của khách quen, rồi làm điều chỉnh.”

Anh nghe thấy cô sung sướng nói với bạn trai như vậy.

Cô ăn trứng ốp lếp chín năm phần, cho thêm hành thái, vừa chua vừa ngọt, thích những thức uống có vị sữa... Này đó đều là anh từng chút ghi nhớ, chỉ vì cô tạo ra, nhưng cô cũng không biết được.

Vì thế anh nuốt xuống chua xót nhàn nhạt trong lòng, đưa lên menu, mỉm cười cảm ơn cô đối cửa tiệm ca ngợi.

Không thể không thừa nhận, cô và chàng trai này đứng chung một chỗ, giống như một đôi trời đất tạo nên, thích hợp như vậy, Xứng đôi... như vậy. Anh dưới đáy lòng lén lút mà chúc phúc, cô gái đầu tiên anh động tâm, hạnh phúc, vui vẻ.

Ước chừng lại qua một năm, có một ngày anh phát hiện chàng trai kia không lại đi với cô đến, mà cô cắt tóc ngắn, tiếp theo cũng không cười nữa, đáy mắt linh động thêm một chút tịch liêu.

Cô luôn nhìn chỗ ngồi trống trơn bên cạnh thất thần.

Cô xem bản thiết kế trống rỗng cả một tối, không còn năng lượng sáng tác tràn đầy.

Anh còn nhớ rõ, cô thích dựa vào bả vai chàng trai kia làm nũng, tay nắm tay xuất hiện, rồi đi, có khi nháy mắt không người nhìn thấy trao đổi vài cái hôn ngọt ngào, khi nhìn bạn trai luôn cười đến thực ngọt. Cô thích chàng trai kia như vậy, người mù đều nhìn ra được.

Anh không biết, bọn họ làm sao, nhưng anh biết, cô rất không vui.

Trong lòng rục rịch, không lúc nào không muốn đi về phía cô, quét đi lo lắng trong đáy mắt của cô, tranh thủ cơ hội ở bên cạnh cô.

Cho dù chỉ là bạn, cũng tốt.

Cho dù chỉ có thể bởi cô trò chuyện, lấp đầy chỗ trống tâm linh ngẩn ngủ, cũng tốt.

Nhưng ngày qua ngày, anh thủy chung không thể chân chính thay đổi vị trí hiện tại.

Anh, là nhân viên cửa hàng “Tình không luyến khúc”, cô, là khách quen của “Tình không luyến khúc” —— trừ này đó ra, không còn gì khác.

“Chị Uẩn Hoa.”

Ghế đối diện bị kéo ra, Tôn Uẩn Hoa ngẩn ngơ nhìn ba giây mới hoàn hồn.

“Sao cậu biết tôi ở trong này?”

“Anh ba nói, chị thường đến tiệm này, liền thử thời vận.” Thiếu niên mười sáu tuổi, đang ở thời kỳ đổi giọng, tiếng nói hơi trầm, tươi cười ấm áp làm cho người ta thư thái.

Dù vậy, cô vẫn lạnh nhạt hạ lệnh đuổi khách. “Tôi muốn một mình.”

“Em biết. Nói xong em sẽ đi, không quấy rầy chị lâu lắm.”

Bé trai chín tuổi đi theo trường mắt cô, cô giả vờ không thấy, hờ hững nói: “Chuyện gì?”

“Em nghe anh hai nói, chị muốn kết thúc việc hợp tác với cô ty, em xin anh hai tạm thời không đáp ứng, nếu để anh hai biết, hẳn là sẽ đánh gãy chân anh ba.”

“Vậy có quan hệ gì tới tôi?” Người kia... Cùng cô đã không có quan hệ gì, cô chính là muốn cắt đứt sạch sẽ, không còn liên quan.

“Nếu là vì anh ba, em nghĩ chị tỉnh táo lại suy nghĩ một chút, đáng giá sao? Tình yêu không có, ngay cả sự nghiệp cũng mất luôn, cái giá như vậy có quá lớn hay không?”

Tôn Uẩn Hoa trầm mặc, không tiếp lời.

Hắn với cô đều biết, hiện tại không có công ty nào so với Nghiêm thị hợp tác phát triển tốt hơn, nhà thiết kế có chút danh tiếng, gặp được nguyện ý thưởng thức cô, đối với sáng tác của cô và ý tưởng toàn bộ tôn trọng cùng giúp không gian phát huy, là chuyện khó có thể cầu, cô chẳng phải loại người xem tình yêu trên hết, vạn vật đều có thể vứt bỏ, hiện thời chính là xúc động một chút, sau khi đi ra thời kỳ thất tình, có lẽ cô sẽ hối hận.

Mà, Nghiêm Quân Ly tri kỷ thay cô đưa xuống bậc thang.

“Anh hai rất xem trọng chị, ngay cả bản kế hoạch tiêu thụ đều viết xong, sang năm sẽ ở công ty bách hóa thời trang mùa xuân lưu lại vị trí tốt nhất cho chị phát triển, chị thực sự muốn buông tay cơ hội này?”

Rời đi Nghiêm thị, tất cả bắt đầu lại một lần nữa, cô vẫn là nỗ lực vì giấc mộng của mình, rất giỏi cũng phải mất thêm vài năm, nhưng cô vì sao lại vì cái kia khổn khiếp kia lãng phí thêm vài năm thanh xuân.

Nhưng —— lý trí là một chuyện, có làm được hay không lại là một chuyện khác.

“Quân Ly, cậu biết tình yêu không?” Ngẫm lại, hỏi một thiếu niên mười sáu tuổi loại vấn đề này tựa hồ thực ngốc, không đợi hắn trả lời, tự mình nói tiếp: “Tôi là lần đầu tiên, nghiêm túc yêu một người như vậy, muốn cùng hắn đi đến cuối cùng, nhưng hiện tại nhìn đến hắn, chỉ cảm thấy đau, muốn tránh xa mà đi, cùng hắn cắt không còn một mảnh, làm cho trái tim bình tĩnh, một lần nữa bắt đầu, cậu hiểu không?”

Mặc dù, phải bồi vài năm nay cố gắng.

Nghiêm Quân Ly không lập tức tiếp lời, cúi mắt giống như suy tư cái gì. “Em nhớ anh ba khi trung học, vô cùng yêu thích quyền anh, chị có biết, anh ấy tự kỷ đến không cho phép trên mặt có một chút tỳ vết, nhưng vì quyền anh trên người lúc nào cũng đầy thương tích mà không biết mệt, bọn em khi đó đều cảm thấy, hẳn hẳn là rất nghiêm túc quyết định chí hướng cho tương lai mình.

“Nhưng không đến một năm, anh ấy chạy tới đá bóng, cặp bao tay quyền anh kia đến bây giờ còn đặt ở phía dưới tủ quần áo anh ấy, không còn dùng qua, cũng không nghĩ tới muốn vứt bỏ, lúc nào cũng lấy ra sờ sờ nhìn xem, anh ấy nói, đó là huân chương cuộc sống.” Nói xong, hắn ngược mắt nhìn cô. “Đây là anh ba em,

lúc anh ấy nghiêm túc, chính là toàn tâm đầu nhập, không để ý tới khuôn mặt tuần suất, ta nghĩ, chị đối với anh ấy mà nói, tựa như cặp bao tay quyền anh kia!”

Tuy rằng cuối cùng nhiệt tình phục hồi, vẫn sẽ quý trọng cô vì cuộc sống của anh viết xuống một tờ phần khích, chưa từng nghĩ tới muốn ném đi.

“Chị hỏi em có hiểu tình yêu hay không, nhưng em nghĩ, chị muốn hỏi nhất, hẳn là anh ba có hiểu tình yêu hay không, trong lòng hoặc nhiều hoặc ít không thể giải thoát bị anh ba cô phụ. Chị Uẩn Hoa, mỗi người đối với tình yêu có định nghĩa không giống nhau, lúc trước anh hai đã cảnh cáo anh ấy, không cho đánh chủ ý chị, dám đem ma chướng đuổi đến công ty, hại anh ấy tổn thất nhân tài, anh ấy tuyệt đối sẽ đánh gãy đùi anh ba, nhưng anh ba vẫn mạo hiểm cùng chị kết giao.”

Không phải thiên trường địa cửu mới gọi là tình yêu, Nghiêm Quân Ly chính là muốn làm cho cô biết được, Nghiêm Quân Uy khi kết giao với cô cũng là nghiêm túc, lúc trước không hề chùn bước như vậy, chẳng phải đùa giỡn, chính là thật đáng tiếc, lúc cô còn yêu, nhiệt tình của hắn đã tắt, nhưng cũng không thể nói tất cả đều là giả dối.

Cô biết rõ, người đàn ông kia ở trong tình yêu, có linh hồn không yên, vẫn chờ mong đem báo đóm cải tạo thành chỗ nhà, cuối cùng chờ mong thất bại, ngay cả Nghiêm Quân Ly đều nhìn xem rõ ràng hơn cô.

Cô có chút kỳ dị, một lần nữa đánh giá thiếu niên năm nay mười sáu trước mắt.

Rõ ràng phía trên có bốn anh trai che chở đầy đủ, lại không đưa hắn sủng thành công tử kiêu căng, tính tình ôn nhu mà sẵn sàng,

Luôn luôn cho rằng hắn khắp nơi được chiếu cố, đến nay mới phát hiện, hắn mới là người vì người nhà khoan dung nhiều nhất.

“Chuyện rời đi, xin chị suy nghĩ kỹ lại, em sẽ không quấy rầy chị.”

Nghiêm Quân Ly đứng dậy, khi nắm tay bé trai rời đi, mơ hồ nghe thấy bé trai bất mãn nói thầm: “Rõ ràng là anh ba gây họa, vì sao lại là anh đến chùi mông xem sắc mặt chị ta? Anh lại không làm việc gì sai...”

“Bởi vì hắn là anh của anh a.”

“Quân Ly!” Cô đột nhiên gọi hắn lại.

Chính mình một lòng muốn cùng người Nghiêm gia phủ nhận quan hệ, lại đã quên Nghiêm Quân Ly cũng không có làm sai cái gì, hắn luôn luôn đều đối với cô rất hòa thuận, cũng so với ai đều hy vọng cô và anh ba hắn có thể có kết quả, vô luận như thế nào cũng không nên bị cô lạnh lùng đối đãi.

“Chị thật xin lỗi. Còn có, em nói, chị sẽ nghiêm túc suy nghĩ.”

Nghiêm Quân Ly nhếch môi, nhẹ nhàng nở nụ cười. “Cám ơn.”

Mười một giờ đêm, cửa tiệm đóng cửa dọn dẹp sạch sẽ và sửa sang lại, Thẩm Vân Phái rời khỏi, cùng đồng sự nói lời từ biệt, dẫn xe máy ra đang định đội mũ bảo hiểm, khước mắt dư quang thoáng nhìn thấy bóng người quen thuộc đang ngồi trên ghế. Không phải cô đã đi hơn một giờ rồi sao?

Cô thoát nhìn, tâm tình thật tệ. Ghế tựa phân tán kẹo đủ loại kiểu dáng, mỗi lần cô suy nghĩ phiền chán, sẽ cuồng ăn đồ ngọt, đặc biệt hôm nay là lễ tình nhân, ngày này năm trước, cô còn tươi cười đầy mặt tặng lễ vật, cùng bạn trai ăn ái ngọt ngào, ở trong ngày như vậy, nếu muốn không thấy cảnh thương tình cũng khó.

Đặc biệt, sau khi em trai của bạn trai trước tới, cô thoát nhìn cảm xúc càng giảm.

Anh thực sự không muốn quấy nhiễu cô, nhưng chờ khi anh phát hiện, bước chân đã không tự chủ được mà đi lên phía trước, khom người nhặt lên mấy viên kẹo mềm Thụy Sĩ rơi xuống trên mặt đất.

Anh vốn định, nếu cô không có tâm trạng để ý tới bất luận kẻ nào, vậy nhặt xong kẹo anh sẽ thức thời tránh ra, nhưng cô ngược mắt, thấy anh, kéo ra tươi cười không khác ngày thường nói. “Hi!”

“Cô —— còn chưa về?”

“Lễ tình nhân nha, một mình lẻ loi mà về nhà ôm chăn, thật thê lương.” Cô nửa thật nửa giả cười nói. “Còn cậu? Còn có một giờ, hiện tại chạy như bay đến tìm bạn gái đi, còn bắt kịp phút cuối lễ tình nhân nha!”

2. Chương 2

“Tôi không có bạn gái.” Không cần nghĩ ngợi phủ nhận, cũng không biết kích động cái gì, thực thản trọng lại làm sáng tỏ một lần: “Thực sự không có.”

“Như vậy à, cũng coi như là người cùng lưu lạc thiên nhai.” Cô thuận tay đưa ra một viên kẹo. “Muốn ăn không?”

Anh tiếp nhận, đặt ở ngón tay thưởng thức, do dự mới hỏi ra miệng, sợ giao thiệp ngôn thâm. “Tâm tình của cô vẫn thật không tốt sao?”

(giao thiệp ngôn thâm: lời nói thân thiết với người quen biết sơ)

“Sao cậu biết?”

“Vừa rồi —— hai người nói chuyện, tôi nghe thấy được.” Tiếp theo bay nhanh bổ sung: “Chỉ có một chút, tôi không phải cố ý.”

Chính là lo lắng cô, từ lâu đặt nhiều lực chú ý ở trên người cô, chỉ là một chút kia, cũng đủ để anh hiểu ra đại khái.

Lúc này, cô không lên tiếng trả lời, giằng co thật lâu, trầm mặc thật dài.

Anh cảm thấy không yên, không xác định chính mình có phải chọc giận cô hay không, có lẽ anh nên mở miệng nói lời xin lỗi, rồi làm sáng tỏ chính mình cũng không cố ý dò xét riêng tư của cô ——

“Cậu cũng đã biết, vậy... một giờ cuối cùng này lưu cho tôi được không?”

“Hả?” Lời nói xin lỗi nghẹn ở cổ họng, nhất thời phản ứng không kịp.

“Cậu không biết, thất tình phải mượn rượu giải sầu sao? Hôm nay là lễ tình nhân, tôi không muốn ở một mình.”

Cho nên... Là muốn anh làm bạn rượu sao?

Tôn Uẩn Hoa không đợi anh phản ứng lại, kéo tay anh đi phía trước chạy, anh lao đảo vài bước mới đuổi kịp.

Thu nắm tay, truyền đến độ ấm của cô, làm lòng bàn tay anh nóng lên, ngoài dự đoán da thịt tiếp xúc, quấy nhiễu một trái tim, hoảng loạn, luống cuống.

Bình bịch! Bình bịch!

Tiếng tim đập mất quy luật tiết tấu, cô nghe thấy không?

Cô uống say.

Thẩm Vân Phái cũng không nghĩ tới, cô sẽ uống say tới như vậy.

Nàng luôn nói cười như hoa, theo ngay từ đầu, nói chuyện phiếm tán hươu tán vượn việc vặt, cũng hỏi tên của anh, hoàn cảnh gia đình, có mấy anh chị em, học trường nào, năm nay mấy tuổi... Quả thực giống tổng điều tra hộ khẩu.

Anh ngoan ngoãn trả lời chi tiết, cũng không dám làm càn hỏi lại cô vấn đề như vậy.

Khi cô bắt đầu hỏi, lần đầu tiên anh mộng xuân là khi nào, một tuần tự an ủi mấy lần, khi đó đối tượng ảo tưởng là ai, anh xác định cô rất say. Lúc này mới nghĩ đến hỏi nhà cô ở đâu, đã không kịp.

Từ trong miệng cô không hỏi ra được nguyên cớ, đành phải đem cô mang về phòng thuê của mình.

Nhưng anh thực sự vụn vụn không thể tưởng được, rượu phẩm của cô kém thành như vậy! Ngày thường biểu hiện ung dung hào phóng, biết cấp bậc lễ nghĩa lại biết đạo lý bộ dáng nữ cường, căn bản chính là lừa đảo, trong lòng kỳ thực tích lũy rất nhiều áp lực, mới có thể sau khi say phóng ra hết, trở thành một loại người khác.

Bởi vậy, cô chỉ vào mũi anh chửi ầm lên: “Đàn ông tất cả đều là đầu heo!” Anh thực sự có thể lý giải.

“Nghiêm Quân Uy, anh đi chết đi!”

“Ừm.” Anh cũng cảm thấy tên kia đúng là đầu heo, cô gái tốt như vậy, vì sao không cần?

Mắng xong, bắt đầu khóc.

“Tôi biết cái này không thể hoàn toàn trách anh, không ai có thể đảm bảo yêu sẽ nhất định có thể thiên trường địa cửu, nhưng là, nhưng là... Nếu tình yêu đều có “HIệu lực thời hạn”, tôi không biết... Tôi rất cuộc còn có dũng khí yêu nữa không...”

Anh vội vàng trấn an cô ở trong lòng anh khóc loạn thất bát tao, cho rằng phát tiết xong sẽ ngoan ngoãn ngủ, ai biết —— phần khích mới ở phía sau!

Khóc xong rồi, bắt đầu hỏi đông hỏi tây, ví dụ như ——

“Tôi không xinh đẹp sao?”

“Xinh đẹp.” Ít nhất ở trong mắt anh, rất xinh đẹp.

“Dáng người tôi không tốt sao?”

Ánh mắt không tự chủ được mà theo vấn đề hướng trên người cô đảo một vòng. “Tốt lắm.”

“Tôi không đủ hiểu chuyện, không đủ ôn nhu săn sóc sao?”

“Sẽ không.”

“Vậy anh đối với tôi rất cuộc có cái gì bất mãn?”

“Không có.”

“Nhưng anh không cần tôi!” Cô nổi giận dừ dừ lên án.

“Tôi cần.” Là trấn an, cũng là nói thật lòng.

Nhưng không bao lâu, anh bắt đầu suy xét chính mình có lẽ không nên nói như vậy, bởi vì cô bắt đầu cởi áo tháo thắt lưng, dáng người thanh tú hiện ra, anh muốn ngăn lại, đổi lấy cô bất mãn.

“Không phải anh nói dáng người của tôi tốt sao?”

Đúng. Nhưng cô thực sự không cần chứng minh cho anh xem.

Đầu anh có chút đau.

Hơn nữa cô lột chính mình không đủ, còn lột đến trên người anh, anh phòng được đầu này, không phòng được đầu kia, cuối cùng khi cô xuất ra đòn sát thủ, anh triệt để tuyệt vọng buông tha cho chống cự ——

Cô ói lên cả người anh.

Được rồi, muốn thoát thì thoát đi! Một thân quần áo hôi thối kia, anh cũng không có nhiều lưu luyến.

Cho rằng như vậy xong rồi sao? Cũng không có.

Cô có chiêu mới, không ngừng, không ngừng mà cọ anh, ở trên người anh khiêu khích.

Đối với người uống say không thể yêu cầu nhiều lắm, nhưng đây thật là cực hạn của anh, anh chung quy không phải bằng thép.

Mang cô trở về, chẳng phải muốn chiếm tiện nghi của cô, chính là trước mắt xem ra, tình huống tựa hồ không phải anh có khả năng khống chế, thân thể tuổi trẻ mẫn cảm, dưới sự trêu chọc của cô, lửa nóng, phần khích.

“A!” Anh nhất thời thất thủ, bộ vị yếu ớt nhất của đàn ông rơi vào tay cô, thậm chí, dưới sự khiêu khích, vô sỉ rên rỉ ra tiếng.

“Đừng ——” đã phân rõ, là muốn cô “Đừng nháo” hay là “Đừng ngừng”, vui thích tới quá nhanh, anh hoàn toàn không phòng bị, tùy ý khoái cảm xông lên não, thất lưng chuyển động, muốn kiềm chế đều không kịp

Thẩm Vân Phái nhắm mắt, gần như bị tình xui lơ ở trên giường.

Lần đầu tiên cùng khác phái tiếp xúc thân mật như vậy, anh ngây thơ, lần đầu tiên vô cùng trân quý, cư nhiên cứ như vậy cống hiến ở lòng bàn tay cô, trước sau thậm chí không vượt qua 5 phút.

Còn có gì so với này càng bị thảm hơn?

Cô nghiêng đầu, một mặt hồn nhiên đánh giá dinh dính đầy tay, còn tiến đến trước mũi ngửi ngửi.

Anh quần chết khiếp lại sợ tới mức kinh khủng. Đây không phải OREO, không thể cho cô chuyển lại chuyển, liếm liếm lại ngâm một chút sữa a!

Anh chạy nhanh lấy khăn giấy, nhẫn tâm giết hại vạn tử ngàn tôn rơi xuống tay cô.

Sau đó, anh thật vất vả đem cô đến trên giường ngoan ngoãn nằm ngủ, an phận không tới vài phút, cô lại đi đến trên người anh.

Sau đó lần thứ hai của anh, là bùng nổ ở chân sườn của cô.

Trên đời này, rốt cuộc có một quyển sách “Lần đầu tiên chiếu cố tủy phụ liền bắt đầu” không?

Náo loạn hơn nửa đêm, anh vui mừng trong đau khổ nghĩ như vậy.

Cô dường như lại khai quật ra trò chơi mới bắt đầu cần bả vai anh.

“...”

Anh đã mệt mỏi, vì sao cô còn không mệt?

Cuối cùng cuối cùng, anh chỉ nhớ rõ chính mình hoàn toàn buông tha cho giãy dụa, tùy ý cô xâm lược.

Rốt cuộc là ai nói phụ nữ không thể tùy tiện cùng người khác uống rượu, dễ dàng thất thân ?

Rõ ràng bị xằng bậy là anh, đàn ông cũng rất nguy hiểm được không !

Cô vẫn không có tới.

Sau ngày đó, đã một tháng cô không đến cửa tiệm.

Kết thúc làm thêm hôm nay, Thẩm Vân Phái đi ra cửa tiệm, nhìn lối đi bộ u ám, không tự giác lại đi về hướng ghế ngồi công cộng tối đó cô ngồi.

Mỗi tối, ở trong này ngồi hơn 10 phút, cơ hồ đã thành thói quen.

Cúi đầu chăm chú nhìn bàn tay, trong lòng bàn tay kỳ thực cái gì cũng không có, nhưng một tháng qua, anh ôn theo bản năng mà nắm tay, phảng phất muốn lưu lại cái gì.

Còn nhớ rõ, tối đó anh rốt cuộc vẫn cố lấy dũng khí hỏi tên cô, cô cầm lấy tay anh, ở trong lòng bàn tay viết xuống ba chữ.

“Tôn, Uẩn, Hoa?”

“Giọng của cậu thật dễ nghe nha!” Cô ngốc ngốc cười, dịu dàng nói: “Lại gọi một lần.”

“Uẩn Hoa.”

Tối đó, anh gọi rất nhiều lần, mỗi lần gọi, cô sẽ hôn anh một cái.

Cô nói: “Tôi cảm thấy chính mình hình như là khách qua đường trong sinh mệnh người khác, chỉ là tô điểm thêm một chút màu sắc rồi vội vàng rời đi, không ai sẽ vĩnh cửu lưu lại. Anh sẽ vĩnh viễn nhớ kỹ tên của tôi sao?”

“Sẽ.” Anh sẽ luôn luôn nhớ, cô gái làm cho anh biết tư vị chua ngọt của mối tình đầu, tên là Tôn Uẩn Hoa.

Xúc giác và độ ấm lòng bàn tay lướt qua, đã sớm tán đi, bàn tay kỳ thực lưu không được cái gì, tựa như hiện thực trong cuộc sống, cô cũng không phải của anh, nhưng anh vẫn nắm hư không, đặt ở chỗ ngực, cúi đầu gọi ra tiếng cô từng nói qua cực dễ nghe triền miên âm luật: “Uẩn Hoa —— “

“Ắt xì!”

Phía sau truyền đến tiếng hắt xì , anh tùy ý liếc mắt, ánh mắt liền định trụ.

Dưới ánh đèn đường, cô gái kia xoa cái mũi, hướng cửa tiệm nhìn dáo dác, mười phần giống phạm nhân đuối lý trốn đi.

Anh không phải ngu ngốc, đương nhiên rõ cô đang trốn anh.

Ngày đó thật là bị cô chinh phục, cuối cùng hoàn toàn vô ý thức ngủ đi, vô cùng dũng cảm bỏ cả một ngày học, khi thức dậy đã sớm không thấy bóng người, càng đừng nói đến thăm dò ý nghĩ của cô.

Anh không chờ mong giữa bọn họ sẽ có phát triển lãng mạn, kết quả tốt đẹp gì, nhưng tuyệt đối không phải giống như bây giờ, bị trở thành dâm ma đăng đồ tử, chỉ e sợ tránh không kịp.

“Tôn Uẩn Hoa!” Trước khi cô phát hiện anh, anh đã lên tiếng gọi cô trước, hoàn toàn cắt đứt khả năng cô giả vờ không phát hiện trốn chạy.

Cô phát hoảng, cả người đóng đinh tại chỗ, mở to mắt nhìn anh đi tới, bởi vì rất bất ngờ, mất đi thời cơ xoay người chạy trốn, chỉ có thể kiên trì đối mặt anh.

“Hi, hi ——” ngay cả chào hỏi đều lắp bắp, cô biết chính mình cười có bao nhiêu cứng ngắc, cả tay chân cũng không biết đặt chỗ nào.

“Tôi muốn giải thích với cô chuyện ngày đó.”

Không nghĩ tới anh sẽ không chút nào quanh co, trực tiếp nói rõ, cô nhất thời có chút quần bách.

Đứa nhỏ, cậu không thể nói một chút chuyện xã giao, trước đem trường hợp bôi trơn một chút sao?

Anh không hiểu, thiếu niên hai mươi tuổi, không hiểu lời đời và giả dối, ngay cả nói đều nói trực tiếp —— “Chúng ta không có gì, nghĩa hẹp bắt đầu nói.”

Cho nên, là còn có “Nghĩa rộng” đi?

Cô là phụ nữ, có gì hay không, không ai so với chính mình càng rõ ràng.

Cái gì mà nghĩa hẹp thượng tính hành vi? Thân thể xâm nhập? Bọn họ quả thật không có làm được bước này.

Nhưng trừ bỏ một bước kia, hành vi thân mật nhất giữa nam nữ, bọn họ đều làm, hơn nữa chừng mực rất sâu.

Cô say, nhưng còn không đến mức tất cả đều không có ấn tượng, cách một ngày tỉnh lại, loáng thoáng còn có đoạn ngắn trí nhớ. Một tháng nay, đào rỗng óc hồi tưởng, lại hồi tưởng, mỗi lần đào ra một chút trí nhớ, xúc động muốn chết càng mãnh liệt.

Cô ở trên người người ta múa cột.

Cô ngang ngược bắt lấy bộ vị yếu ớt nhất của anh, bắt buộc anh đi vào khuôn khổ.

Cô đem người ta để ở trên giường, trở thành đại tiệc tùy ý nhắm nháp.

Buổi sáng tỉnh lại, thấy quần áo ném loạn, giấy vệ sinh một đoàn, còn có trên người anh đầy các dấu răng, dấu hôn,

Xanh xanh tím tím rất đặc sắc.

Nhục nhả nhất là, trên người cô tất cả đều là mùi của anh, quả thực là —— nhiều tử nhiều tôn nhiều phúc khí.

Trên mặt cô nóng rất thiêu đỏ, lập tức liền vô sỉ gây chuyện bỏ trốn.

Nhưng việc cứ như thế, anh vẫn không có chân chính xâm nhập thân thể của cô, ngay cả cô đều cảm thấy, dưới tình huống như vậy, anh có thể kiên trì quả thực là không thể tưởng tượng, có lẽ đây là cái gọi là chính nhân quân tử đi.

Như vậy rốt cuộc có tính một đêm tình hay không?

Vấn đề này Tôn Uẩn Hoa suy xét một tháng, vẫn không có kết luận.

Thẩm Vân Phái thấy cô thủy chung trầm mặc không tiếp lời, chờ chờ, tâm dần dần hoảng. “Thực xin lỗi.”

“A?” Anh xin lỗi cái gì? Rõ ràng —— người bị chà đạp thực phẩm nhân là anh đi?

“Tôi chiếm tiện nghi của cô.” Dừng một chút. “Nhưng tôi không hy vọng cô tránh tôi như rắn rết, không phải tôi muốn vì chính mình biện giải cái gì, nhưng tôi thực sự không phải tệ hại như cô nghĩ.”

“...” Bị chiếm tiện nghi là anh đi? Cô có loại cảm giác được tiện nghi còn khỏe mã, hơn nữa xấu hổ không chịu nổi.

Cô có thể nói, cô thật ra là chột dạ chạy trốn không?

Tuy rằng không phải rất rõ ràng bối cảnh, nhưng từ bề ngoài thư sinh, anh 1000% nhỏ hơn cô, hơn nữa —— nhỏ, hơn, rất nhiều.

Cái loại cảm giác nhục nhã tàn phá mầm móng quốc gia này, luôn luôn quanh quẩn không đi, là đạo đức lương tri quất roi cô.

“Thực sự rất xin lỗi, cô muốn như thế nào mới bằng lòng tha thứ cho tôi?”

“Cậu không cần luôn luôn theo tôi xin lỗi a!” Cô cúi mặt, hoàn toàn không dám nhìn ánh mắt trong suốt của anh, sẽ làm cho cô cảm thấy chính mình vô cùng tà ác, khi dễ đứa nhỏ.

“Bằng không tôi nên nói cái gì?”

“...” Liên... xem chuyện này không tồn tại, không được sao?

Đầu năm nay tiểu hài tử đều thành thật như vậy sao? Hại cô muốn giả chết đều không được.

Thẩm Vân Phái sưng sờ lại sưng sờ, vẫn là cô có chút chột dạ né tránh, chậm nửa nhịp phản ứng lại. “Tôi không nói, về sau đều sẽ không nhắc lại, vậy cô cũng có thể không cần biến mất được không?”

A? “Tôi biến mất hay không, rất trọng yếu sao?”

Anh suy nghĩ lại suy nghĩ, rất nhiều từ ngữ ở trong đầu xóa sửa xóa sửa, cuối cùng mới tìm được từ uyển chuyển thích hợp nhất —— ít nhất không cần bởi vì tôi mà tận lực thay đổi thói quen, trước kia thế nào hiện tại như vậy, tôi không hy vọng trở thành quấy nhiễu của cô.

Cuối cùng, Tôn Uẩn Hoa cũng không có chính diện đồng ý cái gì, anh lo sợ nghi hoặc bất an ba ngày, ở chạng vạng ngày thứ tư, thấy bóng dáng xinh đẹp kia đi vào trong tiệm mới an tâm, không tự giác lộ ra mỉm cười.

Cô cũng đáp về một cái mỉm cười, liền cúi đầu vội vàng đi tìm bàn ngồi xuống.

3. Chương 3

Anh nhìn ra được, cô cảm thấy khốn quẫn, khi đối mặt tổng có vài phần không được thoải mái, về phần vì sao còn muốn đến, anh nghĩ hẳn là bởi vì lời anh nói, không hy vọng trở thành quấy nhiễu của cô, cho nên cô mới cố gắng biểu hiện ra bộ dáng không quấy nhiễu. Cô kỳ thực, là một cô gái dễ mềm lòng a, luôn bản khoăn cảm thụ người khác, mà bỏ qua chính mình.

Anh còn nhớ rõ ngày đó em trai bạn trai trước đến, cô cuối cùng còn hướng đối phương xin lỗi. Rõ ràng bị thương sâu nhất là cô, cho dù cô bày sắc mặt, thì thế nào?

Cô một mình ngồi ở ngoài cửa tiệm, ăn kẹo, khẽ ngâm câu hát: “Tôi đã cắt tóc, cắt đứt vương bận, cắt phần tình yêu không được yêu...”

Bộ dáng tịch mịch cô đơn kia, không ai thấy.

Anh thừa nhận chính mình một trái tim hoàn toàn hướng về cô, thực đau lòng, thực đau lòng cô, thậm chí có xúc động, muốn đánh tên kia mấy quyền! Nếu không thể nhận thức nghiêm túc bởi cô đi đến cuối cùng, lúc trước vì sao muốn chọc ghẹo cô? Làm cho cô bị thương như vậy, cảm thấy chính mình chính là khác qua đường trong sinh mệnh người khác, không có tư cách lấy được quyền tạm trú vĩnh cửu.

Anh không lại nhắc tới chuyện ngày đó, một lần cũng không có, cho nên về sau, cô cũng từ từ không xấu hổ, bắt đầu có thể cùng anh tự tại mà nói chuyện phiếm.

Anh không ngu ngốc, nhìn thấu cô đối với anh có chút tâm lý thua thiệt, vì thế lợi dụng cô chột dạ mà cự tuyệt không được anh, từng bước xâm nhập, đi vào sinh hoạt của cô.

Ti tiện thì ti tiện, nhưng rất hữu hiệu, ít nhất bọn họ hiện tại, đã có thể là bạn tán gẫu tâm sự, chia sẻ từng chút cuộc sống.

Có khi, cô đợi tiệm đóng cửa, ngồi ở ngoài tiệm chờ anh.

Biết cô thích ăn đồ ngọt, ít điểm tâm không bán hết, anh sẽ tặng cho cô, xem phân lượng có ăn miễn phí, cô chờ anh chờ thật sự khoái trá.

Bọn họ có khi cũng sẽ ước hẹn đi chợ đêm ăn khuya, sau đó đưa cô về nhà.

Có một lần, cô vì vội vàng hoàn thành bộ quần áo, vội vàng vẽ phác thảo, may, làm điều chỉnh, không có tâm tư đi ra ngoài kiếm ăn, cư nhiên lấy đồ ăn trong tủ lạnh là bánh bích quy, bánh ngọt anh tặng no bụng, thiếu chút đem chính mình đói chết ở nhà.

Sau khi anh biết quả thực không thể hiểu nổi. Làm sao có người sống ngu ngốc đến loại tình trạng này?

“Tôi mới không phải sống ngu ngốc! Cậu có biết khi linh cảm đại thần đến không, phải bám chặt đùi lão nhân gia a, đó là đạo quang, chính là đạo quang a! Nó là thoáng chớp.”

Nghe cô cãi chày cãi cối!

“Tôi chỉ biết là cô còn như vậy, lần sau gặp lại đạo quang kia phải đến thiên đường!” Sống ở thế kỷ hai mươi mốt thế kỷ, cư nhiên còn có thể đói chết, cô cũng coi như cường giả.

Không có cách nào khác, anh đành phải tranh thủ thời gian rảnh rỗi không cố định vội tới thăm cô, tốt xấu cũng là bạn bè, làm hết đạo nghĩa nhất xác cho cô.

Đối với anh ác độc nguyên rửa, cô thật ra không cãi lại, dù sao người chiếm được lợi là cô.

Không nghĩ tới, cho cô mấy cây bút sáp màu, cô liền muốn triển lãm tranh! Ý vào có người đưa “Cơm tù” cho cô, cô hiện tại ngay cả cửa tiệm cũng rất ít đi, hoàn toàn đạt tới trình độ ở nhà há miệng chờ ăn.

Hôm nay, Thẩm Vân Phái buổi chiều không khóa, lường trước cô hẳn là sắp hết đạn cạ lương, trước vòng đến cửa hàng lớn chọn mua hai túi đồ ăn lớn mới đi tìm cô, cũng bởi vì trong tay hai túi lương thực lớn, khiến cho anh xuất hiện đạt được trình độ hoan nghênh cao.

Anh trước đem thực phẩm ướp lạnh đặt vào tủ lạnh, nữ chủ nhà đang vợ vét một túi đồ ăn khác, mở ra một bao sôcôla găm ngay tại chỗ, một tay kia cầm lấy hoá đơn mua hàng trong túi liếc mắt một cái, từ trong túi da rút ra hai tờ giấy đưa tới.

Thẩm Vân Phái nhìn thoáng qua, yên lặng nhận lấy nhét vào túi tiền.

Cô cũng không chiếm tiện nghi anh, tuy rằng ngày thường sẽ nhận lấy điểm tâm anh nhận, chi phí đi ra ngoài của hai người đa số là cô trả, dùng phương thức này trả tiền anh.

Anh biết chính mình không thể kiên trì nhiều, theo địa vị kinh tế trước mắt của hai người mà nói, cô quả thật cao hơn rất nhiều, giữa hai người mới có thể duy trì vi diệu cân bằng.

“Cậu hôm nay không có khóa?”

“Chiều thứ tư tôi không có khóa.” Nói không dưới ba lần, cô vẫn không nhớ được, loại người đầu nhập vào, ngay cả kiếm ăn đều lười ra cửa, là có thể trông cậy vào cô cái gì? Loại chi tiết nhỏ trong cuộc sống này, anh đã sớm không ôm mong đợi, để cô đi ôm đuôi linh cảm đại thần là tốt rồi.

Nghĩ đến điều này, anh chất vấn liếc cô. “Có phải cô lại không ăn cơm trưa phải không?”

Một đầu tóc lộn xộn, trên người áo ngủ cũng không đổi, hơn nữa lưu lại các tơ chỉ, nói rõ hôm nay còn chưa đi khỏi cửa.

Có lẽ hai người chuyện thân mật nhất đều đã làm, cô ở trước mặt anh không để ý hình tượng như vậy.

“Có rồi, mì lạnh hôm qua cậu mua đến cũng còn một hộp, vừa mới ăn xong.”

“Vậy cô còn muốn tiếp tục làm việc? hay là nghỉ ngơi một chút?”

“Ngô... Không sai biệt lắm, ngày mai sẽ đi công ty giao kiện. Vừa định chuẩn bị ra ngoài kiếm chút gì ăn, cậu đã tới rồi.”

Thẩm Vân Phái đem túi lương khô trên bàn cũng phân loại cất giữ xong, trở lại phòng khách thấy cô nằm ở trên sofa, cây sôcôla đã bị tiêu diệt, cô đang ôm bánh tôm ăn đến một nửa buồn ngủ.

Cư nhiên hai bao đồ ăn vặt đã muốn thay cho bữa cơm.

“Đứng lên thay quần áo, chúng ta đi ra ngoài ăn cơm.”

“Cậu không cần đi làm sao?”

“Hôm nay xin nghỉ.”

“Vậy để tôi ngủ một chút...” Âm thanh khò khè, nói xong người đã tiến vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê.

Cô gái này!

Anh vào phòng mang tới chăn mỏng, hất ra túi đồ ăn vặt trên tay cô, lại đem chân trái cô đặt dưới sofa nâng lên, cảm thấy tư thế này nhìn thế nào cũng không được, về sau nhẹ nhàng đem cô tiến vào khuỷu tay, tư tâm cảm thấy, vẫn là ở trong lòng anh thuận mắt nhất.

Cư nhiên ngủ không hề phòng bị, là xem anh là đàn ông hay không?

Anh thì thào nói khẽ, tiến lên vụng trộm thu một ngụm, lại một ngụm, dùng môi dưới nở nang nhẹ nhàng vuốt nhẹ cô, cảm thụ độ ẩm và xúc cảm cánh môi.

Tốc độ tiến triển của bọn họ mau đến không hiểu —— có lẽ cũng không tính rất không hiểu, từ đêm hôm đó say rượu ban tặng, toàn thân cao thấp lẫn nhau đều đã mò sạch, nếu lại giả vờ mới lạ, làm dè dặt cũng thực khó khăn, sau khi người này xác nhận nhân phẩm của anh không kém, cô dường như rất ít phòng bị anh, cũng sẽ không cự tuyệt anh ngẫu nhiên làm chút hành động thân mật nhỏ, muốn nói là bạn bè, còn không bằng nói mờ ám giữa tình nhân có vẻ chuẩn xác.

Bất quá, cô rốt cuộc là từ chỗ nào ra kết luận “Anh không có tính uy hiếp” như vậy? Tối đó chưa ăn cô, không có nghĩa là anh không muốn ăn a, anh đối với cô rõ ràng còn có cả đầu ảo tưởng cùng khát vọng, đừng quá tin tưởng anh được không?

Tôn Uẩn Hoa ngủ hai giờ, khi tỉnh lại là dựa vào trong khuỷu tay Thẩm Vân Phái, đối phương cũng ngủ ssay.

Cô giật giật, không đánh thức anh. Cô bị ôm thật sự chặt, nhìn chăm chăm cánh tay vòng ở bên hông, có một giây cô do dự đứng dậy hay bất động thanh sắc để anh tiếp tục ngủ.

Cuối cùng cô chuyển một vị trí thoải mái, tiếp tục nằm.

Thực khéo, từ góc độ này, vừa khéo có thể đánh giá rõ anh.

Anh có một gương mặt rất đẹp, ngũ quan đặc sắc thiên tuấn mỹ hình, không đến mức âm nhu, nhưng làm cho người ta đầu tiên cảm thụ, trực giác chính là xinh đẹp.

Nhân viên cửa tiệm “Tình Không luyến khúc”, xưng anh là trấn tiệm chi hoa, trong tiệm một nửa khách nữ cơ hồ đều là vì anh đến, nhưng anh mỗi lần đều sẽ kén quyền đánh người.

Anh thực sự không thích người ta nói anh xinh đẹp. Đường đường đàn ông con trai, bị nói giống đóa hoa, chịu nổi sao?

Có khi, cô sẽ cố ý trêu tức kêu “Hoa mỹ nam”, anh không đến mức cùng cô trở mặt, chính là sắc mặt thay đổi, cuối cùng thực ghen nuốt trở lại.

Anh thật ra cho cô rất nhiều đặc quyền người khác không có, đối với cô tươi cười độc đáo nhất, ánh mắt nhìn cô càng mềm mại, cho cô ôn nhu người khác đều không có, cái loại đãi ngộ đặc biệt này, cô không phải đồ ngốc, tự nhiên cảm thụ được.

Anh thích cô.

Tuy không biết là từ khi nào thì bắt đầu, nhưng tâm tư anh rõ ràng như vậy, nếu không như thế này, làm gì hao hết tâm tư quan tâm lại đưa lương thực, bạn bè bình thường căn bản không cần phải làm đến như vậy.

Vậy cô? Đối với anh là tâm tính gì?

Vừa mới đi ra một đoạn tình, muốn nói động lòng, kỳ thực rất gượng ép, cô chính là cảm thấy, cùng người này ở chung cảm giác cũng không tệ, mà cô cũng không chán ghét cảm giác được anh thích.

Muốn nói tình yêu, giữa hai người tuổi chênh lệch không tính nhỏ, thật muốn phát triển ra cái gì cơ hồ cùng trùng sổ xổ không sai biệt lắm.

Cô cũng không nghĩ xa như vậy, lúc trước khi ở cùng với Nghiêm Quân Uy, cô cái gì cũng từng nghĩ, lại như thế nào? Cô vẫn chỉ là vai phụ trong cuộc sống của đối phương.

Thẩm Vân Phái là loại đối tượng cô không có khả năng mong muốn nhất trong tương lai, bất quá dù sao cô cũng chán ngấy việc quy hoạch nhân sinh này, tạm thời buông suy tính thực tế và lý trí, thuận theo cảm giác của mình, không muốn vô vị lo sợ không đâu.

Khi Thẩm Vân Phái thức dậy, đã là chạng vạng.

Nhìn đồ hồ trên tường, cả người kinh hãi nhảy dựng lên.

Anh thế nhưng ngủ lâu như vậy!

Tiếp được chặn mông từ trên người rơi xuống, quay đầu nhìn xung quanh, Tôn Uẩn Hoa dựa vào ghế nằm ở trên ban công, vừa lật tạp chí vừa tắm nắng, trên người áo ngủ đã thay, cũng chuẩn bị tốt bản thân, trang điểm nhạt, phối hợp với trang sức trang nhã, nếu không phải anh nhìn thấy qua bộ dạng lồi thối lệch thếch nhất của cô, cũng sẽ bị lừa.

“Cô thế nào không gọi tôi?” Xem tình hình này, cô chờ anh có một đoạn thời gian.

“Cậu thoát nhìn còn mệt hơn tôi. Hiện tại sinh viên vất vả như vậy sao? Hay là hệ kiến trúc ngoại lệ?”

“Hoàn hảo, đối phó được.” Thuận tay đem chăn mông gấp lại chỉnh tề đặt về phòng, rồi tiến phòng tắm rửa sang lại, lúc đi ra cô đã mang theo túi xách, đứng ở cửa chờ anh.

“Đi thôi.” Thực tự nhiên mà đưa tay giao cho anh, mặc anh nắm đi.

“Đi chợ đêm?”

“Được.”

Cùng đi ra ngoài, phần lớn là anh quyết định hành trình, cô bình thường không có ý kiến gì.

Có thể là bệnh nghề nghiệp cho phép, ở nhà lười thôi thể nào đều có thể, ra cửa tuyệt đối phải ngăn nắp chỉnh tề, hoàn toàn không thể dễ dàng cho phép chính mình mặc T-shirt quần đùi ra cửa. Nhưng đối với nơi anh lựa chọn, chưa từng tỏ vẻ qua cái gì, ít nhất cho tới bây giờ, xem cô ngồi ở quán ven đường ăn bún xào hoàn canh rất tự tại.

Bọn họ hôm nay ăn là lẩu nhỏ, phân lượng không lớn, ăn xong còn có thể lại ăn một ít điểm tâm, đều là anh chọn, cô chỉ cần phụ trách ăn.

“Này đó cậu đều ăn qua?” Bằng không sao vận khí tốt như vậy.

“Không. Đại bộ phận là đồng học đề cử.”

Cô ăn no nê, món kho cuối cùng là anh tiếp nhận giải quyết xong.

Kế tiếp làm tiêu hao năng lượng, bắt đầu chọn một ít trò chơi. Cô bắn súng hơi biểu cảm siêu nghiêm túc, chỉ tiếc tỉ lệ trúng đích thấp, chỉ đổi được hai viên kẹo bạc hà, chia cho anh mỗi người một viên ăn luôn.

Chậm một chút, hai người ước hẹn đi lên núi ngắm sao, nói chuyện phiếm một ít việc vặt trong sinh hoạt.

Thẩm Vân Phái giúp cô phủ thêm áo khoác, mở ra hộp sữa từ chợ đêm mang theo cho cô đỡ thêm. Đây là bọn hắn đã hơn một tuần mới đi lại trên lộ tuyến mỹ thực, anh đối với điểm tâm ngọt không đặc biệt thích, cảm thấy tạm được, thật ra cô thường không thích miệng không, mỗi lần đi đều nhất định phải đóng gói một phần.

“Này, hoa mỹ nam.”

“...” Tay run một chút, Thẩm Vân Phái cố giữ vững trấn định đỡ hộp sữa nghiêng ra, tận khả năng biểu hiện lạnh nhạt. “Như thế nào?”

Cô nhăn cười. “Cậu thực sự chưa từng luyến ái?”

“Không có.”

“Làm sao có thể!” Rõ ràng rất chiêu hoa đào! Tôn Uẩn Hoa nói rõ không tin.

“Thực sự không có.” Vấn đề này cô hỏi không chỉ một lần.

“Vậy mấy cô gái theo đuổi cậu đâu?”

“Cảm giác của người khác tôi không quản.” Theo đuổi làm cho anh động lòng, quả thật là không có.

“Vậy cậu quản cái gì?”

Anh thu hồi ánh mắt trông về phía xa, thật sâu nhìn cô liếc mắt một cái. “Lòng tôi động.”

Cô không lý do mặt một trận nóng.

Gặp quỷ, bị nam sinh hơn hai mươi nhìn chăm chú, cư nhiên còn có thể làm cho cô mặt hồng tim nhảy, vô pháp ngênh đón tầm mắt, thật sự là càng sống càng đi trở về.

Ánh mắt ở trên người cô lưu lại ba giây, vươn tay lấy lá cây trên tóc cô xuống, thế này mới thông thả mà thu hồi ánh mắt, tiếp tục nói: “Trước kia không nghĩ nhiều, tất cả tâm tư đều đặt vào việc học, tôi là con trai độc nhất, trong nhà đối với tôi kỳ vọng rất cao, không thể làm cho bọn họ thất vọng.”

Anh rất ít nói đến chuyện của chính mình, hơn phân nửa đều là cô nói, anh nghe, anh biết tập tính sinh hoạt của cô, thích ăn cái gì, chán ghét cái gì, cũng chia sẻ với cô suy sụp, thành tựu trong công việc, từng chút tâm tình, trong khoảng thời gian này, anh có thể nói là đối với cô rõ như lòng bàn tay, nhưng cô đối với anh hiểu biết, đúng là ít đáng thương.

Cô không hiểu cảm thấy chột dạ, chính mình đối với anh chú ý nhạt như thế, mặc dù là bạn bè, cứu tế cho chịu trong lúc đó cũng theo ngay từ đầu liền không ngang hàng.

Khó được anh nói ra, cô liền chủ động hỏi thăm vài câu. “Cậu không phải năm tư sao? Cũng sắp tốt nghiệp, bây giờ còn có áp lực nặng như vậy?”

“Tôi học theo chế độ năm năm, hệ kiến trúc phải rất nhiều thứ, tương lai xuất ngoại bồi dưỡng là tất nhiên ——” anh đột nhiên dừng lại.

Cho nên là tiền đồ không rõ, thanh niên đầy hứa hẹn vẫn cần cố gắng là được.

4. Chương 4

Tôn Uẩn Hoa nghe được cao hứng, kỳ quái mà liếc mắt nhìn anh. “Làm sao vậy ?”

“Không có việc gì.”

Cô vốn định duỗi tay đâm đâm anh, đầu óc đột nhiên thông suốt, chậm nửa nhịp linh ngộ được, nếu anh thực sự bận rộn như vậy, ngay cả thưởng thức tâm tư của học muội đều không có, từ đâu có thời gian rồi vừa làm bạn lại đưa cơm, còn không lúc này thì lúc khác muốn lưu ý cô có bị đói chết ở nhà không, tâm ý như vậy, cũng không phải nói thuận tay nhắc lao là có thể làm được.

Hiểu được như vậy, làm cho ngực dường như đè nặng cái gì, có loại cảm giác thiếu anh rất nhiều, lại mang chút cảm động được quý... Thực phức tạp, khó có thể nói rõ.

“Này, lại nói thêm một chút.”

Thẩm Vân Phái liếc cô một cái, rút tờ giấy lau mặt và đầu ngón tay đánh bột ca cao cho cô.

Tuy rằng tuổi so với cô nhỏ, nhưng anh kỳ thực rất biết chiều cổ người, thậm chí so với tên đàn ông cô kết giao kia còn muốn tri kỷ.

“Cô muốn nghe cái gì?”

“Gì cũng được. Trường học, cuộc sống, hoặc là nhật ký làm thêm đại loại, cậu nói tôi nghe.”

“Tình không luyện khúc là anh họ tôi mở, hần và bạn gái là đồng học, trường học tình lữ, kết giao thật lâu, tên tiệm chính là cô ấy đặt, ý nghĩa đại khái chính là kỷ niệm bọn họ cùng nhau lên núi xuống biển, truy mưa sao sa kia một đoạn nhật ký thanh xuân.”

“A? Tôi đi nhiều lần như vậy, một lần cũng chưa thấy qua bà chủ.” Ngay cả ông chủ cũng rất ít nhìn thấy.

“Cô ấy đi du học. Lúc đó cô ấy do dự đi hay ở, anh họ còn cổ vũ cô ấy đi, nói ở chỗ này giữ tiệm của bọn họ chờ cô trở lại, tựa như năm đó hần nhập ngũ, nhà gái cũng không bình biến, hần đối với tình cảm của bọn họ chưa từng có hoài nghi qua. Nhưng là ——” anh nhún nhún vai. “Cô có biết, loại chuyện cảm tình này, không phải chỉ có tin tưởng là đủ, cũng không phải ai có muốn trở ngại hay không, thời gian cùng không gian là khảo nghiệm lớn nhất.”

“Cho nên là —— tình thay đổi?”

“Nhà gái rời đi năm thứ ba, có tình cảm mới phát triển, phiên diện báo cho anh họ biết, không cần lại chờ cô ấy. anh họ tôi giận dữ, muốn đóng cửa tiệm, cảm thấy tình yêu, nhận lời cái gì, tất cả đều là cái rắm, không đánh lại được tịch mịch hư không cùng lòng người thay đổi.”

“Ừm.” Lòng Tôn Uẩn Hoa có lưu luyện gặt đầu.

Cô rất có cảm xúc a. Tình yêu loại trò đùa này, nói đến là đến, nói không sẽ không có, làm cho người ta rất khó ôm chờ mong quá lớn, Romeo và Juliet nếu không chết, cũng khó nói có thể trở mặt hay không, chẳng qua là tử vong đem nó đẹp đến thê lương hóa thôi.

“Cô theo tôi hận đời cái gì?” Thẩm Vân Phái liếc cô một cái. “Tôi cảm thấy tiệm cứ như vậy đóng cửa rất đáng tiếc, liền nói với hần, anh không muốn quản lý, tôi sẽ thay anh quản lý. Hần kỳ thực không thiếu tiền, chính là muốn nhắm mắt làm ngơ mà thôi, cửa tiệm hiện tại có tôi xử lý, hần đã rất ít đến.”

“Chuyện này là khi nào?”

“Đại khái hơn một năm trước.”

Hơn một năm... Khi đó bọn họ còn chưa có hiểu biết, quan hệ chỉ là nhân viên cửa hàng và khách quen mà thôi.

Cho nên... anh hướng biểu ca đưa ra yêu cầu như vậy, một phần có phải vì cô không? Sợ đóng cửa, cô sẽ không xuất hiện nữa?

Rõ ràng đã nói học hệ kiến trúc nặng nề, còn vờ ngớ ngẩn tiếp nhận trọng trách này, nếu bọn họ chưa từng hiểu biết, có phải căn bản sẽ không biết hay không, tên ngốc này vì muốn ngẫu nhiên thấy cô mà làm việc ngốc?

Khó trách tính chất công việc của anh chưa bao giờ cố định, chạy trong ngoài, có khi còn thấy anh ở trong tiệm lợi dụng lúc rảnh lấy sách ra đọc, bận đến vậy, đem thời gian dùng cho hai người.

“Ai, khi nào thì sinh nhật cậu?” Trong lòng không hiểu như nhũn ra, nói không kịp suy nghĩ.

“Cô muốn làm gì?” lòng của Tư Mã Chiêu, anh rất khó biết.

“Thế nào? Ngại chị đây không thú vị, muốn cùng em gái trẻ tuổi cuồng hoan sao?”

“Tôi không có ý này.” Khẩu khí anh buồn bực, không thích cô tận lực cường điệu chênh lệch tuổi tác. “Mẹ tôi gần bốn mươi mới sinh tôi, cha tôi vốn đã chấp nhận chuyện dưới gối không con, bọn họ nói tôi đến quả thực giống như trời đùa giỡn, sinh đều thực chọn ngày.”

“Cho nên là...” Không thể nào?

Anh một mặt không còn gì để nói gật đầu, đưa ra chứng minh thư.

Hơn nữa sự thật chứng minh, người khác cũng không bởi vì sinh nhật anh mà có quyền được miễn, anh chưa từng ở ngày cá tháng tư không bị chỉnh qua.

Cô cười vỗ vỗ đầu của anh. “Ngoan, năm nay qua cùng chị, chị nấu một bàn đồ ăn, mời cưng.”

“Cô biết nấu cơm?”

Biểu cảm khiếp sợ kia thật đáng đánh đòn. “Cậu có thể lại xem thường tôi một chút, tôi nấu một bàn đồ chết cậu.” Cô chính là lười thu xếp này đó, không phải là không biết nấu cơm được không?

Anh cúi đầu cười khê, nghiêng người dựa vào vai thon, vẻ mặt là hoàn toàn sung sướng. “Được, năm nay qua với cô, chỉ hai người chúng ta.”

Hơi thở nhợt nhạt phát nhẹ bên tai, tim Tôn Uẩn Hoa nhảy dựng, bắt giắc đổ bên tai.

Tối đó về sau, bọn họ cũng không nhắc tới đề tài này, nhưng Tôn Uẩn Hoa đã viết vào lịch làm việc, trong lòng cũng chờ mong.

Mãi cho đến ngày một tháng tư, cô tới trước công ty, giao bản thiết kế và trao đổi những trọng điểm xong, buổi chiều hành trình còn lại là hoàn toàn trống không, muốn tổ chức sinh nhật thật hoàn hảo cho Thẩm Vân Phái.

Cô trực tiếp đến “Tình không luyện khúc” tìm người, không tìm được người, nhưng khó gặp ông chủ hôm nay tự mình giữ tiệm.

“Tìm Vân Phái? Hôm nay hần sẽ không đến.” Nam nhân trước quầy xem sổ sách, liếc mắt nhìn cô vào cửa tiệm một cái, trực tiếp liền quảng đến câu này.

Cô gọi điện, không có người tiếp.

“Hình như trường học có việc gì đó, hai người không có hẹn với nhau sao?”

“...” Loại chuyện sinh nhật này rất khó hẹn trước, vạch trần sẽ không có ý nghĩa.

Thấy cô do dự, Hà Diệu Vũ từ sổ sách ngẩng đầu. “Cô có thể đi trường học tìm hần.”

Cũng đúng.

Cô nói cảm ơn, xoay người đi ra cửa tiệm, nghĩ đến cái gì, gót chân vừa chuyển lại tha trở về. “Anh cảm thấy, Vân Phái đem tiệm này của anh để ý thế nào?”

“Không tệ.” Hàng tháng chữ số lợi nhuận đều rất đẹp mắt, hần có thể trực tiếp ở nhà đếm tiền mặt là được rồi.

“Nếu tôi không có lầm, Vân Phái là linh lương theo chế độ nhân viên bình thường đi?”

“Không có lầm.”

“Tôi tin tưởng anh nhất định là một anh họ tốt biết quý trọng anh em, đúng không?”

“... Đúng.” Căn bản cũng không thể nói không đúng.

“Vậy đối với Vân Phái phí sức lao động như vậy, ngay cả thời gian ngủ đều không có, anh cảm thấy có cần biểu lộ chút gì không?”

Nghe nói, các hạ cũng là hung thủ đầu tiên đi? Vân Phái phí sức lao động cũng không phải là chỉ có hần.

Hà Diệu Vũ cũng thực thức thời. “Tôi biết ý tứ của cô, nên biểu lộ tôi sẽ để cho “Các bạn nhỏ” giúp tôi biểu lộ. Cô có biết, sinh viên kiến trúc rất đáng thương, học rất nhiều thứ, bài tập cũng không phải gõ gõ bàn phím đánh báo cáo là được, hoạ sĩ trình bản thiết kế, làm mô hình, động bất động sẽ thức đêm, còn có thể tinh thần sáng láng quan tâm người khác có ăn cơm hay không, có phải thần lực rất siêu nhân?”

“...” Cô có phải bị trả ngược lại? “... Tôi đang muốn đi “Biểu lộ”.”

Hà Diệu Vũ vui vẻ gật đầu. “Vậy là tốt rồi.” Không uống công em họ ngốc của hần lúc trước cố hết sức gánh trọng trách không cần hỏi báo, rõ ràng chủ nhân là mình cũng không cần, còn muốn nỗ lực bảo vệ tiệm này, chỉ vì gặp giai nhân.

Tình yêu? Em!

Hần nói: “Mười năm sau em nhất định sẽ hối hận, chính mình hôm nay bị tình yêu mê hoặc.” Vân Phái lại đáp hần —— ai không xuẩn qua?

Đúng vậy, từ nhỏ đến lớn, ai chưa từng làm qua một chuyện ngu xuẩn, không thể nói sau này không hối hận, chính là một dấu chân trưởng thành.

Cho nên hần đáp ứng Vân Phái. tình yêu của hần không có, nhưng Vân Phái còn chưa có bắt đầu, ít nhất cho hần một cơ hội thành toàn tình yêu, có lẽ giải mộng, cũng có lẽ là trưởng thành.

Hần căn bản không cần tiệm này như thế nào, dù sao ý nghĩa tồn tại lúc trước đã mất, nhưng Vân Phái cũng ngu ngốc, sợ có lỗi với hần, luôn luôn thực dụng tâm quản lý, dùng lợi nhuận hàng tháng nói rõ.

Từ xem nhẹ đến nặng, tính tình tiểu tử này, là tiêu chuẩn “Người có thể phụ ta, nhưng ta không phụ người” hi hữu tuyệt phẩm nhân chủng.

Hần không biết chính mình làm như vậy đúng hay không, nhưng hần biết tên ngốc kia, cho dù ngã bị thương, hần cũng sẽ vỗ vỗ mông đứng lên, cười nói: “Không quan hệ, tôi có yêu là được rồi.”

Nhìn bong bóng đi ra cửa tiệm, cúi đầu nhấn tin, hần thở dài, chỉ hy vọng cô đừng tổn thương em họ ngốc của hần.

Đi đến tiệm không có cậu, vậy đi trường học tìm cậu xem sao?

Khi học đệ Đồng xã đoàn giúp anh đem túi xách lại, di động có hai cuộc gọi nhớ và một tin nhắn, đối tượng đều là Tôn Uẩn Hoa.

Anh xem xét thời gian, là nửa giờ trước.

Thẩm Vân Phái cả kinh miếng bánh mì cắn trên miệng đều rớt xuống, cả người bị nghẹn ho mãnh liệt.

Anh chính là vừa khéo đói bụng, lấy ra miếng bánh mì buổi sáng ăn được một nửa ra găm, thuận tiện nhìn di động một cái, cắn bản không hi vọng sẽ nhìn được cái tên kia a.

Số lần Tôn Uẩn Hoa gọi điện thoại cho anh, đến nay mười ngón tay đều đếm không hết.

“Học trưởng, anh thực “Thai qua” nha.”

Bị ho sặc mửa bánh mì vụn phun ra, học đệ ghét bỏ né tránh.

Thẩm Vân Phái không có tâm tư để ý tới người ngoài, tới tới lui lui đem tin nhắn nhìn ba lần, xác nhận chính mình không hoa mắt, cũng không biết gấp cái gì, luống cuống tay chân mà hồi đáp ——

Cô đến rồi à? Tôi ở lầu hành chính.

Sau đó lại là một trận rối loạn, lại thêm học đệ bị thẩm kêu rên ——

“Oa a—— “

Anh nơi nào để ý, trước khi anh trả lời tin nhắn, Tôn Uẩn Hoa đã ở xa xa quan sát 10 phút.

Lúc cô đến hấp dẫn ánh mắt cô đầu tiên là đám đông ở lầu hành chính, mà bản thân anh lại dễ dàng trở thành tiêu điểm trong đám người, muốn tìm anh cũng không khó.

Anh ngồi ở phía sau bàn dài, chân bắc lên một cái ghế khác, trên gối đặt các quyển sách, dáng ngồi thô lỗ, hơn nữa xem ra tựa hồ tâm tình không tốt, rầu rĩ mà không quá để ý người khác, chỉ tập trung vùi đầu nhìn kiến trúc pháp quy .

Nhưng là, cho dù dáng ngồi của anh lại thô lỗ, hoa mỹ nam vẫn là hoa mỹ nam, chỉ biết hấp dẫn một đám tiểu thiếu nữ khờ khạo, trong lòng thét chói tai “Thật suât, thật có dáng”...

Cô chỉ có thể nói, người suât thật tốt.

Bên cạnh có bài tử viết “Hoạt hình xã”, cô nghĩ hẳn là xã đoàn chiêu sinh linh tinh.

Bởi vì luôn luôn không thu được trả lời của anh, cô không xác định chính mình tùy tiện đến có thể tạo thành quấy nhiễu hay không, yên lặng xem 10 phút, thấy có người đưa anh túi xách, anh vừa xem di động, tiếp theo bánh mì từ miệng rớt xuống, di động cũng thiếu chút nữa rớt theo, anh cẩn thận tiếp được, kết quả ngã xuống là cuốn kiến trúc pháp quy kia, còn đụng đến chân người khác, tiếng kêu thẩm thiết ngay cả cô nơi này đều nghe được.

Nhìn anh tay chân không phối hợp vội vàng hồi đáp, Tôn Uẩn Hoa hết thấy cười đáp không được.

Chưa thấy qua một mặt đáng yêu của anh như vậy, anh luôn luôn đều biểu hiện ra khí chất trầm ổn quá tuổi, nguyên lai tất cả đều là siêu giả tạo.

Cúi đầu xem xong tin nhắn vừa nhận được, xác nhận anh hoan nghênh cô, thế này mới bước đi đến.

“Mẹ nó, giống nam tử hán một chút.” Thẩm Vân Phái mắng học đệ một tiếng, dù sao cũng đã quen, anh ngay cả áy náy đều có thể trực tiếp tiết kiệm đi.

Xoay người nhặt sách, đang muốn để lại trên gối, trông thấy bóng người đi tới, Thẩm Vân Phái cả người nghiêng ngả, tay trượt chân rớt.

“...” Sợ lại bị mắng, học đệ lúc này nhịn xuống, ôm chân rưng rưng nước mắt mà nhìn anh, ủy khuất khẽ nói: “Em muốn nói với học tỷ...”

Một giây! Thẩm Vân Phái chỉ tồn một giây, cả người đại biến thân, thu gọn chân đặt loạn, ngồi nghiêm chỉnh, ý đồ tạo ra hình tượng văn nhã, thậm chí còn gơ lên tươi cười siêu cấp thân thiết hoa mỹ nam.

“Thế nào đột nhiên tới tìm tôi? Có việc gấp sao?”

Tôn Uẩn Hoa trước chăm chú nhìn dấu chân trên lưng ghế dựa, anh chạy nhanh gơ tay hủy thi diệt tích, kéo ghế dựa kính mời thái hậu ngồi, khi khom người nhặt sách, tiểu học đệ theo bản năng lui thật xa.

Cô thế này mới chậm rì rì trả lời: “Cậu đã quên? Hôm nay sinh nhật cậu, chúng ta đã hẹn rồi.”

Anh sợ run một chút, mới trả lời: “Tôi không quên.” Chính là cho rằng, cô đã quên.

Hai ngày nay, thấy cô không tỏ vẻ đặc biệt gì, cũng không có ý mời, mãi cho đến ngày hôm qua, anh đợi đến rạng sáng hai giờ, thỉnh thoảng xem xét di động, sợ sẽ bỏ sót tin nhắn nào từ cô, hôm nay tất cả cảm xúc thoát trào đến đáy cổ, mấy ngày nay tiểu học đệ đều nói: “Học trưởng, hôm nay anh thoát nhìn so với mây đen còn đen hơn nha.”

Anh cho rằng khi đó cô chỉ thuận miệng nói, chẳng đến vừa rồi anh còn đang suy nghĩ, nếu như thế này đi tìm cô, có thể hay không rất ép buộc, giống như bắt cô thực hiện lời hứa.

“Còn nhớ rõ sinh nhật mình à? Vừa vừa rồi biểu cảm thế nào thối như vậy?” Sinh nhật không phải nên thật vui vẻ sao?

“Cô ở trong này ngồi hai giờ, bị xem làm chim quý hiếm trong vườn bách thú, chỉ biết cái loại cảm giác này.”

“...” Cô nháy mắt mấy cái, không hiểu.

Tay Thẩm Văn Phái chỉ phía sau. “Tên kia là xã trưởng, bảo tôi ngồi ở chỗ này hai giờ, cái gì cũng không cần làm, trả lương năm trăm.”

5. Chương 5

Khi đó cảm thấy còn rất dễ kiếm, tuổi trẻ không biết đã bị đẩy vào hố lửa, không hiểu vào xã.

Sau này, hàng năm xã đoàn chiêu mộ thành viên mới, anh phải làm ma-nơ-canh sống cho người khác xem, muốn không kiếm tiền này cũng không được,

Quả thực là lắm giao hại bạn.

Tôn Uẩn Hoa thuận thể đánh giá một chút. “Không sai nha, chính muội.”

Chân dài, eo thon, tóc đuôi ngựa, mắt to, tươi cười ngọt ngào, mười phần tú lệ tiểu giai nhân a, anh thế nào nhắc tới liền nghiêng răng nghiêng lợi?

“Chính cái quỷ, cô ta là hủ nữ cấp độ nguyên lão.” Lại chính anh đều nhường bộ lui binh.

Anh vĩnh viễn không quên được, tâm trạng khiếp sợ trong lúc vô tình thấy tạp san hàng tuần của xã, nhận ra chính mình hóa thân thành nhân vật chính trong bức vẽ, phát ra âm tiếng cùng Hệ hội trưởng cút sần đần, hại anh sau này nhìn thấy Hệ hội trưởng, liền cảm thấy cả người không thích hợp.

Chỉ cần nghĩ đến chính mình suốt ngày bị ý dâm, ảo tưởng mặt sau của anh bị nam nhân dùng như thế nào, anh sung sướng được mới có quỷ.

“...”

Lúc mới đến nghe được tiểu nữ sinh khe khẽ nói nhỏ, không cẩn thận bắt giữ vài câu “Thật gầy nha”, khi đó vẻ mặt cô còn dấu chấm hỏi, Thẩm Văn Phái là thuộc loại cao gầy nhả nhận không tệ, nhưng có tất yếu kích tình phấn khởi như thế không?

Hiện tại cô đã hiểu, này “Thụ” không phải “Gầy”.

Khó trách anh tận lực thô lỗ, đoạn tuyệt nhóm hủ nữ đối với “Cực phẩm ôn nhuận thụ” vô biên vô hạn mơ màng, bắt quá xem tình hình này, giống như không có tác dụng gì.

Cô mím môi, cực lực nhẫn cười. Nghĩ rằng, nếu nói cho Thẩm Văn Phái, không biết anh có thể hay không bạo phát?

“Nguyên lai là ở xô-fa, bồi cười bán mặt a?” Thấy anh một mặt u oán, không nhìn được muốn chế nhạo hai câu. “Ngoan, chị trả gấp đôi cho cưng, muốn đi theo chị không?”

“Tôi đi theo cô.” Ngón tay kéo lấy cổ tay áo cô, một chút giấy dựa đều không có khuynh dựa vào mà đến.

Tôn Uẩn Hoa hướng nữ xã trưởng cố gắng “Kiếm khách” liếc mắt một cái. “Vậy bên này?”

“Mặc kệ cô ta!”

Trước kia thế nào không phát hiện, người này tính chất trung khuynh đặc biệt sâu, tùy tiện ngoắc ngoắc ngón tay, anh sẽ nhu thuận mà chạy tới, một bộ dạng chân trời góc biển đều theo cô.

Tôn Uẩn Hoa trái tim ê ẩm mềm yếu, dập dờn sóng triều mềm mại không biết tên, so với nước còn mềm.

“Nói đùa a.” Ôn nhu mà vỗ về chơi đùa tóc anh, cười nói: “Nói muốn nấu một bàn đồ ăn cho cậu, tôi đi trước mua đồ ăn, chuẩn bị bữa tối. Cậu từ từ đến, nơi này hết bạn lại tới tìm tôi.”

“Tôi có vẻ muốn đi theo cô.” Anh khẽ nói, không quá tình nguyện nói tay, nhìn theo cô đi rất xa rất xa, mới không nhớ mà thu hồi ánh mắt.

Tiểu học đệ thiếu đầu óc bỗng nhiên biến thông minh, thấy anh cảm xúc tụt dốc tựa hồ tăng trở lại, thông thả chuyển đến bên cạnh anh, không phải thực khẳng định hỏi: “Vừa rồi có phải có người vụng trộm phóng tránh?”

Tuy rằng tuổi dường như có chút không quá trẻ, nhưng kia rõ ràng chính là một quả đạn loang loáng, hiển hiện tại ánh mắt còn có chút hoa hoa không mở ra được.

Thẩm Vân Phái như có như không hừ một tiếng, nhặt lại sách giáo khoa tiếp tục xem.

Cư nhiên... Không phủ nhận? !

Tiểu học đệ hung hăng kinh động, giật mình nhận ra học trưởng này của bọn họ ngồi trong lòng mà vẫn không loạn, thanh cao đến có thể phát thánh quang, nguyên lai không phải không gần nữ sắc, mà là đã bị mỹ nữ chinh phục? !

Lúc Thẩm Vân Phái đến, cô còn ở phòng bếp bận rộn.

“Nhanh như vậy? Tôi còn chưa chuẩn bị tốt nha.” Anh đến nhanh hơn cô dự tính rất nhiều.

“Không sao, cô từ từ làm.” Anh da mặt mỏng, ngượng ngùng thừa nhận chính mình khẩn cấp.

Nhưng là ở trong mong muốn của cô, hẳn là muốn mọi việc chuẩn bị xong, trên bàn cơm dọn xong bánh ngọt, chờ anh vừa đi vào cửa sẽ hát mừng sinh nhật vui vẻ, để anh cầu nguyện thối nển mới đúng, mà không phải như bây giờ — tay cầm xoong chảo, mặc tạp dề, trên đầu mang theo kẹp cá mập xấu xí mở cửa.

“Cậu lại đi phụ cận dạo hai vòng, một giờ sau quay lại...”

“Không cần.” Anh một ngụm từ chối. “Tôi ở bên cạnh đọc sách, sẽ không gây trở ngại.”

“... Tùy cậu.” Dù sao đều như vậy, cũng lười lại đi cứu vãn cái gì.

Thẩm Vân Phái ngồi ở phòng khách, nhìn bóng dáng ở phòng bếp bận rộn qua lại. Nói đùa, anh thế nào bỏ lỡ một màn hình ảnh trân quý này!

Cô thực sự biết nấu cơm, cắt thái, lấy xoong chảo có hình có dáng, từ mùi phát ra, hẳn là không phải hù người.

Anh trái tim ấm áp, được “Tôn Uẩn Hoa vì anh rửa tay làm canh” mà kích động ra tràn đầy cảm động, một chút cũng không dời tầm mắt.

Rõ ràng là hình ảnh bình thường, chính là có loại cảm giác hạnh phúc không rõ, trong não ảo tưởng cuộc sống của tiểu vợ chồng ở nhà...

Tôn Uẩn Hoa nấu xong một bàn đồ ăn, phía sau có cánh tay hợp thời lấy qua, chủ động bưng thức ăn dọn bát đĩa. Về sau nhân viên đưa bánh ngọt đến rung chuông, cô vừa khéo đem củ tỏi bỏ lại nồi, vì thế sinh

nhật còn chính mình đi mở cửa ký nhận, cô đã vô lực không muốn đi châm chọc bầu không khí sinh nhật không thể cứu vãn.

Khi mở hộp ra, anh quái dị liếc cô một cái, cô phát hiện, ánh mắt trực giác dừng ở ngọn nến trên tay anh. “Làm sao vậy?”

“Nhiều một tuổi.”

A? “Cậu không phải đại học năm tư?” vậy không phải hẳn là hai mươi hai? Cô ban đầu còn đoán hai mươi ba.

“... Tôi nhảy lớp.”

“...” Đúng, Hà Diệu Vũ dường như có nói quá, anh rất chăm học, song than Thắm gia đối với anh kỳ thác kỳ vọng cao, nhảy lớp ở trường không có gì kỳ quái.

“Thật nhỏ.” Cô nhỏ nhỏ bị sét đánh tới. “Nhỏ hơn tôi bảy tuổi...”

An quay đầu, hoàn toàn không muốn tiếp tục đề tài này.

Được rồi, là cô trắng mắt. Tôn Uẩn Hoa yên lặng cầm miếng xào đồ ăn.

Cô nấu bốn mẩu một canh, trên cơ bản Thắm Vân Phái không kiêng ăn, ăn thật sự cổ động, nhưng cô vẫn là lưu ý đến, anh thiên vị kim sa tôm viên, lúc ăn khéo miệng anh có hơi hơi cong lên, ẩ ẩ lộ ra lúm đồng tiền nhỏ bên má.

Hoá ra anh cũng có lúc đáng yêu như vậy, ăn được đồ mình thích sẽ cười híp mắt, một mặt thỏa mãn.

Sau khi ăn xong, anh xung phong nhận việc rửa chén, nói là cô nấu đồ ăn, anh rửa chén, thực công bằng.

Cô thừa cơ đem ngọn nến cắm lên, châm, lại tắt đèn. Nếu ngay cả chuyện này đều không làm được, vậy sinh nhật này thật là hoàn toàn không cứu vãn.

Thắm Vân Phái đẩy tay bong bóng, nhìn cô bưng bánh ngọt đi tới, ở ánh sáng nhạt tìm một giây suy xét phải rửa tay trước hay cầu nguyện trước.

Tôn Uẩn Hoa đã hát xong ca khúc mừng sinh nhật, anh không kịp rửa tay, đành phải trước xoay người đối với cô, như năm rồi, đem nguyện vọng thứ nhất cho mẹ, nguyện trăm tuổi không lo; nguyện vọng thứ hai cho mỗi người bên cạnh nah, bình an vui vẻ; cái thứ ba lưu cho chính mình, anh lén lút dưới đáy lòng cầu nguyện.

Thối xong nến, cô cuối cùng thả anh đi cầm chén tẩy xong.

Trở lại phòng khách, hai người ngồi xếp bằng ở trên sàn, cùng chia bánh ngọt.

“Này, nguyện vọng thứ ba của cậu là cái gì?”

Anh cười cười, không trả lời.

“Nói đi, nói không chừng tôi có thể giúp cậu đạt thành.”

Anh vẫn là dùng tươi cười cho qua, lấy một ngụm bánh ngọt không ngừng đưa vào miệng cô.

“Bằng không chúng ta chơi trò “Thăm dò thế giới nội tâm, hiểu biết lẫn nhau, tăng tiến cảm tình, xúc tiến nhân loại hài hòa thế giới thực thiện mỹ trao đổi tâm linh”, nói dối cả đời sẽ bệnh liệt dương.”

Không phải là thật tâm nói khảo nghiệm, vô nghĩa nhiều như vậy.

“Vậy cô nói dối đâu? Cả đời giả không ra?”

“Được a.” Đâu sợ cậu !

Cô bị kích động mà tìm một bộ bài tú lơ khơ, đơn giản mở bài. “So sánh lớn nhỏ. Cậu rút trước.”

Anh tùy tay rút một tấm, phía trên, mười ba điểm, ngay cả rút cũng không cần, trực tiếp tuyên cáo cô tử hình.

“Nhũ danh cô sợ bị kêu nhất là gì?”

Anh cười đến rất xấu tâm, Tôn Uẩn Hoa khoe miệng run lên một chút, thầm mắng người này tâm cơ nặng. Đây nói rõ là ghi hận cô thường xuyên kêu “Hoa mỹ nam”, muốn dùng để phản chế cô.

“... Tiểu hoa.”

“Vì sao?”

“Cậu không biết khi nói chuyện, tên khác thường hay gọi một là Tiểu Minh, thứ hai là Tiểu Hoa sao? !”

Thực dễ dàng dò số chỗ ngồi a! Hồi nhỏ cô thường thường bởi vì tên này bị cười, từng nghiêm chỉnh hướng cha mẹ kháng nghị, không được kêu cô như vậy. “Ừm, tôi đã hiểu, Tiểu Hoa.”

“...” Cô thiếu chút thần kinh mặt run rẩy. “Lại đến!”

Có lẽ là sinh nhật vận may vượng, Hồi 2: vẫn như cũ anh thắng.

Anh hỏi: “Nói chuyện người nhà của cô.”

Lần này, có vẻ cần nhiều thời gian tự thuật.

Cô là con gái một, cha mẹ rất thương cô, cô không có anh chị em, không phải cha mẹ không sinh được, mà là muốn đem tất cả tình thương đều cho cô, bảo bối một cái là đủ rồi, như vậy mới có thể toàn tâm toàn ý làm cho cô có được quan tâm hoàn chỉnh nhất.

Năm cô học trung học, cả nhà đi du lịch, xe du lịch bị lật, cha mẹ sau khi đưa vào cấp cứu không qua khỏi, chỉ có cô còn sống.

Cô cần một năm cố gắng làm phục hồi chức năng, để chính mình hồi phục khỏe mạnh, sống được phần khích, phong phú, không cô phụ cha mẹ cho cô sinh mệnh này.

Trưởng thành về sau, cô dùng tiền bảo hiểm cha mẹ lấy sinh mệnh đổi mua căn nhà này, cô nghĩ, cha mẹ mất, trong lòng nhất định thật đáng tiếc không thể tiếp tục bảo vệ cô, cho nên cô dùng món tiền kia trao đổi một nơi che gió trú mưa, ổn định an toàn, kéo dài tình yêu cùng thủ hộ của cha mẹ.

Trả lời xong, tiếp tục rút.

Cô liên tục rút mười lần, cũng liên tục thua mười, ngay cả hồi nhỏ đã làm chuyện ngu xuẩn mất mặt đều bị lấy hết, anh vẫn là không có gì.

Tôn Uẩn Hoa toàn bộ mao thượng, lấy rượu trong tủ lạnh ra, cuộn tay áo lên.

“Rượu cũng không thể thêm can đảm, lại càng không làm vận may của cô biến tốt.” Trọng yếu nhất là, anh còn nhớ rõ kết cục lần trước cùng cô đấu rượu.

“Tôi còn không sợ, cậu sợ cái gì? Sợ thất thân?” Cô quét anh một cái, nửa thật nửa giả khiêu khích. “Cậu không muốn theo tôi lên giường?”

Tay anh run một chút, cố giữ vững bình tĩnh dời tầm mắt, không nhìn tới cô câu chọn chân mày. “Thắng tôi tôi sẽ trả lời.”

Bên tai đều đỏ, còn giả vờ trấn định cái gì! Giả đúng đắn.

Tôn Uẩn Hoa trong lòng biết rõ ràng, cũng không trạc phá anh, mấy ly rượu vào bụng, bắt đầu mị nhân như tợ, đáng người như nước. “Cô uống ít một chút, cẩn thận say.”

“Tâm tình của tôi không tốt mới có thể say.”

Tốt nhất là vậy.

Thẩm Vân Phái nhìn cô cởi bỏ đồ cột tóc, mười ngón run tán, nâng mắt liếc anh một cái.

Chỉ là vài động tác đơn giản, cô làm đến mười phần nữ tính, mang theo vài phần men say, giữa sóng mắt lưu chuyển toàn là phong tình, trái tim của anh nhảy dựng, nhảy mắt cảm thấy yệt hầu khô ách, một thân khô nóng.

Cô thậm chí, ngay cả ngón tay đều không có đụng tới anh, khiến cho anh nổi lòng đại loạn.

Đòi mạng. Cô đối với anh rất có lực ảnh hưởng. Anh không lăm lăm tại mà điều chỉnh dáng ngồi, cố gắng không nhìn tới cô, tùy tay rút bài.

Tôn Uẩn Hoa đi theo rút một lá, lật ra, cười liếc anh một cái. “Phong thủy thay phiên a.”

“Muốn hỏi thì nhanh lên.” Chết sớm sớm siêu sinh.

“Chắc, thua không dậy nổi.”

Là biểu cảm của cậu rất máy xe đi? Tôi thua mười lần còn chưa đáng đánh đòn như vậy.

Thẩm Vân Phái oán thầm cô.

“Cậu là từ khi nào thì bắt đầu chú ý tới tôi?” Một tên trực tiếp trúng đích.

“...”

“Cẩn thận cả đời bất lực.” Cô lạnh lạnh lại bắn thêm một tên.

Vấn đề này tồn tại trong lòng cô thật lâu. Chân chính bắt đầu cùng anh lui tới, trong lòng so với ai đều hiểu được anh đối với cô không giống bất luận kẻ nào.

Anh rất ít cười, nghe nói là vì rất nghiệp chướng, cô từng nghiêm túc quan sát qua, lúc anh cười, bên má có núm đồng tiền nhọt nhọt, còn có răng khểnh nhỏ không rõ ràng, trắng nõn thanh tú, siêu trẻ con, đừng nói phụ nữ, ngay cả đàn ông đều muốn động lòng, siêu muốn đem anh mang về nhà thân ái, ôm ôm, tú tú.

Tối đó anh bị cô bắt nạt thậm như vậy, chính anh cũng phải phụ trách một chút, ai kêu anh nhẫn nhục chịu đựng, thoát nhìn đơn thuần vô tội lại ngon miệng, làm cô tâm ngứa khó nhịn, trong cơ thể đã tính đều bị khơi mào.

Chính anh đại khái cũng biết, không muốn trêu chọc nợ hoa đào, cũng không đối với ai loạn cười phóng điện, trừ bỏ cô. Thuần nhiên, tính trẻ con, sung sướng, bất đắc dĩ, đùa cợt... Các loại cười, cô đều gặp qua, anh cũng không tiếc rẻ đối với cô bày ra chân thực nhất chính mình.

Nói như vậy... Có phải hay không theo ngay từ đầu, cô bước vào “Tình không luyện khúc”, anh cũng đã chú ý tới cô?

“Ngày đầu tiên. Tôi mang thực đơn tới, cô nghiêng đầu cười với tôi một khắc kia.”

Quả nhiên!

Như vậy tính ra, ít nhất cũng có hai ba năm. Tôn Uẩn Hoa càng nhất nhất hồi tưởng, càng thêm cảm thấy —— “Cậu có thể rất ngây thơ hay không?”

Đầu năm nay, còn có thể nhất kiến chung tình, hơn nữa còn chung tình ba năm, hẳn là tuyệt chủng đi?

“Ít nói nhảm!” Anh lớn tiếng trả lời, che giấu xấu hổ.

Có người đang thẹn thùng.

Bị cô khiến cho nổi lòng đại loạn, kế tiếp hết thấy bình bại như núi đổ.

“Nguyễn vọng thứ ba của cậu là cái gì?”

“...”

Cô uy hiếp nhìn nửa người dưới của anh, vì thế anh thở dài, nhận mệnh nói: “Cùng người trong lòng, có thể gần một chút nữa.”

Không có lòng tham như vậy?

“Cậu là xử nam?”

“... Tính... Nửa.” Nửa khác, kết thúc trên tay cô.

6. Chương 6

Cái này cũng chưa tính cực hạn, người nào đó chuyên chọn vấn đề tư mật làm người ta thẹn thùng xuống tay, như là: tính ảo tưởng đối tượng? Một tuần tự an ủi mấy lần? Thói quen tay trái hay là tay phải? có từng xem phim A...

Không thể nhìn được nữa, anh cắn răng nói: “Cô có thể không cần luôn luôn hỏi vấn đề máy xe này không?”

“Ai kêu cậu thua?”

“...” Anh biết anh thua định rồi, từ khi cô bắt đầu đùa giỡn tiện chiều đã biết.

Ánh mắt của anh hoàn toàn không thể tự chế, thỉnh thoảng lại phiêu hướng cô. Loại biểu cảm hồn nhiên lại vô tội nghiêng đầu suy xét nên rút bài nào, vén tóc lên lộ ra cổ trắng nõn, cần môi nhìn anh mang theo mỉa hoặc chọc ghẹo...

Anh hô hấp dồn dập, không yên lòng mở bài ra —— Ba bích.

Nhân sinh còn có thể hay lại càng tuyệt vọng một chút không? Anh cũng không phải đồ thần, cần ba bích làm chi a!

Cô muốn cười không cười, ánh mắt hướng nửa người dưới anh liếc đi. “Tôi tin tưởng cậu thực sự có nói thật.” Cho dù anh không được thoải mái mà điều chỉnh dáng ngồi che lấp, cô vẫn phát hiện.

Người nào đó thẹn quá hóa giận. “Không chơi!”

Nhược điểm bị người ta nắm giữ, cần bản chơi tới chết cũng chơi không thắng cô.

“Một vấn đề cuối cùng.” Cô cầm bốn cơ trong tay —— “cậu thực sự không muốn theo tôi lên giường sao?”

Anh ngưỡng mặt, cùng cô bình tĩnh nhìn nhau. Một giây, hai giây, ba giây —— anh có động tác, dời thân hướng cô, nghiêng người về phía trước mà môi mềm, cô không lùi lại, vì thế anh lưu lại lâu chút, tư ma, liếm mát, dây dưa môi lưỡi, sau đó hôn sâu.

“Môi của cậu hôn thực thoải mái.” Mềm yếu, môi dưới nở nang, cô hôn, hôn, vì xúc cảm tốt đẹp kia mê muội, thành nghiện.

Anh khẽ cười ra tiếng. “Đây là lời kịch của tôi.”

Nghiêng người thuận thế đem cô đè xuống mặt đất, nhìn tóc đen phân tán trên gạch sứ trơn bóng, nhìn xuống ánh mắt gần như mê muội. Cô thoát nhìn, gợi cảm xinh đẹp như vậy, không có lúc nào không làm anh động lòng, anh khó nhìn cảm trụ môi cô, dây dưa, cần nuốt mỗi một tắc hô hấp của cô, cũng đoạt vị cồn nhân nhật trong miệng cô.

Anh kịp thời đình chỉ, khó khăn vịn phần đùi trên môi cô, hô hấp nóng rực phun ở cổ cô, cũng không biết chấp nhất cái gì, thực kiên trì hỏi: “Có phải cô lại say?”

“Không có, tôi nói rồi vui vẻ sẽ không say.”

Cho nên, lúc này cô biết chính mình đang làm cái gì. Thẩm Vân Phái không lại liều chống, gần sát cô, tứ chi dây dưa, tùy ý cô đi cảm thụ, kia vì cô dựng lên phần khởi, lửa nóng.

Lâm vào kích tình, dây dưa môi với răng, mơ hồ dặt ra đáp án của vấn đề cuối cùng: “Anh muốn.” Tiếng nói trầm thấp, khàn khàn —— “Rất muốn.”

Khi Thẩm Vân Phái tỉnh lại, thân bạn người nọ còn đang ngủ say.

Cô thoát nhìn một muốn chết rồi.

Anh cúi đầu chăm chú nhìn khuôn mặt ngủ say trong khuỷu tay, đốt ngón tay ôn nhu mơn trớn gò má, gáy phu, xương quai xanh, cảm thụ xúc cảm da thịt mềm mại ấm nóng.

Cô ngủ, cực kỳ giống một bé gái tìm kiếm che chở, cả người lui ở trong lòng anh, tứ chi thiếp triền, thoát nhìn hồn nhiên lại đáng yêu. Anh dọc theo vai lưng đi xuống thắt lưng cẩn thận vo vê, qua lại chạm nhẹ, vốn không muốn làm cái gì, chính là thuần túy trân ái, không ngờ vuốt vuốt, lấy ra lửa tình cuộn cuộn, ái dục khó nhịn.

Anh nghiêng về phía trước, hàm mút nộn môi, hai tay bắt đầu xấu xa nhu lộng trên ghẹo.

Tôn Uẩn Hoa có ngủ say cỡ nào, cũng bị nhiễu tỉnh, miễn cưỡng trợn mắt, cảm giác khó có thể bỏ qua nóng rực ở giữa hai chân cô.

“Em mệt mỏi quá...” Tối hôm qua làm hơn nửa đêm, cô hiện tại giữa hai chân còn bủn rủn đau rất.

Anh xoa người ngăn chặn cô. “Em ngủ, anh tự mình làm.”

“...” Cảm tình là gian thi (gian = gian dâm, thi = thể xác) ? Cô dở khóc dở cười.

Vốn định mở miệng đùa cợt vài câu, kia đón vào trong cơ thể phong phú cảm giác, làm cô không khỏi hừ nhẹ ra tiếng.

Tận tình một đêm, giờ phút này anh không nhanh không chậm, nắm giữ quy luật bước đi, mỗi một hồi đều tiến vào chỗ sâu nhất, lại thông thả rút ra, từ từ nổi lên khoái cảm da thịt ma sát.

Tôn Uẩn Hoa bị anh ma ra cảm giác, không thể chịu đựng được tốc độ anh chậm chậm, khó nhịn chủ động đón ý nói đùa. “Mau một chút!”

“Không muốn.” Anh thực dứt khoát mà cự tuyệt.

Tối hôm qua quá mau, vừa mới bắt đầu cơ hồ là không hề kỹ xảo, toàn bộ vội vàng lại xúc động, chưa thử qua loại thực hiện này, anh muốn thử xem xem. Hơn nữa nhìn bộ dáng cô kích tình sưng mồm, thật mê người.

Cô oán hận mà cắn bả vai anh trả thù. “Hỗn trướng!”

Anh cười nhẹ, một chút chút phong phú đậm sâu, không biết đâm đến kia một chỗ, cô bỗng nhiên một trận run rẩy.

“Nơi này?” Anh thử đâm vài lần, đối lấy cô không khống chế được than nhẹ. Thẩm Vân Phái nở nụ cười, ôm chặt cô hôn lại hôn. “Uẩn Hoa, Uẩn Hoa, em thật đáng yêu.”

Giấu ở trái tim tràn đầy mê luyến, khó có thể tự mình lan tràn. Anh thực sự, rất thích, rất thích cô.

Về mặt của anh, ngôn hành (lời nói cử chỉ) của anh, đều kể ra chuyện này, Tôn Uẩn Hoa đương nhiên sẽ không cảm thụ không được, cô có chút kỳ quái giơ tay ôm anh, khẽ nói: “Biết a!”

Trận tình ái này giằng co thật lâu, thẳng đến cô không chịu nổi chuẩn bị giơ quyền đánh người, anh thể này mới bẻ kiêu mông, nhanh hơn tốc độ vài lần va chạm, ở trong cơ thể cô phóng thích.

Sau khi kết thúc, cô cơ hồ vô lực xụi lơ ở trên giường.

“Em sắp chết...” Cô lẩm bẩm nói. “Đã có tuổi, không thể so với người trẻ tuổi tinh lực dư thừa.”

Nghe cô lại nhắc tới tuổi, Thẩm Vân Phái mặt cứng đờ, hạ thân trùng trùng đâm cô một chút, biểu đạt kháng nghị.

“Tức giận à?” Tôn Uẩn Hoa cũng biết anh không thích nghe cái này, nhưng sự thật chính là sự thật, tận lực lảng tránh không đề cập tới, cũng không thể thay đổi anh mới hai mươi một tuổi, giữa hai người có chênh lệch gần bảy tuổi tuổi.

Điểm này, cô thật ra đối mặt rất坦然 nhiên, dù sao đó là chuyện ngay từ đầu đã biết, tất cả đều cân nhắc qua, cũng nhìn xem rất rõ ràng, mới cùng anh lui tới.

Cô kéo anh xuống, đặt ở vai gáy, khẽ vuốt sượt tóc mềm mại của anh. “Có cái gì tức giận ? Anh vốn chính là sinh viên, hơn hai mươi tuổi còn hết sức lông bông, không cần tận lực nhân nhượng, nên thế nào liền thế đó, hiểu không?”

Cô kỳ thực biết, anh ở trước mặt cô, sẽ tận lực làm cho chính mình trầm ổn chút, ngày hôm qua ở trường thấy anh và học đệ ở chung, đã biết.

“Em sẽ cảm thấy anh ngây thơ.” Anh khẽ nói.

Nói trắng ra, là không hy vọng cô cảm thấy, giữa bọn họ sai biệt quá lớn. “Có quan hệ gì? Tuổi tác ngẫu nhiên có chút nhỏ nhỏ không quen.”

Phải không? Cô nghĩ như vậy? Chưa từng sống dối gạt mình biểu hiện giả dối, thân nhiên tiếp nhận tất cả, chân thật anh. Này so với bất luận lời lẽ hoa mỹ nào, khiến anh vui sướng.

“Uẩn Hoa, Uẩn Hoa...” Anh nhẹ nhàng kêu, dùng chóp mũi cọ cô, loại làm nũng mang chút tính trẻ con này, chọc cô nở nụ cười.

Có cần vui vẻ như vậy không? Rõ ràng chỉ nói mấy câu đơn giản mà thôi. Nếu không phải người này dễ dàng thỏa mãn, chính là thực sự rất thích cô, một chút nhỏ nhỏ lấy lòng, đều có thể làm cho anh thoải mái không hiểu.

Tôn Uẩn Hoa bị anh cọ ngứa, cười né tránh. “Đừng náo loạn, buổi sáng không phải có khóa sao? Lại không rời giường sẽ đến trễ.”

Thẩm Vân Phái hôn rồi lại hôn lên mặt cô, mới cam tâm buông tha cô, đứng dậy vào phòng tắm rửa mặt.

Đi vào không bao lâu, anh không báo động trước lại kéo cửa phòng tắm ra, ngoài miệng còn ngậm bàn chải đánh răng, mà cô khi đó vừa vặn mở chân ra, rút giấy lau mặt thanh lý chất dính dính giữa hai chân.

“Ách...” Song phương liếc mắt nhìn nhau một cái, tầm mắt đột nhiên không biết nên để chỗ nào. Rõ ràng chuyện thân mật đều đã làm, tình cảnh này vẫn làm cho bọn họ xấu hổ nói không nên lời.

“... Anh lại đi ra làm chi?”

“...” Không ngờ giờ phút này cô đang làm chuyện này. “Chính là đột nhiên nghĩ đến... Anh không có... Cái kia... ưm...”

Không cần “Ưm”, cô đã hiểu.

“Anh hiện tại mới nghĩ đến?” Theo tối hôm qua đến bây giờ, khi đàn ông tỉnh trùng lên não, năng lực suy xét về số 0.

“... Thực xin lỗi.” Dưới dục hỏa đốt người, hoàn toàn quên phải bảo hộ cô, cho dù kế tiếp cô đánh đầu anh thật mạnh, anh cũng sẽ nhận mệnh thừa nhận.

“Không có việc gì, không cần để ở trong lòng.” Đây không phải trách nhiệm từ một phía, anh tuổi trẻ khí thịnh, hoàn toàn không có kinh nghiệm trên phương diện này, của cô dung túng cũng phải chịu trách nhiệm không nhỏ.

“Nhưng ... Vạ nhất...”

Tôn Uẩn Hoa cũng biết anh đang lo lắng cái gì. “Biểu cảm này của anh, là hy vọng hay không hy vọng?”

Thẩm Vân Phái bị hỏi lại.

Anh hy vọng không? Một đứa bé thuộc về anh và cô?

Anh bị suy nghĩ này đánh sâu vào, nhưng trừ bỏ rung động ra, cũng không có chút bài xích này, nếu, nếu thực sự có...

Anh còn chưa có suy xét ra nguyên cớ, Tôn Uẩn Hoa đã bị biểu cảm nghiêm túc của anh chọc cười. “Không cần suy nghĩ, loại chuyện này sẽ không phát sinh.”

“À.” Anh trả lời. Đối với kỳ an toàn cái gì, cũng có chút kiến thức cơ bản, cũng không biết có tính là thất vọng hay không, yên lặng mà xoay người trở về phòng tắm đánh răng.

Trước khi rời đi, anh kéo tay cô, một mặt lưu luyến không rời. “Buổi tối anh tới tìm em được không?” Đáy mắt nồng đậm quyến luyến, ngay cả người mù đều xem thật rõ ràng.

Trong lòng cô như nhũn ra, không muốn, cũng không nỗ lực tuyệt. “Được.”

Hai người lui tới, bình thường là Tôn Uẩn Hoa phối hợp đối phương có vẻ nhiều. Anh bề bộn nhiều việc, chuyện này cô biết, chỉ là việc học và chuyện trong tiệm, liên cơ hồ làm cho anh ngay cả thời gian riêng tư cũng không có.

Cho nên phần lớn thời điểm, đều là cô đi trong tiệm tìm anh chiếm đa số.

Cũng bởi vì dạng này, nghe được không ít chuyện về anh.

Anh họ kia của Thẩm Vân Phái, cũng không biết là thoát khỏi bị thương vì tình hay là lương tâm phát hiện, không đành lòng để em họ làm lụng vất vả nữa, ít nhiều cũng nguyện ý đến cửa tiệm đi lại, quản một số việc.

“Giá nhà cung ứng trong nửa năm đã tăng gấp hai lần, còn muốn tăng, thổ phỉ a!”

Cô từ tạp chí giương mắt nhìn lên, người nào đó tính tình rất kém ở trong quầy đánh giá biên lai.

Một người khác không chút hoang mang, đưa một phần tư liệu khác qua. “Cho nên em đã tìm hai nhà khác, phẩm chất cũng không tệ, anh suy nghĩ xem có cần đổi hay không.”

“Em họ, thân ái em họ, cũng là em tri kỷ nhất.” Người nào đó bị ôm cổ, giả vờ muốn hôn, bị một tay không lưu tình chút nào đẩy ra.

“Anh có thể dùng tiền lương để biểu đạt cảm động.”

Loại hình ảnh này, cô ngẫu nhiên sẽ nhìn đến.

Có đôi khi Thẩm Vân Phái đang bận, Hà Diệu Vũ sẽ tới tìm cô tâm sự, chủ đề đều là Thẩm Vân Phái.

Đương sự chính mình hẳn là cũng biết, nhưng chính là vờ bận rộn, cũng không có tới ngăn cản. Cô nghĩ, hẳn là anh cũng muốn để cô càng hiểu biết anh, chính là da mặt mỏng, ngại tự mình mở miệng nói với cô.

Người này, thật là rối loạn lại kỳ quái.

Vì thế cô biết, Thẩm Vân Phái từ trung học đã bắt đầu làm thêm, sau khi mở cửa tiệm này, người đầu tiên Hà Diệu Vũ muốn mời đến hỗ trợ là anh, có người một nhà có vẻ yên tâm.

Tuy rằng trong nhà anh cũng không thiếu chút tiền ấy, nhưng Thẩm Vân Phái cảm thấy đó là tiền của cha mẹ, song thân đã gần sáu mươi, cho nên chuyện của mình luôn tận khả năng tự mình gánh vác, không để cha mẹ lo lắng.

Anh là con trai độc nhất, từ nhỏ đã biết chính mình là chỗ dựa duy nhất của cha mẹ, nghiêm túc học tập, đối với song thân cũng cực kì hiếu thuận, ít khi làm trái, đương nhiên, đó cũng là bởi vì cha mẹ anh là người hiểu lẽ phải, sẽ không đưa ra yêu cầu khiến người ta khó xử.

Cuối cùng, còn đưa ra kết luận mười phần cảm khái —— “Vân Phái nhà chúng tôi, thật sự là đứa trẻ ngoan hiểu chuyện nha, khách quan mà nói cô thực biết nhìn hàng!”

“...” Trên mặt cô hiện ba vạch đen. Đây là thương nhân lòng dạ hiểm độc đang đẩy mạnh tiêu thụ sản phẩm sao?

Đương nhiên, không tránh được cũng bán đứng không ít chuyện “Mồ thiếu niên ngây thơ” thâm mẩn.

Nghe nói, người nào đó ngày thường một gương mặt hoà nhã, môi hồng răng trắng, mi thanh mục tú, từ nhỏ đã không đếm được có bao nhiêu tiểu nữ sinh đuổi theo phía sau anh, nợ hoa đào vượng tiền không xong, anh ai cũng mặc kệ, thủ thân như ngọc nhiều năm, vừa gặp được “Người nào đó”, toàn bộ không hề lý trí luân hãm đi xuống, đầu một hồi động tâm, lấy tâm đào phế cái gì cũng không giữ lại. Cuối cùng lại cảm khái ——

“Ai, a ma có nói quá, lần đầu tiên luôn có vẻ đau.”

Cô lại ba vạch đen, cộng thêm quạ đen bay qua. Đây là khuê nữ nhà ai phá thân sao?

Kỳ thực không cần bất luận kẻ nào nói, Thẩm Vân Phái đối với cô thế nào, cô đều cảm nhận được, cái loại toàn tâm toàn ý trả giá ngu ngốc này, khiến đáy lòng cô thương tiếc, ần ần đau, nhàn nhạt ngọt.

Cô biết Hà Diệu Vũ nói những lời này với cô là có dụng ý gì, dưới những lời đùa giỡn đó, kỳ thực chính là muốn nói với cô, vô luận tương lai như thế nào, đây là mối tình đầu của Thẩm Vân Phái, là anh lần đầu nghiêm túc yêu một người như vậy, ít nhất, đừng làm cho anh rất đau, ngày sau khi nhớ lại đoạn tình này, còn có thể cười đàm luận, trở thành một kỷ ức tốt đẹp.

Hắn nhìn xem rất xa, thực thấu. Tôn Uẩn Hoa nhìn thẳng hắn liếc mắt một cái, hiểu được suy nghĩ trong lòng bọn họ đều giống nhau.

Cho dù như thế, hắn vẫn không có ý đồ khuyên can Thẩm Vân Phái thiêu thân lao đầu vào lửa, bởi vì hiểu được chuyện thế gian, không phải mỗi một chuyện đều có kết quả, nhất là chuyện tình yêu này, “Quá trình” so với kết quả quan trọng hơn.

Bất tri bất giác, thời gian bọn họ làm bạn, lại lướt qua một năm.

Cách năm, Thẩm Vân Phái sẽ tốt nghiệp, cô từng hỏi qua anh, tốt nghiệp xong có tính toán gì không?

Anh im lặng một lúc lâu, cũng không tiếp lời.

Cô nghĩ thầm, đây căn bản chính là chứng khủng hoảng tốt nghiệp thông thường, đối với tương lai không thể xác thực cảm thấy mờ mịt, cũng sẽ không lại hỏi chuyện này, dù sao anh là người rất có chủ kiến, biết quy hoạch nhân sinh của mình.

7. Chương 7

Hôm nay, cô ở nhà nhận được điện thoại của anh, hỏi: “Em ở nhà à?”

“Ừ, làm sao vậy?”

“Có một quyển sách “Không gian mỹ học phổ biến”, có phải ở chỗ em?”

Thường ở trong này ngủ lại, thời gian dài cũng là tích lũy không ít vật phẩm tư nhân của anh, cô cũng đã rất quen, một tay cầm di động, một tay tìm kiếm, rất nhanh liền tìm thấy ở phòng làm việc, xen lẫn trong đồng vải dệt hỗn độn.

“Có, thấy được. Muốn đưa tới chỗ anh không?”

“Nếu không phiền toái mà nói.”

“Bảo bối, cưng thực khách khí.” Trêu ghẹo ở trên miệng ăn một chút đậu hủ của anh, chợt nghe thấy một chỗ khác truyền đến tiếng cười khê khoái trá.

“Vậy anh chờ em, Tiểu Hoa.”

“Kháo!” Cô gác điện thoại.

Kháo thì khéo, vẫn nhanh chóng thay đồ, lấy tốc độ nhanh nhất sửa sang lại bề ngoài chuẩn bị xuất môn.

Tối hôm qua anh có nói, hôm nay hệ trên làm tổng cự nghinh tân (đưa mới đón cũ), cô trực tiếp đến hệ quán, hoạt động của hệ ở ngoài sân cỏ, lúc ấy thời tiết đang nóng, một đám người đang chơi H-ing.

Tốt nghiệp sắp tới, có rất nhiều người không dám nói suy nghĩ trong lòng, vô luận là muốn oán giận, cáo giải, hay thông báo cái gì, một lần toàn bộ nói ra, mọi người cũng đều có chung nhận thức, vô luận nghe được cái gì cũng không trở mặt.

“Hệ hội trưởng thực xin lỗi, kỳ thực tiện lợi của anh là tôi ăn hết, lúc ấy rất đói bụng!”

“Mồ mồ học tử, cô mẹ nó có đủ máy xe, áp bức mồ hôi và máu lao công, tôi hẳn nhìn cô thật lâu!”

“Vân Phái học trưởng, em thích anh!”

Trong một mảnh trách mắng, đột nhiên toát ra câu thông báo nhiệt huyết mười phần này, ánh mắt mọi người nhất trí nhìn về phía tiểu học muội năm hai.

Thẩm Vân Phái thần sắc chưa biến, ôn đạm đáp lại: “Cám ơn, đáng tiếc chúng ta âm dương khác biệt.”

“Âm dương rõ ràng chính là hoà hợp đi? Học trưởng, anh quốc văn không tốt hay là... anh thực sự thích hệ hội trưởng kia ? !”

“Được rồi, tôi cải chính, là người quỷ khác biệt. Tôi đã chết rất lâu.” Nghiêng đầu, nhìn thấy bóng người thướt tha cách đó không xa, bờ môi cực tự nhiên mà dương cười, đứng dậy tiến ra đón.

Cô cúi đầu mà cười, không dừng được. Đối thoại này có thể hay không rất có sáng ý?

“Có buồn cười như vậy sao?” Ngón tay dài đem tóc cô vén ra sau tai, chăm chú nhìn ánh mắt của cô, là ai cũng chưa từng được ẩm áp ôn tồn như thế.

“Ăn gì chưa? Hệ trên chuẩn bị một đồng thịt nướng, ăn cũng không tệ.”

“Như vậy được không? Em...” Cô còn chưa có nói xong, đã bị anh kéo đi.

“Không có gì không được.” Cùng lắm thì nộp thêm một phần phí thức ăn cho một người.

Thẩm Vân Phái dẫn cô đến vị trí của mình, xoay người giúp cô thu xếp đồ ăn.

Hoạt động vẫn cứ tiếp tục tiến hành, mà một góc nào đó, vẫn có số ít ánh mắt tò mò xem xét. Có người thấy Thẩm Vân Phái đem sách cô mang đến đưa cho học đệ, ánh mắt học đệ lập tức cảm tạ chị dâu ân điển; cũng có người thấy Thẩm Vân Phái đối với cô ân cần săn sóc, chiếu cố dịu dàng...

Vừa mới tuyên cáo, chỉ chớp mắt liền xuất hiện khác phái hồ động thân mật, làm sao không khiến người ta mơ màng?

Hỗ trợ đưa vật phẩm cá nhân tới, sẽ không thể nào là giao tình bình thường, người khiến Thẩm Vân Phái coi trọng chăm sóc như vậy, lại chưa từng có.

Ánh mắt sáng như tuyết, bình thường đều rõ, sẽ không thấy rõ, đơn giản là đáy lòng một chút tro tàn chưa tắt.

“Chị là chị gái của Vân Phái học trưởng sao?”

Tôn Uẩn Hoa nghiêng đầu, nhận ra là cô bé vừa thông báo kia.

Cô lơ đãng cười cười. “Không phải.”

“A, thật có lỗi, bởi vì chị thoát nhìn... Ừm...”

Cô không phải ngày đầu tiên ra xã hội, thái độ ngập ngừng như vậy, lại chọn lúc Thẩm Vân Phái không ở đây đặt câu hỏi, muốn nói không có dụng ý gì đặc biệt, cô thật sự không tin.

Cô không để ý thủ pháp khiêu khích cấp thấp này, chuyên chú nhắm nháp đồ ăn.

Bụng lấp đầy, nghỉ ngơi một lát, bắt đầu nhàn nhã đến phát hoảng.

Rời khỏi cuộc sống trường học một thời gian, có chút không quen. Đây là thế giới của Thẩm Vân Phái, có người cùng anh hồ động, không thể lúc nào cũng chú ý cô, cô cũng không cần lúc nào cũng quan tâm, chính là... Cảm thấy có chút không hợp nhau, đề tài trọng tâm của bọn họ, phong cách, cô cũng không thể tham gia, dù sao, đó là hoàn cảnh sinh hoạt bất đồng.

Cô nhìn Thẩm Vân Phái cách đó không xa đang cùng người khác thấp giọng nói chuyện với nhau, nghĩ nghĩ, lấy di động ra gửi một tin nhắn, sau đó lặng yên rời khỏi nơi vốn không thuộc về cô.

Thẩm Vân Phái cúi đầu đọc xong tin nhắn, lập tức vứt bỏ bạn bè đuổi theo.

“Uẩn Hoa!”

Tay bị nắm lại, cô ngược mắt, thấy anh một mặt hoảng loạn. “Làm sao vậy ?”

“Em... Tức giận sao?”

Cô nghiêng đầu suy tư hạ, tĩnh lại “Em đi về trước, anh xong việc lại tới tìm em” những lời này, sẽ cố tình khiến cho người khác hiểu lầm cô có gì bất mãn cùng mùi thuốc súng sao?

“Anh suy nghĩ nhiều quá.”

“VẬY... em đi đâu? Kết thúc xong anh trở về nhà.” Anh lấy ra chìa khóa nhà, nín thở chờ đợi cô quyết định.

Tôn Uẩn Hoa không ngu ngốc, đương nhiên biết hành động này của anh là xác nhận cô có phải thực sự không có việc gì, đại khái cũng sợ anh đi tìm cô, sẽ bị cự tuyệt ngoài cửa.

Này tên đa tâm lại không cảm giác an toàn.

Cô không nói thêm cái gì, nhận lấy chìa khóa, cho anh biết cô sẽ nhà đợi anh. Anh nhẹ nhàng thở ra, dang tay ôm cô một chút, mới để cô rời đi.

Thậm Vãn Phái khi trở về, cô đang ngủ đợi anh.

Nằm trên giường anh, một chân còn treo ở ngoài giường, ngủ thật sự say. Anh không kinh động cô, nhẹ nhàng linh hoạt gia nhập, chống khuỷu tay chăm chú nhìn gương mặt cô khi ngủ.

Không biết qua bao lâu, cô tỉnh lại, còn buồn ngủ muốn nhìn thời gian, vừa động, bả vai đụng phải ngực, phía sau người nọ dang tay ôm cô, giấu mặt ở hõm gáy khẽ cọ đời hôn.

Cô lười nhác híp mắt, mặc anh cắn mút, tay không quy củ tiến vào trong quần áo, nắm giữ một bên rất tròn.

Cô hừ nhẹ. “Anh làm gì nha? Muốn tìm bất mãn?”

“Rất kỳ quái...” Anh cúi đầu thì thầm, dọc theo đường cong gáy, một đường hôn lên bên tai, gò má. “Vô luận khi nào nhìn em, cũng cảm thấy đẹp mắt...” Sẽ làm lòng anh, không tự giác rung lên, cái loại cảm giác không thể hô hấp này, không thể dùng lời diễn tả, có khi ngay cả chính mình cũng sẽ cảm thấy vô thức.

Cô bật cười. “Đàn ông ở trên giường, thực sự lời gì buồn nôn đều nói ra miệng.”

“Không phải...” Không nhất định phải tiến hành đến hành vi tình ái, chính là yêu cô, chạm vào cô, làm một chút thân mật anh cũng sẽ thực vui vẻ.

“Cho nên, anh không muốn làm?” Cô nhú mày, liếc nhìn anh.

Một cái liếc mắt kia, phong tình vạn chủng.

Là đàn ông mà nói, lúc này tốt nhất cái gì cũng không cần nói, làm là được rồi. Anh thực thức thời, hiểu được hợp thời nhận mời, vì sức quyến rũ của cô đã đọc thuộc lòng.

Anh hôn trụ môi mềm, một tay cởi nút áo, tay đã huấn luyện gọn gàng nội y bị quăng thật xa, đem cô ép vào góc giường, tứ chi dây dưa.

Anh thực quý trọng cô, cũng không đơn giản là tìm kiếm thân thể vui thích mà thôi. Đàn ông thật tình, từ mỗi một tình huống, đều có thể cảm nhận được, mỗi lần luôn ưu tiên cảm thụ của cô, thế nào cũng phải xác nhận cô chuẩn bị tốt, mới có thể tiến hành bước tiếp theo, có khi cần thận đến khi cô mở miệng thúc giục ——

“Mau một chút a!”

“Em đừng mỗi lần đều kêu anh mau.” Đàn ông làm sao có thể mau? Có khi anh cũng muốn từ từ sẽ đến, đó là lạc thú của anh.

Lấy tay xác nhận độ trơn bóng đủ, hơn nữa lại tiếp tục đùa giỡn giai nhân chỉ sợ sẽ trở mặt, anh động thân tiến vào, sau đó ngực lập tức trúng một quyền.

“Hỗn đản! anh dùng bao cao su của nước nào?” Vĩnh viễn chỉ có người thông minh mới xem tới được, mà cô tám phần là quá ngu ngốc.

Anh cười gượng, chột dạ mà vui đầu cày cấy, ý đồ làm lơ.

“...” Người này thật là bị thần may mắn làm hư.

Vừa mới bắt đầu còn có thể quy củ làm tránh thai thì thối, về sau có vài lần xúc động làm việc, cũng không đi làm cái gì, số lần nhiều anh cũng không thể nào đem chuyện tránh thai này hồi sự để trong lòng, có khi nằng đều cảm thấy hấn ở trắng mắt khiêu chiến chính mình vận khí.

“Uẩn Hoa, Uẩn Hoa, đừng nóng giận...” Anh từ từ chuyển động, đem cô ôm đầy cỗi lòng, lấy lòng mà hôn cô. “Anh sẽ không bắn ở bên trong...”

“Anh cho rằng như vậy hữu dụng sao?” Lúc anh học phổ thông môn giáo dục sức khỏe rất cuộc được nhiều điểm?

Muốn giận cũng giận không được, bởi vì anh sẽ nói: “Anh muốn cảm nhận em...”

Cô đã từng nghe nói có một số đàn ông không thích dùng bao cao su, thích xúc cảm da thịt chân thật, anh đại khái cũng là một trong số đó, cuối cùng, cái gì cũng mặc kệ anh.

Không có cách gì tay ôm anh, Thẩm Vân Phái cảm nhận được thái độ cô mềm hoá, vui sướng mà dương cười, đang muốn chuyển động, cửa truyền đến tiếng chuyển động, hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, trước dọa choáng váng, không thể phản ứng kịp.

Vì thế ——

Người tiến vào, không đoán được chính mình sinh thời, sẽ gặp được hình ảnh ướt át bong bẩy con trai trần trụi nằm trên người phụ nữ, ánh mắt kinh ngạc hướng lên trên, chống lại hai gương mặt nhất trí đại ra.

Đây là tình cảnh lần đầu tiên Tôn Uẩn Hoa và mẹ Thẩm Vân Phái gặp mặt.

Mất mặt kinh khủng!

Cô Tôn Uẩn Hoa đời này còn chưa từng mất mặt quá lớn như vậy.

Cho dù về nhà, đem giấu mặt vào chăn không muốn đi ra đối mặt người đời, đến sáng nay khó khăn rửa mặt đầy xấu hổ.

Về sau, Thẩm Vân Phái phản ứng lại trước, kéo chăn qua che lại thân thể hai người triển cùng nhau, lấp bấp hô một tiếng: “Mẹ!”

Một tiếng “Mẹ”, lập tức giống như sét đánh, nổ tung đầu cô.

Tiếp theo, bà Thẩm cũng phục hồi tinh thần lại, rất nhanh rời khỏi phòng, còn tri kỷ đóng kín cửa lại.

Mà đôi trẻ đang kết hợp ở một giây này lập tức giống tôm chiên nhảy ra, nhanh chóng —— vô nghĩa, muốn làm xong, thật sự cảm thấy nhục nhã.

Khi cô đi ra cửa phòng, đã không thấy bà Thẩm. Rốt cuộc là sợ cô xấu hổ, rời đi trước? Hay là buồn con trai sinh hoạt cá nhân không biết kiểm điểm, giận mà rời đi? Cái này không thể biết được.

Cô không phải không có ở chỗ Thẩm Vân Phái qua đêm, chính là số lần không nhiều lắm, chỗ anh ở là giường đơn, cho nên phần lớn thời điểm đều là anh tới nơi này, cô chưa từng có lường trước, chính mình có một ngày sẽ bị bắt gian tại giường...

Quá mất mặt, mất mặt tới cực điểm!

Thẩm Vân Phái dù ngốc, cũng biết phải trấn an cô. Khi đó đã là nửa đêm, nhưng tinh thần cô còn suy sút, không có thời gian rảnh để ý đến anh.

“Anh đã giải thích qua với mẹ, em không cần nghĩ nhiều.”

Loại chuyện này phải giải thích thế nào? Chỉ biết càng vẽ càng đen đi!

“Má ơi...” Cô kêu rên.

“Không cần lại kêu mẹ, chúng ta lúc này không cần nhất chính là gọi mẹ.”

“... Thực hài hước sao?” Cô âm âm liếc anh.

“Không.” Anh nhanh chóng bày ra biểu cảm đứng đắn nhất. “Mẹ anh rất tiến bộ, hơn nữa anh trưởng thành, có quan hệ nam nữ là bình thường, mẹ sẽ không chuyện bé xé to.”

Nhưng mà, này cũng không thể trấn an cô.

“Anh khi đó thậm chí, thậm chí còn...” Ở trong thân thể cô. Ai tới cho cô một đao?

“Mẹ không có nhìn chi tiết như vậy.” Đại bộ phận đều bị anh chặn.

Cô căn bản nghe không thấy anh nói cái gì, càng hồi tưởng, xấu hổ càng mãnh liệt, hai tay che mặt cuồng loạn nghĩ. “Rất nghĩ chết, anh để em chết...”

“Không nghiêm trọng như vậy đâu.” Thẩm Vân Phái đem cô ôm vào lòng, ôn tồn an ủi.

Không phải anh không xấu hổ, sau khi thành niên cởi truồng cùng phụ nữ ở trên giường bị mẹ nắm thóp, làm sao không khó xử? Chính là phản ứng và biểu cảm của cô, so với chút quần ý càng có ý tứ.

“Em để ý chuyện này như vậy, là cảm thấy mất mặt, hay là sợ mẹ anh đối với em ấn tượng không tốt?”

“Cả hai!” Anh đang hỏi vô nghĩa sao?

Nói đến cùng, cô chân chính để ý, là không hy vọng mẹ anh cho rằng cô là một phụ nữ lỗ mãng tùy tiện?

Nếu không, loại chuyện này mất mặt thì mất mặt, dù sao người sẽ không lui tới, lừa mình dối người xem cái gì cũng chưa phát sinh xử lý qua loa là được rồi, ai chưa từng làm qua chuyện mất mặt, làm gì một bộ dạng không thể sống?

“Mẹ anh đã sớm biết. Trước kia bà ngẫu nhiên sẽ mang chút đồ ăn tối cho anh, thuận tiện giúp anh sửa sang lại phòng ở, có thấy quần áo em lưu lại, trong lòng sớm đã biết. Tuy rằng biết và nhìn thấy vẫn là có trình độ sai biệt, bất quá bà chưa từng hỏi qua anh, chính là tôn trọng sinh hoạt cá nhân của anh, sẽ không đem chuyện này phóng đại.”

“Tốt nhất thật sự như anh nói vậy...”

Tối đó, Thẩm Vân Phái khuyên can mãi đến hơn nửa đêm, mới đổi lấy tư cách qua đêm trong phòng khuê nữ, bất quá lịch sử máu chảy đầm đìa thật sự rất tàn khốc, hoàn toàn không chịu để anh đụng vào một chút.

Lời Thẩm Vân Phái nói, cô kỳ thực nghe một chút mà thôi, không có tin hết. Đàn ông năng lực khác không có, am hiểu nhất là tránh nặng tìm nhẹ, cảnh thái bình giả tạo, cô nếu thực tin sẽ là đồ ngốc.

Cô không biết, bà Thẩm đối cô cảm nhận rất cuộc có bao nhiêu tệ, cũng sẽ không thực sự hỏi anh, hỏi anh nhất định sẽ nói không có việc gì.

Nhưng nếu thực sự không có việc gì, vì sao anh sẽ một bộ dạng tâm sự trùng trùng? Có khi như có đăm chiêu suy nghĩ.

Tuy rằng anh che giấu rất khá, nhưng cô 100% khẳng định, anh nhất định có tâm sự.

Có một lần ở nhà cô, liền nghe thấy anh trốn ở ban công, hạ giọng nói điện thoại ——

“Mẹ, chuyện này chúng ta có thể không cần nhắc lại không? Con rất rõ ràng chính mình muốn cái gì, cuộc sống của con con sẽ phụ trách, mẹ không cần lo lắng được không...”

8. Chương 8

Cô không nghĩ tới loại kịch giả tạo khoa trương tám giờ sẽ phát sinh ở trên người cô.

Không thể nói rõ cảm giác bế tắc trong lòng kia có tính thất vọng không, cô vốn không có kỳ vọng bà Thắm sẽ vui mừng mừng tiếp nhận cô, kết quả này đã nằm trong dự kiến, thực sự cũng không có gì đáng kích, chính là... Có chút ngoài ý muốn anh sẽ kiên trì như thế.

Có một lần, anh đột nhiên nhìn cô, như có đắm chiêu hỏi: “Năm nay... sinh nhật của anh, em sẽ ở bên cạnh anh không?”

Đó là một loại —— không dám chắc lo sợ không yên, vì thế hướng cô tác cầu một chút hứa hẹn, hoặc chính diện đáp lại, dùng để thuyết phục chính mình, kiên định quyết tâm.

Nếu thực sự không có chuyện gì, anh cần gì phải một bộ dáng nóng lòng muốn trấn an, phảng phất muốn thuyết phục chính mình, lựa chọn như vậy không có sai, mặc dù người ngoài không hiểu, không duy trì anh.

Anh nhất định rất khó chịu đi?

Hà Diệu Vũ nói qua, anh thực hiểu thuận, chưa từng làm trái ý mẹ, hiện thời vì cô mà cùng người huyền não không vui, có thể thấy trong lòng anh có bao nhiêu không dễ chịu.

“Sẽ, em sẽ cùng anh.” Cô ước hẹn sinh nhật năm nay, trong lòng cũng hiểu được, sang năm... Khó nói khi đó cô còn có thể hay không.

Cô tìm một ngày, tránh đi thời gian Thắm Vân Phái trực ban, đi cửa tiệm tìm Hà Diệu Vũ, muốn biết rõ ràng tình huống rốt cuộc có bao nhiêu tệ, để chính mình trong lòng nắm chắc.

Đối phương nghe xong ý của cô, tựa hồ có chút kinh ngạc. “Cô làm sao có thể cho rằng, cô tôi có ý kiến với cô?”

(chữ ‘cô’ đầu là xưng hô giữa Hà Diệu Vũ và nữ chính, còn chữ ‘cô’ sau là theo vai về giữa mẹ Thắm Vân Phái và Hà Diệu Vũ)

“Không phải như vậy sao?” Cô cũng choáng váng.

“Cô ít xem kịch quỳnh dao đi. Tôi nói rồi cô và dưỡng tôi đều là người thực hiểu lẽ phải, sẽ không đối với một người không lý do mà có thành kiến.”

“Vậy... Thắm Vân Phái rốt cuộc đang rối rắm cái gì?”

Hà Diệu Vũ suy ngẫm một lát. “Thật ra tôi cũng luôn do dự có cần đem chuyện này nói với cô không, cô tôi muốn hẹn cô ra nói chuyện, nhưng lại cảm thấy như vậy không phúc hậu, luôn luôn không nắm chắc chủ ý. Cô đã chủ động nói ra, tôi giúp cô liên lạc cô tôi ra một chuyến, hai người chính mình nói.”

Tôn Uẩn Hoa là ở ngày nào đó biết, Thắm Vân Phái vốn còn có kế hoạch sau khi tốt nghiệp sẽ xuất ngoại tu nghiệp, đây là chuyện mọi người đều có chung nhận thức, anh cũng đối với tương lai chính mình không qua loa, bởi vì biết chính mình tuyệt không thể làm cho người nhà thất vọng.

Nói đến đứa con duy nhất, bà Thắm trên mặt toàn là kiêu ngạo.

Nhưng hiện tại kế hoạch này phát sinh chuyện xấu.

Muốn hạ quyết định này, anh tất nhiên đã trải qua một phen giãy dụa, kế tiếp còn phải đối mặt mọi người phản đối, chỉ là qua được cửa ải của mẹ anh đã rất khó nói rõ.

Dù mẹ thông tình đạt lý như thế nào, đối mặt tương lai tiền đồ của con, đều không có khả năng tùy ý anh hành động theo cảm tính. Nhưng Thắm Vân Phái vẫn kiên trì ý mình, anh chưa từng có trái ý mẹ qua, gần đây vì chuyện này, hai mẹ con không thể lấy được chung nhận thức, quan hệ biến thành rất mâu thuẫn.

Tuy rằng không có nói rõ, nhưng Tôn Uẩn Hoa hiểu rõ, chính mình là chuyện xấu kia.

Đối phương nói rất uyển chuyển, chẳng phải phản đối bọn họ lui tới, chính là Vân Phái còn trẻ tuổi, trước mắt quan trọng nhất là tương lai của anh, chuyện tình cảm, còn nhiều thời gian.

Lời nói thoả đáng nghe thực hài lòng, nhưng cô và bà đều biết, chuyện tình cảm có thể thay đổi bao nhiêu? Hôn thú giấy trắng mực đen còn có thể thay đổi, huống chi là tình cảm không hề có ràng buộc? Thắm Vân

Phái còn trẻ tuổi như vậy, chờ ở anh phía trước có bao nhiêu xán lạn, buông tay này, có thể quay lại không? Ai có thể cam đoan, cuối cùng sẽ là anh thay đổi? Vẫn là cô Thay đổi?

Thực sự tin tưởng mỗi tình đầu của hai người không thay đổi ý chí, quả thực là thần thoại.

Thắm Vân Phái cũng biết, cho nên theo ngay từ đầu liền không có cùng cô đề cập tới chuyện này, anh không dám cược.

“Có thể xin cô, giúp đỡ khuyên nhủ Vân Phái...”

Khi nói lời này, bà Thắm né tránh ánh mắt của cô, biểu hiện có một tia chột dạ, tự giác có chút khi dễ người. Cô và Vân Phái như thế nào, bà chính mắt thấy, hiện tại đây là biến thành bức lui người ta, còn muốn cô tự rút lui, tổng thấy là bọn họ có lỗi người ta...

Tôn Uẩn Hoa cười cười. “Bác Thắm, bác không cần lo lắng, con biết nặng nhẹ.” Cô không phải ngày đầu tiên ra xã hội, nên biết nhân tình lý lẽ, nên đoán tiến thoái, trong lòng cô đều có thước.

Đối phương coi như là người phúc hậu, khó trách có thể giáo dưỡng ra đứa con như Thắm Vân Phái, đổi lại những người khác, vừa nghe con vì một đứa con gái lớn hơn sáu bảy tuổi bỏ lỡ tiền đồ, đã sớm bùng nổ, oán trách người kia dụ dỗ con bà, làm sao còn đặt mình trong hoàn cảnh người ta như thế?

Đã làm dự tính tệ nhất, bây giờ như vậy, cũng xem như kết thúc tốt đẹp.

Về nhà, cô cầm hộp giấy, nhìn quanh bốn phía trong phòng.

Thực muốn ra tay thu thập, mới phát hiện trong phòng này không ít dấu vết anh tồn tại. Cốc nước chuyên dụng, cái chén đặt cạnh chén cô trên kệ; quần áo giặt xong, cùng đồ của cô xếp chỉnh tề đặt cùng nhau; trong phòng làm việc, bản vẽ và đồ của cô trộn lẫn vào nhau, khi cất quần áo vải dệt thường không cần thận vùi lấp tập vở của anh...

Cô lần lượt thu dọn từng thứ từng thứ, không nghĩ tới vật phẩm của anh ở chỗ này, vượt quá tưởng tượng của cô nhiều, một thùng đầy còn đựng không hết, trong thời gian ngắn như vậy, anh từng chút từng chút xâm nhập vào cuộc sống cô, cô vốn không có mong muốn sẽ từ chỗ anh được nhiều như vậy.

Vô luận là khoái nhạc, vẫn là nhớ lại, đều vượt quá tưởng tượng của cô, càng nghĩ lại càng nhiều.

Nhưng là vô phương, một rương chứa không hết, thì đựng rương thứ hai. Cô không muốn lưu lại thứ gì có dấu vết tồn tại của anh, tất cả đều quét sạch sẽ.

Anh gần đây bởi vì làm luận văn, rất ít lại đây, cô gửi tin nhắn, muốn anh có rảnh đến một chuyến, có chuyện nói với anh.

Anh tới mười hai giờ mới gửi tin nhắn —— “Em đã ngủ chưa? Nếu chưa, anh đi qua tìm em.”

Rõ ràng muốn anh có rảnh lại đến, anh vẫn là vừa nhận được tin, vô luận bận bao nhiêu đều sẽ chạy tới. Anh luôn đối với cô như vậy, chưa bao giờ xem nhẹ.

Nhưng hiện tại, cô ngược lại không hy vọng anh rất có dễ tâm, như vậy sẽ làm cô cảm thấy... Luyến tiếc.

“Tôi chưa ngủ. Quá mệt mỏi mà nói, cậu lần khác lại đến, không vội.” Cô nằm sấp ở trên giường, một tay gửi tin nhắn, không đến ba mươi giây, đã nhận được tin anh gửi tới.

“Thế nhưng anh nhớ em.”

Năm chữ ngắn ngủi, cơ hồ làm mũi cô có chút chua xót.

Ngay sau đó, tiếng chuông cửa vang lên, thấy người ngoài cửa, lập tức hiểu ra.

Người rõ ràng đã đến đây, vẫn đứng ở ngoài cửa dùng tin nhắn xác nhận, nếu cô ngủ, anh sẽ ngoan ngoan trở về, nếu còn chưa có, liền có thể ở lập tức nhìn thấy cô.

Thắm Vân Phái gơ tay ôm cô, thấp giọng giải thích: “Hôm nay tổ chức tiệc tạ ân, cùng đồng học lẫn lộn khá lâu, thật có lỗi đã tới chậm.”

Anh không cần thật có lỗi, nên thật có lỗi là cô. Tôn Uẩn Hoa đóng cửa, tránh cái ôm quá mức dịu dàng kia.

“Em muốn nói chuyện gì với anh?” Anh xoay người đến phòng bếp rót nước, không thấy cái ly, vẻ mặt thoáng hoang mang một chút.

Cô đi theo phía sau, dùng cái cốc của mình rót nước đưa cho anh, anh cũng không nghĩ nhiều, tiếp nhận liền uống lên.

“Cậu về sau, không cần tới tìm tôi.”

“Khụ, khụ khụ!” Thẩm Văn Phái không phòng bị, bị sắc mãnh liệt.

Hít sâu một hơi, thế này mới hậu tri hậu giác, lưu ý đến hộp giấy ở góc tường, sắc mặt trầm xuống. “Ai nói gì với em?”

“Còn anh? Vì sao không dám để em biết?”

Anh cứng lại, không có lập tức trả lời, cô ung dung nói tiếp: “Bởi vì cậu chính mình cũng biết, này hoàn toàn là xử trí theo cảm tính, ngay cả chính mình cũng không thuyết phục được, lại thế nào muốn tôi tán thành? Hiện tại dựa vào một cỗ xúc động cùng kích tình, cậu có thể nói cậu sẽ không hối hận, nhưng mà tương lai thì sao?”

“Vì sao mỗi người đều phải vội vã thay anh kết luận? Quyết định là anh tự ra, để anh vì lựa chọn của mình phụ trách, như vậy không thể sao?”

Cô nở nụ cười. “Văn Phái, thật hồn nhiên, quả nhiên hai mươi một tuổi cùng hai mươi tám tuổi tư duy logic, vẫn là không đồng dạng như vậy.”

Đây sao có thể là chuyện của một mình anh? Kết quả là cô và anh cùng nhau gánh vác a. Vạn nhất, một ngày cảm tình phai nhạt, anh có thể oán hận, từng vì cô buông tha cho cái gì? Cô tuyệt đối không để mình rơi vào cục diện khó xử như thế.

Anh giống như một con thú bị đâm vào chân, trực giác gầm nhẹ: “Không cần nhắc đến tuổi tác, này hoàn toàn là hai việc khác nhau.”

Biết rõ đây là điểm anh để ý nhất, còn tận lực ở ngay lúc này đề cập, nói rõ là ý định trên ghẹo anh.

“Hai việc khác nhau sao? Cậu cho rằng như vậy?” Nếu hôm nay tuổi bọn họ tương đương, kế hoạch cuộc sống sao có thể xuất hiện đoạn đứt gãy cùng chênh lệch?

Theo ngay từ đầu, bọn họ đã bị vây trong cuộc sống không giống nhau, anh đang muốn buông tay nỗ lực, mà cô hướng tới ổn định, bước đi lẫn nhau cũng không đối xứng, chính là ở trên đường nhân sinh giao lộ gặp nhau, vì thế bởi một đoạn, nhưng cuối cùng vẫn phải hướng theo nhu cầu của mình mà đi, không có khả năng cùng đường.

“... Anh luôn luôn thực cố gắng, muốn đuổi theo em.” Anh rầu rĩ phun ra thanh âm. “Anh biết bảy tuổi là chênh lệch không nhỏ, nhưng hãy để chúng ta cố gắng nhìn xem, không thể sao?”

“Có một số việc, không phải cố gắng là được. Chúng ta vị trí hoàn cảnh không giống nhau, hình thức sống không giống nhau, năng lực kinh tế không giống nhau, nhu cầu lại càng không giống nhau. Cậu khả năng không nghĩ tới, tôi sắp hai mươi chín tuổi, giai đoạn hiện tại, phụ nữ muốn là hôn nhân, sinh vài đứa bé, hưởng thụ an ổn, có người dựa vào, nhưng cậu có thể không? Tôi không có cách nào lại chờ cậu ba, năm năm.”

Anh yên lặng.

Nói đều nói đến đây, muốn xin cô chờ đợi cũng không có cách nào nói ra miệng.

Cho dù cô thực sự đồng ý, anh sẽ có biện pháp an tâm sao? Không có khả năng. anh vẫn sẽ sợ, lúc nào cũng lo lắng mất đi cô, bởi vì trong lòng hiểu được, tình cảm cô đối với anh, cho tới bây giờ không có khắc sâu như anh.

Theo ngay từ đầu, anh đơn phương theo đuổi cô, mặc dù về sau cô có chút đáp lại, cũng là mượn nước đẩy thuyền, thích đương nhiên là có, cùng anh cùng nhau cảm giác tốt lắm, bằng không sẽ không cùng anh tiến hành đến một bước kia, nhưng... Chung quy không phải không có anh không thể.

Cho nên ngay cả chờ đợi, đều không thể nhận lời anh.

Anh biết, cho nên trong lòng trốn tránh hơn nửa năm mới làm ra quyết định như vậy, không dám rời đi cô, sợ vừa đi, tất nhiên sẽ mất đi tư cách nắm tay này.

Nhưng một khi để cô thẳng thắn nói ra, trong lòng vẫn là... Một trận khó chịu.

“Anh đối với em mà nói —— không đáng để ý như vậy sao?” Phải nói ra những lời này, thực sự rất đau. Anh không có cách nào lạnh nhạt như cô, lý trí phân tích việc này như vậy, thậm chí cảm thụ không được cô có một chút ... luyến tiếc.

“Không phải, cậu tốt lắm. Nếu cậu hơn bảy tuổi, tôi nhất định sẽ nắm chắc cậu.”

Nói đến cùng, vẫn không cách nào thay đổi, ai kêu anh chậm bảy năm mới xuất hiện trên đời này. Một khi nói đến tuổi, anh căn bản ngay cả không gian cố gắng đều không có, liền trực tiếp bị phán tử hình.

“Cho nên Vân Phái, cuộc sống của cậu, nên đi như thế nào thì đi như thế đó, không cần vì tôi mà thay đổi, tôi gánh vác không nổi, hiểu không?”

Tựa hồ... Đã không có gì để nói nữa.

Nhu cầu của cô, anh không có năng lực thỏa mãn; mà anh có thể trả giá, cô nói gánh vác không nổi.

Đây là một bế tắc không giải được.

Thẩm Vân Phái nhắm mắt, yên lặng đi tới góc, ôm lấy hộp giấy rời đi.

Khi cô giúp anh mở cửa, anh đứng ở cửa, cúi mắt nhìn chằm chằm ngón tay cô nắm giữ cửa. “Em... Có phải ngay từ đầu, đã không có nghĩ tới muốn cùng anh đi hết chặng đường còn lại?”

Cho nên, mới có thể vừa xuất hiện vấn đề, liền quyết đoán lưu loát làm ra quyết định như vậy, đem tất cả phân tích trật tự rõ ràng, ung dung vững vàng như vậy, đó không phải chuyện một sớm một chiều.

Kết quả hôm nay, cô đã sớm ở trong lòng cân nhắc từ lâu, anh không phải ngu ngốc, sẽ không thể không nhìn ra. Tầm mắt hướng lên trên, chống lại vẻ mặt cô kinh ngạc không nói gì, anh chưa xốt cười cười.

“Anh biết em nói đúng, nhưng là gặp phải, lại không có cách nào dùng lý trí đi phán đoán lợi hại đúng sai như vậy.” Đây là tình yêu, cũng là khác biệt lớn nhất giữa anh và cô.

Cô không yêu anh, cho nên sẽ không đấu tranh. Khi anh ôm quyết tâm vượt qua tất cả cửa ải khó khăn, vô luận như thế nào cũng phải nắm tay cô, cô cũng nghĩ, thời điểm đến, liền chia tay.

Cô cho tới bây giờ, sẽ không dự tính muốn cùng anh lâu dài.

“Hoá ra cho tới nay, đều là anh tự mình đa tình.” Thật khó khăn đưa ra kết luận cuối cùng như vậy.

Anh xoay người, cũng không quay đầu lại rời đi, mà cô đứng ở cửa, phát ngốc hồi lâu.

Trở lại trong phòng, cô lẳng lặng ngồi ở phòng khách, không nghĩ cái gì.

Lúc trước mua gian phòng này, cô nghĩ, muốn cùng một người tạo thành một gia đình nhỏ ấm áp, về sau, Thẩm Vân Phái ngăn ngủi lưu lại, làm đẹp mấy phần sắc thái, lại quét sạch dấu vết thuộc về anh, không gian nhỏ này, đúng là vẫn còn chỉ có một mình cô độc chiếm.

Thẩm Vân Phái các phương diện điều kiện đều không phù hợp, cô nghĩ anh không có cách nào hoàn thành, nhu cầu khác nhau, cố chống đỡ tiếp tục cuối cùng chỉ sẽ sinh oán giận, cô không muốn như vậy, vì thế dao sắc chặt đứt rồi (giải quyết nhanh chóng).

Nhưng là, cô thực sự không có không lưu luyến sao?

Anh nói, cô rất quả quyết, nhưng anh lại làm sao mà biết, cô kỳ thực đã do dự qua, cũng từng nghĩ tới, có thể chờ đợi hay không. Nhưng là ——

Nhưng cuối cùng lý tính vẫn trở về.

9. Chương 9

Nghiêm Quân Uy chẳng lẽ không có yêu sao? Nhưng tình cảm đã phai nhạt, không phải do người.

Hà Diệu Vũ cũng chờ đợi qua, cuối cùng đổi lấy phản bội, làm dấu chân cuối cùng cho tình yêu, lấy oán hận làm kết thúc. Tội gì? Còn không bằng ngay từ đầu liền rành mạch rõ ràng, cô không muốn sai lầm, cũng không muốn người sai lầm.

Cúi đầu thở ra một hơi, bưng lên ly trà anh tùy tay bỏ lại, ở trên dấu môi của anh hộp một ngậm, nhắm nháp một chút dư ôn của tình yêu cuối cùng anh lưu lại trong sinh mệnh cô.

Cả một ngày, làm chuyện gì cũng không thuận tay.

Khi cất quần áo, lượng sai nhỏ, đến nỗi khối vải dệt không còn giá trị.

Khi may, không phải kéo sai chỉ chính là khâu sai, xem trái phải chỉ không đúng, cô nhứt chí triệt để buông tha, thấy rõ trạng thái hiện tại của bản thân căn bản không có năng lực làm tốt chuyện gì.

Sau đó, tiếng tin nhắn vang lên, cô mới lĩnh ngộ chính mình tâm thần không yên là đến từ đâu.

“Em nói, sinh nhật năm nay sẽ cùng anh qua. Lời hứa này bây giờ còn có ý nghĩa không?”

Tách ra hơn một tháng, đây là tin nhắn đầu tiên anh gửi tới.

Tôn Uẩn Hoa chần chờ, còn chưa nghĩ ra nên như thế nào đáp lại, rất nhanh lại nhận được một tin.

“Nếu không tiện, không cần trả lời, anh hiểu ý em.”

Ngực một trận tắc nghẽn, cô không chút suy nghĩ, lập tức đánh xuống: “Không có. Tôi đáp ứng cậu, sẽ làm được.”

Nói như thế nào cũng là một lần cuối cùng, coi như là cho nhau dấu chấm tròn tốt đẹp.

“Mười giờ sáng mai, anh ở dưới lầu nhà em chờ em?”

Cô xem mấy chữ trên màn hình di động, nhẹ nhàng đáp lại —— “Được.”

Cách một ngày, cô đúng hẹn ở trong nhà chờ hẩn, đến mười giờ, tiếng chuông cửa không vang.

Anh là người rất đúng giờ, cùng cô ước hẹn chưa từng vô cơ đến trễ, cô lại nhẫn nại thêm một lát.

10 giờ rưỡi, cửa vẫn như cũ im ắng.

Cô bắt đầu bất an, lo lắng anh phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn, đứng dậy đến dưới lầu chờ anh, ra thang máy một mặt cúi đầu đánh di động liên lạc ——

Tiếng chuông ở nơi cách năm sáu mét vang lên, cô theo tiếng nhìn lại, người nọ dựa vào cửa đại lâu, xem xong di động ngẩng đầu, ánh mắt cùng cô gặp nhau.

“Thế nào không lên đây?” Nói nhất hỏi ra miệng, trong lòng liền có đáp án.

Cô đều đã đưa vật phẩm cá nhân của anh đóng gói lại, nói rõ muốn quét sạch tất cả dấu vết anh tồn tại qua, anh dù không thức thời, cũng biết không nên tùy ý xâm nhập nơi không chào đón chính mình tồn tại, tăng thêm quấy nhiễu cho người khác.

Trong nháy mắt, không khí có chút ngột ngạt, không nói gì một lát, anh quay mặt, không tiếng động mở cửa xe phía bên phải cho cô tiến vào, lại vòng trở về chỗ tay lái.

Sau khi vững vàng, bên trong xe thủy chung vờn quanh bầu không khí đông cứng, ai cũng không mở miệng đánh vỡ trầm mặc.

Nếu là như thế này, cần gì lại ước hẹn hôm nay? Đây chẳng phải ý ngu ngốc của cô.

Vì thế, cô vắt óc tìm đề tài, tận lực lặp lại câu nói năm trước nói qua: “Hôm nay sinh nhật cậu nha, làm chi thối một tấm mặt?”

Thẩm Vân Phái liếc cô một cái, cảm kích khe cong môi dưới.

Cô nhẹ nhàng thở ra, tùy ý đánh giá trong xe. “Xe này từ đâu đến?”

“Mượn của anh họ.”

“Không có việc gì mượn xe chi?” Trước kia không phải chạy xe máy đến, hai cái mũ bảo hiểm liền giải quyết, đi qua phố lớn ngõ nhỏ cũng không cần phiên nào vấn đề kẹt xe.

Thẩm Vân Phái ý tứ hàm xúc không rõ liếc mắt một cái. “Đây mới là hình thức sinh hoạt của em không phải sao?”

Tôn Uẩn Hoa kinh ngạc, sau một lúc lâu mới để ý tới. Anh đem câu “Cuộc sống hình thức bất đồng, điều kiện kinh tế không giống nhau” giải độc quá mức.

Muốn mở miệng giải thích, cô không có ý như vậy, anh nhàn nhạt nói: “Em phối hợp anh một năm, anh phối hợp em một ngày, thế nào tính cũng là anh lời.”

“Vân Phái...”

“Anh biết sự thật sẽ không bởi vậy mà thay đổi, nhưng ít nhất hôm nay, tạm thời quên chênh lệch tồn tại giữa chúng ta, có thể chứ?”

Đợi đến cô im lặng vuốt cằm, anh thế này mới đem tầm mắt kéo về, chuyên chú tình hình giao thông phía trước.

Không có nói với cô, sau khi rời khỏi cô, anh liên tục mấy đêm không thể ngủ, vừa nghĩ lời của cô. Nguyên lai, khoảng thời gian này, anh cho rằng vui vẻ, chính là anh một bên tình nguyện nhận định, hình thức sinh viên luyện ái cùng nhân sĩ xã hội kết giao, đúng là vẫn còn có sai khác.

Bồi anh dạo chợ đêm, thường ăn vặt, thái độ cô luôn luôn biểu hiện thật sự tự tại, vì thế anh tự cho là đúng, cho rằng cô cũng thích, đến nay mới tỉnh ngộ, đó chính là cô nhân nhượng cùng sẵn sàng.

Váy áo gợi cảm trong ngăn tủ của cô, cùng anh ra ngoài không thể phát huy tác dụng, chỉ có thể đem chân dài xinh đẹp bao vây ở quần dài; thiết kế kiểu tóc lại đẹp, chỉ biết bị mũ bảo hiểm đè hư, đến về sau cô có thể lựa chọn thay đổi tạo hình cả người một mùi nước hoa thanh nhã, ra chợ đêm chỉ còn mùi khói dầu; cô thậm chí, chưa từng nhận được hoa hồng đại biểu yêu quý cùng theo đuổi từ anh, thỏa mãn hư vinh nữ tính...

Này đó anh chưa từng có nghĩ tới.

“Vân Phái, chúng ta muốn đi đâu?”

“Giết người bỏ xác.” Anh ôn hoà đáp một câu.

“... A, thật hài hước.”

“Em liền khẳng định, anh sẽ không có yêu mới có hận?” Loại chuyện tình sát này, báo chí mỗi ngày đều có, cô từ đâu tin tưởng, cho rằng anh sẽ không đi hướng cực đoan?

Cô cười cười trả lời: “Tính cách dương thành, không phải hai ba ngày có thể thay đổi.”

Quen biết anh lại càng không phải hai ba ngày, anh với mẹ anh giống nhau, ôn nhuận phúc hậu, chút tin tưởng cơ bản ấy cô vẫn có, bằng không hôm nay sẽ không đáp ứng đi ra ngoài với anh.

“Hồ Trúc Tử. Hiện tại là mùa Hải Dụ nở hoa.” Ngừng một lát. “Hay là em có ý tưởng khác?”

“Không. Hôm nay là sinh nhật cậu, cậu quyết định.”

Bởi vì không phải ngày nghỉ, người lên núi không nhiều, Thẩm Vân Phái xuống xe, dẫn đầu đi ở phía trước.

Dĩ vãng, anh sẽ nắm tay cô.

Tôn Uẩn Hoa đi ở phía sau, nhìn bóng lưng cương trực của anh, đem lòng bàn tay trống rỗng nắm chặt thành quyền... Nàng trái tim không hiểu một trận toan đau.

Cô chạy nhanh vài bước, chủ động nắm tay anh.

Anh kinh ngạc liếc mắt nhìn cô một cái, chậm rãi buông quyền ra, nắm ngón tay chặt chẽ nắm lại, ánh mắt nhu nhu.

“Vì sao muốn tới hồ Trúc Tử?”

“Chính là đột nhiên nghĩ đến, anh dường như chưa từng tặng hoa cho em.” Anh vẫn không thích hoa hồng, dù sao cũng tận lực tạo bầu không khí lãng mạn, trái lo phải nghĩ, nghĩ tới phương án thay thế này.

Anh chỉ chỉ vô số hoa Hải Dụ. “Thích bông nào? Em chọn đi.”

Bên đường cưỡi ngựa xem hoa một phen, cô chỉ vào một khu đất phía trước. “Nơi đó, nở vừa nhiều, lại xinh đẹp.”

Thẩm Vân Phái không nói hai lời, thay giày đi mưa, trang bị đầy đủ ra trận, quay đầu mới phát hiện cô cũng theo tới.

“Em tới làm cái gì?” Vạn nhất dơ làm sao bây giờ? Uống phí cô trang điểm đẹp như vậy, danh viện thời thượng nhảy mất thành thôn cô.

“Em chưa từng hái Hải —— a!” Nói còn chưa nói xong, toàn bộ chân rơi vào trong vũng lầy lội không bước ra được, trọng tâm bất ổn ngã lộn nhào, ngã tiến trong lòng anh, Thẩm Vân Phái không ổn định, đặt mông ngã vào vườn hoa.

“Cái này tốt lắm.” Còn chưa có hái được đóa, đã biến thành một thân bùn.

Bất quá cô thoát nhìn tuyệt không để ý, ngược lại cười đến thực vui vẻ, anh vươn tay lau trên một chút nước bùn bắn tung tóe trên mặt cô, lẳng lặng chăm chú nhìn nụ cười trước mặt.

Giữa bọn họ, không phải chỉ có nhân nhượng cùng phối hợp, vẫn thực sự có vui vẻ, đúng không?

Anh nghiêng về phía trước, nhợt nhạt đụng chạm môi mềm, rồi sau đó hôn sâu. Hai tay cô đặt lên vai anh, ở rậm rạp Hải Dụ che giấu, cùng anh nhiệt liệt ôm hôn...

Buổi tối, Thẩm Vân Phái ở trong phòng ăn đặt trước vị trí, đây là bọn họ lần đầu tiên chú ý nơi ăn uống như thế.

Trên đường, Tôn Uẩn Hoa ly khai một chút, thay đồ xong ngồi xuống không bao lâu, chợt nghe người biểu diễn đàn dương cầm trên đài đối với phone nhẹ nhàng nói: “Có vị khách Tôn Uẩn Hoa tiểu thư, mời chúng tôi đàn một bài chúc mừng sinh nhật, muốn chúc Thẩm Vân Phái tiên sinh, sinh nhật hai mươi hai tuổi vui vẻ.”

Anh kinh ngạc mà nhìn lại, cô mỉm cười nâng chén, dùng môi hình không tiếng động nói câu —— sinh nhật vui vẻ.

Nhà ăn đưa đến bánh ngọt sáu tác, phía trên có ngọn nến cầu nguyện, lưu lại hai miếng bánh ngọt nhỏ làm điểm tâm sau khi ăn cơm, còn lại nhờ bồi bàn gửi cho lai khách khác.

“Em thực sự, hy vọng anh vui vẻ sao?”

Tôn Uẩn Hoa im lặng, không trả lời.

Một năm trước, cô có thể truy vấn nguyện vọng sinh nhật của anh, một năm sau, không có thể. Bởi vì không xác định nguyện vọng của anh, chính mình có năng lực thành toàn không.

Dùng cơm xong, bọn họ dắt tay bước chậm trên đường. Theo đêm dần tối, giữa bọn họ cũng dần dần yên lặng, không khí vui vẻ ban ngày từng chút tan rã.

Anh ngửa đầu nhìn nhìn, đề nghị: “Đi ngồi đu quay đi!”

Sau đó, cũng nên vì một ngày này đánh dấu chấm hết, chính thức cùng đối phương cáo biệt.

Trong quá trình anh dị thường trầm mặc, một câu cũng không có nhiều lời, ngả vào nhau nhìn đu quay dần lên cao, sau đó ở điểm cao, đột nhiên mở miệng: “Cảm ơn em hôm nay còn nguyện ý đi với anh, này chứng minh em không phải hoàn toàn không thêm để ý cảm nhận của anh.”

Anh dùng lực ôm cô một chút, lại buông ra. “Trước kia, anh từng nghĩ tới, về sau có người trong lòng, nhất định phải mang cô ấy đến đây ngồi, ở điểm cao hướng cô ấy thông báo, sau đó dọa cô ấy: “Em không chấp nhận anh sẽ đem em đẩy xuống.”

Những lời này, anh chưa từng nói với em, nhưng em nhất định biết. Uẩn Hoa, anh thực sự rất yêu em, toàn tâm toàn ý, không hề giữ lại, sau này còn có thể yêu một người khác như vậy không, anh không biết, nhưng giờ khắc này, anh nguyện ý vì em trả giá tất cả những gì anh có thể.”

Dừng một chút, anh quay đầu đi, thấy cô một mặt rối rắm, không nhìn được bật cười ra tiếng. “Em yên tâm, anh sẽ không thực sự đem em đẩy xuống.”

“...”

“Nói đùa. Anh nhìn em biểu cảm nghiêm trọng như vậy, thoải mái một chút.”

Nhưng Tôn Uẩn Hoa không cười nổi, cũng thấy rõ trong mắt anh căn bản không có ý cười, cười kia là cứng rắn nặn ra.

Anh đem tay cô, nắm chặt như vậy, căn bản là không bỏ được, ánh mắt phảng phất không tiếng động đang hỏi: có thể hay không, ở bên anh lâu một chút?

Rõ ràng đã nắm chặt như vậy, đầu ngón tay vẫn rét run, dĩ vãng tay anh, luôn luôn rất ấm.

Lòng cô tê rần, dang tay ôm anh, anh lập tức gắt gao ôm trả, cúi đầu tìm được môi cô, bọc trực ôm hôn.

Sau một lúc lâu, khó khăn đình chỉ, di gần bên tai cô, khàn giọng hỏi: “Có thể chứ?”

Anh hôn sâu như vậy, cuồng nhiệt như vậy, cô làm sao không hiểu ý tứ của anh —— “Được.”

Bọn họ từ khi vào cửa phòng khách sạn, liền nhiệt liệt hôn nhau, quần áo dọc theo đường đi từng thứ cởi bỏ, ngoại trừ lần đầu tiên ra, ít khi khẩn cấp như thế.

Thiếu chút nữa, không chờ kịp lên giường liền làm ngay tại chỗ, nhưng anh cuối cùng vẫn khắc chế, làm tốt phòng hộ thi thố, mới ở trên giường tiến vào cô.

Mãnh liệt làm xong hiệp đầu tiên, anh hơi làm thanh lý, ôm cô điều chỉnh hô hấp.

Tôn Uẩn Hoa gối lên cánh tay anh, từ từ nhắm hai mắt nghỉ ngơi, vì hiệp tiếp theo làm chuẩn bị. Căn cứ theo kinh nghiệm, anh rất ít một lần đã bỏ qua cô.

Quả nhiên một lát qua đi, anh từ từ hôn gáy cổ cô, tay vòng ở giữa lưng vuốt ve, một tay hướng ngăn kéo đầu giường, sờ soạn được vật phẩm anh muốn, nhanh chóng vì chính mình chuẩn bị tốt, hướng cô triển khai hiệp hai.

Hiệp hai anh luôn làm được đặc biệt lâu, có khi làm đến eo cô cũng mềm, chân cũng mỏi, rên rỉ cầu xin anh tha thứ mới bằng lòng buông tha cô.

Anh biết rõ tất cả điểm mẫn cảm của cô, hiểu được thế nào trêu ghẹo cô, có thể làm cho cô ở trong mãnh liệt vui thích hò hét thút thít, sau đó anh sẽ cúi người, thương tiếc nhẹ nhàng mút đi nước mắt trên má. Nhưng mà lần này, anh đặc biệt không khống chế được, hoàn toàn không để ý cô cầu xin tha thứ, làm cho cô hồng mắt rên rỉ, mạnh mẽ tập kích điểm chí mạng của cô, kịch liệt muốn phá đi cô, vo về nhập trong cơ thể, lại khó phân lẫn nhau.

Kết thúc lần này, cô đã hoàn toàn mệt lả.

Khi Thẩm Vân Phái khom người thanh lý, động tác đình trệ, mặt có vẻ xấu hổ liếc nhìn cô.

“Làm sao vậy?”

“Khách sạn cung cấp bao cao su... Phẩm chất không tốt lắm.”

Biểu cảm của anh là trách chất lượng của người ta không tốt sao?

Tôn Uẩn Hoa sắc mặt xanh xanh, chung quy không đi châm chọc, một mặt kỳ quái mà hỏi lại: “Khi nào thì cậu để ý loại chuyện này?”

“Anh không có không thềm để ý qua.” Chống lại ánh mắt chất vấn của cô, anh nằm lại bên cạnh cô, thế này mới thẳng thắn thành khẩn nói ra tiểu tâm tư của mình: “Anh không phải ích kỷ chỉ cần bản thân vui thích, không biết bảo hộ phụ nữ, đó là... Là đặt cược, cược duyên phận của chúng ta sâu hay không, nếu có thể có chút cái gì, chúng ta đời này đều không thể tách ra.”

“Cái gì” kia, Tôn Uẩn Hoa đương nhiên hiểu được, trừ bỏ kinh ngạc vẫn là kinh ngạc.

Cô chẳng ngờ đến anh lại ôm ấp tâm tư này, mới hơn hai mươi, cứ nhiên ngay cả làm tiểu ba ba cũng không sợ, anh rốt cuộc là muốn nhắc lên quan hệ với cô bao nhiêu?

“Cậu điên rồi!”

Anh cười cười. “Có lẽ đi.” Từ khi bắt đầu gặp gỡ cô, lý trí đã không bình thường qua, anh thừa nhận chính mình yêu thật sự điên cuồng, không tiếc dùng tâm tư tiểu nhân.

Chỉ tiếc, này chỉ chứng minh giữa bọn họ duyên phận quá nhỏ bé, tận lực thế nào, cũng không cưỡng cầu được, bọn họ cuối cùng, chung quy chỉ có thể trở thành hai người xa lạ không liên quan nhau.

10. Chương 10

Một khi muốn tách ra, lưu lại cái gì để cô một mình gánh vác, vậy thật là hỗn trưởng đến không thể tha thứ. Anh giơ tay đem cô ôm vào lòng, khẽ hôn. “Lại để anh một lát, tối nay đưa em về, trên đường sẽ tìm quầy thuốc giúp em mua thuốc.”

“Không cần, hôm nay trong kỳ an toàn.”

Cô rất thường dùng những lời này qua loa anh, anh cũng chưa từng hoài nghi qua, chính là...

“Kỳ kinh nguyệt của em có chút loạn, nhớ đi bác sĩ khám thử? Đừng để anh lo lắng.” Nói rất nhiều lần, cô luôn tai trái nghe tai phải ra, không để ở trong lòng.

“Em không phải nói, kế tiếp muốn kết hôn, sinh vài đứa nhỏ, tạo một gia đình nhỏ cho mình sao? Kinh nguyệt không quy luật, rất khó mang thai, em có nghe không?”

“...” Đều sắp tách ra, còn tha thiết dặn dò như vậy, quan tâm như trước, cô có chút không chịu nổi, mũi chua xót.

“Uẩn Hoa?” Không đợi cô lên tiếng trả lời, anh cúi đầu, nhìn thấy hốc mắt cô đỏ đỏ.

Cô rõ ràng đối với anh không phải không có lưu luyến, vì sao nhất định muốn chia tay?

“Thực sự không thể lại thử một lần sao?” Anh không chết tâm mà hỏi lại một lần. “Em muốn kết hôn, chúng ta liền kết hôn, không nhất định phải xuất ngoại tu nghiệp mới có tương lai, lộ là người đi ra, còn nếu em kiên trì muốn anh đi, anh sẽ đi, xin em chờ anh vài năm, anh cam đoan vô luận bận rộn cỡ nào, nhất định mỗi tối lên mạng chat webcam, bảo trì liên lạc với em, tìm thời gian trở về thăm em, cho dù em cuối cùng vẫn chờ không được, anh cũng sẽ không trách em, tóm lại, tóm lại...”

Tôn Uẩn Hoa bình tĩnh nhìn anh chăm chú, vội vã muốn biểu đạt cái gì, nhưng lại nghèo từ lâm vào túng quẫn.

Ngay cả anh đều rõ, này có bao nhiêu gượng ép, lại vẫn gắt gao chống cự, cô nghe cảm thấy mệt thay anh.

Tình cảm đã thành gói đồ nặng nhất của anh, lo được lo mất như thế, sao có thể toàn tâm toàn lực tiến vào tương lai anh?

Không mở cánh ra, thì không cách nào bay lượn.

Thẩm Vân Phái bị cô nhìn thấy chột dạ, hắng giọng, khẽ nói: “Nhất định còn có biện pháp, không cần nhanh như vậy liền từ bỏ —— “

“Vân Phái.” Cô bình tĩnh mà cắt ngang. “Tôi không có khả năng chờ cậu, cho dù cậu không đi du học, cũng sẽ không thay đổi gì. Biết vì sao tôi nói, hy sinh của cậu, tôi không gánh vác nổi không? Tôi đối với cậu cảm giác không có khắc sâu như vậy, chỉ ít không đủ để cho cậu đánh cược tương lai của mình để kiên trì, cậu như vậy tôi nhận chỉ cảm thấy thẹn, thực sự không đáng.”

Anh lặng im, không nói gì nhìn cô.

“Chuyện này, tôi vốn không tính nói với cậu. Bạn trai trước của tôi... Có ý muốn hợp lại, trừ bỏ tình yêu ra, chúng tôi còn có nhiều năm giao tình, muốn sửa lại vết rách không phải rất khó khăn, tôi đang suy nghĩ. Vân Phái, cho dù tôi muốn kết hôn, cậu cũng sẽ không là đối tượng thích hợp, mẹ cậu sẽ đồng ý sao? Cậu có thể cách mạng gia đình, không có nghĩa là tôi muốn ủy khuất chính mình nhận một cọc hôn nhân không được chúc phúc, Quân Uy anh ấy... Các phương diện điều kiện đều so với cậu thích hợp nhiều lắm.”

Nói xong, là một trận thật dài, thật dài trầm mặc, tĩnh lặng —— ngay cả hô hấp đều thấy khó khăn.

Thẩm Vân Phái nói tay, không một tiếng đứng dậy mặc quần áo.

Cô lặng yên xem kỹ động tác cứng ngắc của anh, trong lòng biết lời này rất ác, tất nhiên sẽ làm tổn thương anh.

“Kỳ thực... Anh biết.” Giọng nói anh khàn khàn, khó khăn nói ra tiếng. “Anh biết em không yêu anh, theo ngay từ đầu đã biết, nhưng anh cuối cùng là muốn, lại nhiều tranh thủ một chút thời gian, nhất định có thể khiến em càng thích anh, một chút một chút gia tăng thích, lâu, tổng sẽ biến thành tình yêu. Nhưng là —— anh thực sự không nghĩ tới, anh chỉ là một trong những đối tượng để em tuyển chọn.”

Nói trắng ra, chính mình bất quá chỉ là hàng có thể đào thải mà thôi.

So với chính mình toàn tâm toàn ý, đến cuối cùng còn phải cố gắng giãy dụa ra một đường hy vọng, liền cảm thấy —— chính mình quá ngu xuẩn, đã đau, lại khổ sở.

“Cô hẳn là sớm để tôi biết, như vậy —— hôm nay tôi sẽ không khiến cô khó xử, chậm trễ cả một ngày của cô.”

“Vân Phái...”

“Cô yên tâm, cho dù tôi nhỏ hơn cô bảy tuổi, lại không hiểu chuyện cũng biết cái gì gọi là hảo tự hảo tán, sau hôm nay, tôi sẽ triệt biến mất khỏi sinh mệnh cô, không cần lo lắng tôi sẽ dây dưa.”

“Tôi không phải có ý này...”

“Không phải sao?” Cô có thể không nói, nhưng cô nói, không phải là muốn làm cho anh triệt để hết hy vọng sao? “Tôi chỉ nhỏ hơn cô bảy tuổi, không phải không đầu óc.”

“...” Rõ ràng nói hôm nay không đề cập tới tuổi tác, anh lại tận lực đặt ở bên miệng nhắc đi nhắc lại, cũng không biết rốt cuộc là trào phúng người khác hay là tự giễu.

Trong khoảng thời gian ngắn, cô cũng không xác định đi bước này có phải sai lầm hay không, một quân đi xuống, là nước cờ thua cả hai người, ngay cả muốn nói lời tạm biệt thật tốt, cũng không thể.

Im lặng đứng dậy mặc quần áo, anh một đường an tĩnh mà đưa cô đến trước cửa, đều không nói thêm một câu nào nữa.

“Vân Phái...” Cô muốn nói gì đó, vừa mới vươn tay, anh cơ hồ lập tức nghiêng người tránh đi, ngay cả góc áo cũng không cho cô đụng vào, vì thế cô đã biết, cái gì cũng không cần phải nói.

Lại nhìn sườn mặt hờ hững của anh một lát, nhẹ nhàng thở dài, mở cửa xe.

“Nếu đây là cô muốn, tôi chỉ có thể dùng chút phong độ cuối cùng còn sót lại, chúc cô được thứ mình mong muốn, hôn nhân hạnh phúc, cứ như vậy.” Bọn họ, thực sự cũng chỉ có thể như vậy.

Anh lấy điện thoại di động ra, trước mặt cô đem số điện thoại của cô xoá bỏ, biểu đạt quyết tâm của anh.

Có lẽ như vậy, cô sẽ có vẻ yên tâm đi. Anh tự giễu nghĩ.

Cửa xe vừa đóng, anh lập tức lái xe rời đi, từ đầu tới đuôi không liếc nhìn cô một cái. Không nói tạm biệt, cũng không nói gặp lại.

Ở sau này sáu năm thật dài, triệt để chặt đứt tin tức.

Mưa dầm kéo dài, quấy nhiễu lòng người nôn nóng.

Thẩm Vân Phái từ kệ hàng hoá lấy ra một chai nước khoáng, một hơi uống hết, ánh mắt liếc nhìn khu tạp chí bên trái, thấy nhân vật trên mặt bìa là ngày xưa có quen biết, cầm lấy một cuốn lật vài tờ.

Đây là cái tuần san rất nát gì, một chút tố chất cũng không có, ngay cả loại chuyện tình cảm này cũng đưa lên báo, là không có gì để viết sao? Cho rằng toàn thế giới đều đối với loại bát quái màu hồng phần này cảm thấy hứng thú?

Ai muốn biết Nghiêm Quân Uy lại quen ai, chính cung lại có bao nhiêu tịch mịch thê thương, cái rắc! Loại văn rác rưởi này, anh một xu cũng không muốn tiêu.

Đem tạp chí quăng trở lại, mang theo giỏ hàng đến quầy thanh toán, đi ra cửa hàng tiện lợi, bên ngoài trận mưa kia nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, mưa còn chưa có hết, khiến tâm trạng phiền chết.

Anh dứt khoát ở trên ghế chủ quán cung cấp ngồi xuống, mở gói thuốc lá vừa mua ra, nuốt mây nhả khói.

Đã sáu năm, trong sáu năm này biến hóa, không thể không nói không lớn.

Cô từng nói qua, muốn kết hôn, cho nên mới không có cách nào chờ anh, cô đã khát cầu, anh không thể thỏa mãn được, vậy cũng chẳng trách người ta thực tế, có một đoạn thời gian tận lực lưu ý các tạp chí truyền thông ở Đài Loan, Nghiêm gia ở Đài Loan cũng coi như một công ty có tiếng, hôn sự của Nghiêm tam công tử sẽ không thể lặng lẽ không tiếng động.

Kết quả, thu hoạch được chính là đối với tin tức hoa đào của Nghiêm Quân Uy thuộc như lòng bàn tay, người nọ kết giao quá mấy nữ bằng hữu, anh đều rất rõ ràng.

Anh luôn luôn không có nhìn thấy tin tức bọn họ kết hôn, là phát sinh chuyện xấu hay là cái khác, không thể hiểu hết, có thể xác định là, cô vẫn độc thân, hơn nữa ngấm ngấm chịu đựng bạn trai thỉnh thoảng vượt tường.

Bỏ qua chuyện tình cảm không đề cập tới, cô ở trên công việc biểu hiện rất chói mắt, hoàn toàn hướng giấc mộng của mình bước tiến lên, thành lập phòng làm việc cá nhân, có nhãn hiệu riêng, mấy đợt phát biểu thành công làm danh tiếng của cô nước lên thì thuyền lên, không ít công ty tranh giành quyền độc quyền nhãn hiệu.

Anh ở nước Anh đã có công việc ổn định, sở dĩ một năm trước trở lại Đài Loan, chỉ vì song thân tuổi già, thân là con, không nên ở hải ngoại lâu.

Có vẻ ngoài ý muốn là, anh họ suốt ngày muốn đóng cửa tiệm, cư nhiên vẫn còn kinh doanh, có một lần đi ôn chuyện, nhìn ra được đối phương cố ý muốn hỏi thăm về suy nghĩ của anh đối với tình cũ.

Anh căn bản ngay cả nói cũng không muốn nói liên tiếp bỏ qua. Vô luận cô sống thế nào, anh không cần quan tâm, tựa như năm đó anh nói qua, khi tuổi trẻ dù sao vẫn có vài lần ngu xuẩn, coi như là che mắt quỷ, qua cũng tốt rồi.

Rất nhiều tâm trạng, vô luận lúc ấy có bao nhiêu rối rắm, hiện thời cũng sớm bình thản.

Thực sự, bề ngoài anh biểu hiện lạnh nhạt như vậy, một bộ sắp không nhớ ra nổi “Tôn Uẩn Hoa” là ai, ngay cả anh cũng đều nghĩ như vậy!

Chính là —— gặp quỷ mới bình thần a! Lừa lừa người ngoài còn có thể, anh nếu thực sự độ lượng như vậy, sớm thành tiên.

Ngay cả bây giờ, tiếp xúc đến tin tức có liên quan tới cô tâm tình vẫn có thể chịu ảnh hưởng, tuyệt đối không phải đối với đối tượng mỗi tình đầu tình cũ khó quên cái gì, thuần túy cũng chỉ là khó chịu, thật muốn miệt mài theo đuổi nguyên nhân mà nói, đại khái —— bởi vì cô không có hạnh phúc như anh nghĩ đi!

Nếu cô sống tốt, như trước đây nói, xây dựng một gia đình nhỏ, sinh vài đứa nhóc, có một đôi tay ổn định an toàn để cô dựa vào, vậy ít nhất chứng minh lúc trước cô lựa chọn anh mình lại cơ trí, anh bị knockout có lý, cũng không đến mức không cam lòng như vậy.

Nhưng chuyện chẳng phải như vậy, một tên bạn trai cả ngày gây chuyện xấu, làm cho cô đau lòng, hại cô suốt ngày bị phóng viên đuổi theo hỏi “Có cảm tưởng gì”... cô tình nguyện lựa chọn cuộc sống như vậy, cũng không muốn ở lại bên cạnh anh, được anh toàn tâm toàn ý đối đãi, anh rốt cuộc đã làm chuyện gì xấu xa khiến cô uỷ khuất?

Dùng sức hút điều thuốc, lại đem cảm xúc tệ hại đầy mình theo sương khói trùng trùng phun ra, sau đó, anh cảm thấy lão thiên gia hẳn là muốn khảo nghiệm EQ của anh đi, bóng dáng xinh đẹp đội mưa tiến vào ban công kia, anh chỉ cần dùng đuôi mắt dư quang đều nhận ra được.

Gặp quỷ, Đài Loan nhỏ như vậy sao?

Trở về một năm, đầu đường cuối ngõ chưa từng gặp mặt, biết cô ở nơi nào, về Đài Loan sau cũng chưa từng muốn tới tìm cô ôn chuyện, bọn họ có chuyện tốt gì mà cần ôn? Có cũng chỉ là một đoạn gian tình không tiếp tục mà thôi.

Đã bị người nhìn thấy có đủ chặt vật, anh nếu không cố tự tôn, cũng sẽ không lại lấy mặt nóng mà đi áp mộng lạnh của người ta, tựa như năm đó nói qua, nếu gặp nhau cũng sẽ không chào hỏi, miễn cho bị hiểu lầm anh muốn dây dưa không nghỉ.

Vì thế, anh không phản ứng gì, bảo trì tư thế hút thuốc như trước, dự tính hút hết điếu này sẽ chạy lấy người, ngàn sơn ta độc hành, không cần đưa tiễn!

Tôn Uẩn Hoa vỗ vỗ vệt nước trên người, lơ đãng quay lại, bóng người xâm nhập mi mắt, trong nháy mắt khiến cô cho rằng chính mình hoa mắt.

Anh ngồi trên ghế, mở rộng hai chân, khuỷu tay cong lại tựa vào trên gối, nhíu mi nhìn phía màn mưa, làm như đối với trận mưa không ngừng này có chút không kiên nhẫn.

Là Thẩm Vân Phái. Lại không quá phù hợp Thẩm Vân Phái trong trí nhớ của cô.

Người kia, tính tình ôn nhuận, tựa như ánh mặt trời, thực thanh xuân, hơn nữa —— sẽ không hút thuốc. Trước mắt người này, bày ra tư thế thực MAN, thuần dương lại có hương vị đàn ông, sừng mặt nghiêm nghị, lộ ra ra vài phần đậm mạc cùng xa cách.

Cô không hiểu được, hoá ra khi anh không cười, thoát nhìn sẽ xa xôi, khó có thể thân cận như vậy.

“Cô còn muốn xem bao lâu!”

Đôi mày nhíu chặt lại nhìn cô, anh thừa nhận anh định lực không đủ, không có biện pháp cùng cô chơi trò chơi không tiếng động.

Thì ra anh sớm phát hiện cô, lại không tiến lên đây chào hỏi, là còn để ý những lời cô nói trước khi chia tay sao? “Về khi nào?”

“Đã một thời gian.” Bất quá không cần thiết nói rõ với cô. Anh tùy ý bỏ thượng một câu: “Trọng yếu sao?”

“Cậu không có đi tìm anh họ cậu sao?”

“Có. Vậy thì thế nào?” Anh có chút không kiên nhẫn. Hỏi mấy vấn đề râu ria này, rốt cuộc là muốn biểu đạt cái gì? Đúng a, anh sẽ tìm mọi người, chính là không có khả năng tìm cô, đừng quên, anh đây chính là làm theo ý của cô, từ nay cả đời không qua lại với nhau!

“Không có việc gì.” Cô cúi mắt, nhẹ giọng nói.

Anh đã cái gì cũng không biết, vậy không có việc gì.

“Cậu ——” cô liên tục đánh giá anh. “Sống thế nào?”

Xa cách đã lâu, người từng cực kỳ thân mật, nay làm cho cô có loại cảm giác xa lạ.

“Cô xem bộ dáng tôi giống tốt không?”

Không tốt lắm, anh tự mình hiểu lấy. Mũ bảo hiểm công trường còn đặt ở một bên, cả người dơ bẩn, ống quần còn dính xi măng, đối lập với cô một thân quần áo hợp thời trang, trang điểm hoàn mỹ hoàn toàn phù hợp xu hướng thời thượng, tất cả tựa như mới từ đèn flash đi ra cao nhã xinh đẹp...

Thực mãnh liệt đối lập, hoàn toàn chính là người của hai thế giới khác nhau, cho dù ai cũng sẽ không cảm thấy bọn họ có bất kỳ quan hệ nào.

Sáu năm trước anh không xứng với cô, sáu năm sau thoát nhìn lại cách biệt một trời. Anh chỉ có thể nói, anh thật sự bội phục công lực viết kịch bản của ông trời, cả xảo ngộ như vậy ông cũng có thể viết ra được.

Là nói... Anh có phải hay không nên tự ti xấu hổ, hối tiếc tự thương hại, một bộ dạng không thể thản nhiên đối mặt cô?

Không quan trọng.

Cũng không biết là làm người rất thẳng thắn hay mang chút cố ý đùa giỡn, anh chế nhạo: “Tôi làm việc vất ở công trường, cái gì cũng làm, không có biện pháp, cuộc sống liền như thế.”

Về mặt cô cứng đờ, khó khăn phun ra tiếng nói: “Tôi cho rằng...”

“Thế nào? Du học nhất định sẽ có tiền đồ rực rỡ? Đừng ngây thơ, uống mấy ngụm mực phương tây, không nhất định sẽ tài trí hơn người! Xem phim thần tượng nhiều lắm cái gì mà nữ chính hy sinh kính dâng, buông tay để nam chính rời đi, cuối cùng thành công vang danh trở về, lại thêm một trận mưa lãng mạn duy mỹ gặp lại... Nói thật ra, tôi ở bên cạnh đều cười đến đau bụng, may mắn cô không có tự cho là đúng như vậy, bằng không cảnh tượng hiện tại không biết người xấu hổ là cô hay tôi.”

“...” Cô dù trì độn cũng biết, Thẩm Văn Phái không vui khi gặp cô, từng chữ đều có gai, trong lời nói ẩn hàm trào lộng phát hiện ra được.

11. Chương 11

“Không cần một mặt thương hại, cuộc sống của tôi còn không có trở ngại, ăn no mặc ấm, chưa tới mức nghèo túng chán nản.” Anh tắt điều thuốc, đứng dậy đi hướng cô.

“Không biết có thể nói “Thật cao hứng nhìn thấy cô” hay không, bất quá —— sau này vẫn đừng gặp lại.” Anh vươn tay, vốn định bày ra một chút lễ nghi xã giao, thấy cô kinh ngạc mà nhìn bàn tay anh, phía trên còn lưu lại vết sơn, anh rất nhanh thu tay. “Quên đi, vẫn là đừng làm dơ cho, hình ảnh thoát nhìn hết thấy không hòa hợp.”

Anh xoay người một tay lao mũ bảo hiểm, một tay nhấc túi mua hàng, trực tiếp đội mưa đi đến phố đối diện, không lưu ý đến cô gơ tay lên, xấu hổ mà cương cứng ở giữa không trung.

Ánh mắt cô đuổi theo, bình tĩnh ngó nhìn đôi vai rộng lớn, dáng người cao ngất, sáu năm, cũng đủ làm cho một chàng trai suất khí sáng lạn, lột xác thành người đàn ông ồ ạt ngang tàng thành thực.

Nhớ tới đôi bàn tay dài thanh tú, trước kia khi nắm tay cô, cảm thấy dịu dàng mà ấm áp, hiện thời các đốt ngón tay kia mang chút vết chai, rõ ràng đã do lao động quá nhiều mà để lại, vô luận là nắm lấy tay người phụ nữ nào, đều có thể gây cho đối phương cảm giác vô cùng tin cậy và an toàn đi?

Rõ ràng ở rất nhiều kí ức mảnh vụn, cùng hiện tại ảm ảm có chút bất đồng, lại cảm thấy, vẫn là Thẩm Văn Phái, Thẩm Văn Phái mà cô quen biết.

Ấm áp, chân thành Thẩm Vân Phái.

Tuy rằng, anh đã không cười với cô, xây dựng một bức tường phòng hộ thật dày.

Tôn Uẩn Hoa về sau nhớ tới, phụ cận chỗ gặp Thẩm Vân Phái tựa hồ có công trường đang thi công, cô lên mạng tra xét một chút, lời khi đó anh nói, cô một chữ cũng không tin.

Vì vậy cô biết đó là một dự án tương đối nổi tiếng, cũng được coi trọng, gần nhất quảng cáo đánh rất lớn, trước kia không đặc biệt lưu ý, hiện tại mới thấy trong kiến án giới thiệu tên kiến trúc sư——

Thẩm Vân Phái.

Quả nhiên thông thiên bịa chuyện.

“Tôi không tin cậu sẽ thất bại.” Nhẹ nhàng mơn trớn màn hình máy tính, làm cho cái tên quen thuộc lại thân mật kia lướt qua đầu ngón tay.

Cửa phòng bị đẩy ra, cô nghiêng đầu, thấy bóng người nho nhỏ ôm đồ chơi mô hình đứng ở cạnh cửa, cô cười vẫy tay. “Đến đây, Nhược Nhược.”

Bé trai được mẹ cho phép, từ từ đi đến trước mặt cô.

Cô đóng laptop, đem bé trai ôm đến trên gối, hai tay nhẹ nhàng ôm. “Nhược Nhược, con có muốn gặp ba ba không?”

Muốn không? Bé trai ngẩng đầu nhìn cô, lại cúi đầu suy xét, nghĩ nghĩ, không có đáp án, liền quên ngẩng đầu trả lời vấn đề của mẹ, ngồi thẳng chơi mô hình.

Tôn Uẩn Hoa cũng không khó xử nó, thả nó đi đến trên giường, trước khi ngủ chơi mô hình nhỏ của mình một lát .

Không biết di truyền hay là ngày kia hướng dẫn, hồi nhỏ muốn cho Nhược Nhược nhận thức cha nhiều một chút, lấy các bản vẽ kiến trúc nổi tiếng trên thế giới thay cho truyện tranh để nó xem trước khi ngủ, nói : “Đây là mấy thứ ba ba thích đó nha!”

Không ngờ, không cẩn thận bồi dưỡng ra đứa nhỏ đối với kiến trúc mỹ học trời cho, đứa nhỏ khác xếp gỗ đôi khi rối loạn, không nghĩ tới nó có thể xếp ra tháp Paris sát.

Đứa nhỏ chơi mệt mỏi, nằm cuộn tròn ở trên giường, hiển nhiên đã tiến vào trạng thái nửa giấc ngủ. Cô lặng lẽ lên giường, nằm nghiêng ở phía sau đứa nhỏ, nhẹ nhàng vỗ vỗ. “Có cơ hội sẽ cho cha con hai người gặp mặt!”

Tuy rằng, lấy giai đoạn hiện tại mà nói, đứa nhỏ khả năng không nhận ra ý nghĩa đặc biệt gì.

Nhưng, trên người con một nửa huyết thống, là từ người kia truyền thừa, đứa nhỏ không thể không biết gốc rễ của mình, lúc trước không chủ động nói, là không muốn lấy phương thức trùng thưởng ép buộc Thẩm Vân Phái nhận, đã chặt đứt liên hệ, sẽ không thích hợp lại đi quấy nhiễu anh.

Nhưng gặp nhau, trốn tránh lại là chuyện khác, đó là đồng dạng lừa gạt.

Cô hôn hôn lên mặt con, trong lòng đã có quyết định.

Nếu lần tới còn có cơ hội gặp lại Thẩm Vân Phái, vậy nói cho anh biết!

Nhưng mà, cô không đoán trước lần gặp mặt tới sẽ mau như thế không kịp trở tay, hơn nữa không cần cô nói cái gì, anh đã tự mình phát hiện.

Ngày đó, nhận được điện thoại của vườn trẻ gọi tới, nói con ở phòng chơi vô ý ngã bị thương, cô vội vàng chạy tới phòng cấp cứu của bệnh viện, trên trán con khâu hơn mười mũi, đang ngủ, trước mắt thoát nhìn tạm thời không có gì đáng lo, cần ở phòng cấp cứu nằm hai mươi tư giờ, quan sát có di chứng nào khác không.

Cô biết rõ thương thế xong, ngược lại hướng viện trưởng hỏi chuyện gì đã xảy ra.

“Khi chơi đùa vô ý té ngã? Nhược Nhược nhà tôi là đứa nhỏ trầm tĩnh, trên cơ bản không có khả năng chơi đến té ngã.” Chính ý kiến trăm ngàn chỗ hở, hơn nữa đối phương nói từ lóe ra, cô chính là cảm thấy không thích hợp.

“Này... Chúng tôi cũng không rõ, lúc ấy giáo viên cũng không ở đó, có lẽ đứa nhỏ bướng bỉnh đi, mọi người chơi cùng nhau mất tiết chế, tuổi quá nhỏ, này đó va chạm là điều khó tránh.”

“Viện trưởng, tôi hiện tại không phải yêu cầu bồi thường hay truy cứu trách nhiệm gì, các người không cần luôn luôn tránh nặng tìm nhẹ, thân là một người mẹ, đương nhiên muốn biết nguyên nhân con mình bị thương, yêu cầu này cũng không quá phận.”

“Tôn tiểu thư, tôi biết cô rất lo lắng, nhưng đây thật sự là ngoài ý muốn, Nhược Nhược là chính mình không cẩn thận té ngã, chúng tôi...”

“Như vậy, đem ghi hình mang đến xem đi.” Tấm màn chính giữa thành lĩnh kéo ra, cô ngoái đầu nhìn lại cả kinh gặp Thẩm Vân Phái không biết đã ở đó nghe bao lâu.

“Chẳng lẽ ngay cả thiết bị ghi hình cũng không có? Viện trưởng, các người để một đám con nít ở trong phòng chơi đùa, không có giáo viên chiếu cố, cũng không có thiết bị ghi hình quan sát, sau đó gây ra đứa nhỏ bị thương, người ta vừa hỏi lại không biết, này ——” Anh ở chỗ để cho người tưởng tượng vô hạn tạm dừng lại, ý tứ hàm xúc không rõ liếc mắt một cái.

Viện trưởng mồ hôi lạnh chảy xuống giữa trán. “Ngài là?”

“Bạn của Tôn tiểu thư. Bất quá tôi là ai không quan trọng, quan trọng là, đứa nhỏ thế nào bị thương, mời viện trưởng nói rõ ràng chi tiết, chúng tôi sẽ rất cảm tạ.” Dùng từ nói được thực uyển chuyển, thái độ nhờ vả cũng không cần hoài nghi cường ngạnh, nói rõ tuyệt không để người ta hàm hồ cho qua.

“Liền... Nghe giáo viên nói, là đứa nhỏ không hiểu chuyện, cảm thấy Nhược Nhược một mình an tĩnh ở góc chơi, không để ý tới người khác cũng không nói chuyện, rất kỳ quái, thường sẽ bắt nạt nó, sau đó...”

Tôn Uẩn Hoa tức giận đến phát run, con của cô ở bên ngoài bị bắt nạt, giáo viên lại một chữ cũng không nói, gặp chuyện không may còn muốn cảnh thái bình giả tạo, đem tất cả trách nhiệm đổ cho con cô là rất bướng bỉnh...

Cô tức đến không nói ra lời, nhưng thật ra Thẩm Vân Phái từng chữ từng chữ lạnh lùng phun ra: “Sau đó các người biết rõ có loại tình hình này, nhưng không có dạy dỗ đứa nhỏ ở chung với người khác hẳn là có thái độ chuẩn mực, hiện tại đã xảy ra chuyện, giáo viên sợ chọc phiền toái, trăm phương nghìn kế áp chế, đây là thứ các người giáo dục đứa nhỏ giá trị quan, nhân sinh quan? Làm việc gì sai chỉ cần tránh ở sau lưng người mạnh mẽ, hoàn toàn không cần vì sai lầm của mình chịu trách nhiệm?”

“Tôi...”

“Không cần tôi tôi! Kêu đứa bé gây chuyện lại đây hướng người bị thương xin lỗi, cho nó biết chính mình làm sai cái gì! Sau đó nên xử lý như thế nào, chờ cảm xúc Uẩn Hoa bình tĩnh một chút sẽ nói với các người.”

Viện trưởng bị anh giáo huấn á khẩu không trả lời được, đem người đuổi đi sau, lập tức được người bệnh ở giường kế bên ủng hộ vỗ tay: “Lão đại, anh thật suýt!”

Anh lạnh lùng trả lời: “Cậu không tệ nha, còn có bản lĩnh múa mép khua môi, tôi đã nói cái gì? An toàn lao động là điều quan trọng nhất, lại đùa giỡn suất soái, mệnh không muốn có phải hay không?”

Vì thế, người bệnh kia gục đầu xuống, vẻ mặt tục tũn kéo rèm lại, trốn tránh thực tế.

Thẩm Vân Phái thế này mới kéo về tầm mắt, hỏi cô: “Ăn trưa không?” Thấy cô lắc đầu, lại nói: “Tôi đi mua cơm trưa giúp đồng sự, thuận tiện giúp cô mua một chút mang về. Ăn mì hay cháo?”

“... Cháo.”

“Ừm.”

Thẩm Vân Phái đi không bao lâu, lại thấy tấm màn ở giữa kéo ra, có người ló đầu nhìn đảo đảo.

Cô thấy buồn cười, hỏi: “Sao cậu sợ cậu ấy như vậy?”

“Không phải sợ, là phục.” Công nhân kia bị thương chân, một chút đáng vẻ bị thương cũng không có, máy hát vừa mở, tinh thần siêu tốt tán gẫu với cô, lấy tâm đào phé cái gì cũng nói ra.

Không thể trách hẳn biểu hiện giống như con rùa, mọi người đều thực sự phục Thẩm Vân Phái, ngay cả hơn năm mươi tuổi, có hơn hai mươi năm làm chủ nhiệm công trường cũng nghe anh.

“Phải không? Cậu ấy nói với tôi cậu ấy làm culi ở công trường, không uy nghiêm như cậu nói.” Cô trêu ghẹo nói.

“Nói như vậy cũng không sai a, lão đại quả thật cái gì cũng quản, cái gì cũng làm.”

Thẩm Vân Phái không giống mấy kiến trúc sư bọn họ gặp qua, ăn mặc sĩ mặt, lấy bản thiết kế chỉ đông chỉ tây, mà mỗi lần đều trở lại công trường trông coi, rất nhiều chuyện cũng không sai sử người khác, trực tiếp vén tay áo làm, so với công nhân còn giống công nhân.

Tuy rằng tuổi chưa đến ba mươi, mới đầu mọi người có chút xem thường anh, về sau cũng chậm chậm phát hiện, anh xử lý sự tình rất có phương pháp, mau, lại có kỹ xảo, quyết đoán lại không để người chịu thiệt, tựa như vừa rồi, siêu suất.

Có văn có võ, bất kỳ việc gì đi đâu làm, lại biết nghĩ cho người khác, ở chung mới một năm, mọi người đều thực kính phục anh, cũng theo ngay từ đầu xưng hô “Thẩm kiến trúc sư”, đến cuối cùng thực thoải mái kêu “Lão đại”, rõ ràng cả một đồng người tuổi đều so với anh lớn.

Liếc mắt thấy Thẩm Vân Phái trở về, chạy nhanh lùi về giả vờ suy yếu, không dám lại lưỡi dài.

Thẩm Vân Phái đem cơm hộp đưa cho giường kế bên, lại đem cháo mở ra, đặt thìa vào mới đưa cho cô. “Mau ăn, mới có tinh thần chiều cổ đứa nhỏ, tôi có việc phải làm, đợi người nhà đồng sự đến, tôi phải đi.”

“Ồ.” Cô không yên lòng ăn cháo, một bên ngắm anh.

Tuy rằng hạ quyết tâm, lần tới gặp mặt phải nói chuyện Nhược Nhược cho anh, nhưng thật sự mở miệng, vẫn có khó khăn.

Đang định mở miệng nói theo những gì đã tập trước, một chuỗi lời đạo đầu ở trong đầu xóa sửa, anh lại hỏi trước ——

“Thật hông biết cô có con, là của Nghiêm Quân Uy?” Đứa nhỏ thoát nhìn gầy gầy yếu yếu, thật nhỏ, giống mới 4, 5 tuổi. Anh kéo chặn lại, thuận tay trở mình người bệnh. “Tên gì——”

Tôn Uẩn Hoa nhìn vẻ mặt của anh, chỉ biết anh phát hiện.

Ánh mắt anh nặng nề nhìn lại. “Cô có lời gì muốn nói với tôi không?” Ví dụ như, ngày tháng năm sinh của đứa nhỏ.

Dĩ nhiên là trước ngày sinh nhật của anh, hoàn toàn ăn khớp, trừ phi anh vừa rời đi cô lập tức nhảy lên giường Nghiêm Quân Uy. Nhưng nếu là Nghiêm Quân Uy, bọn họ sẽ không đến bây giờ còn không có kết hôn, trừ phi lúc ấy cô còn có lựa chọn thứ ba không nói cho anh, bằng không đứa nhỏ này 99% là của anh.

Cô đáp lại cũng thực dứt khoát. “Như cậu nghĩ, nó tên Tôn Dung Nhược, năm nay sáu tuổi, là con của tôi và cậu.”

Anh nhắm mắt lại, dùng sức hít sâu, lại nói. “Vì sao không nói?”

“Sau khi tôi biết, có thử muốn nói cho cậu, nhưng khi đó cậu đã không ở Đài Loan.”

“Cô có rất nhiều phương pháp có thể dùng, muốn tôi dạy cho cô kỹ xảo liên lạc người sao?” Tất cả đều là lý do, nếu cô có lòng muốn tìm, sẽ không thể tìm không thấy. Không thể thông qua anh họ anh sao? Anh chỉ xuất ngoại, cũng không phải bốc hơi khỏi nhân gian! Cái loại cảm giác này... Thực khó chịu, thậm chí lấn áp cả vui sướng khi biết mình làm ba.

Anh cho rằng do mình điều kiện kém hơn Nghiêm Quân Uy, không phù hợp lý tưởng kén chồng của cô mà thôi, không nghĩ tới trong lòng cô địa vị cùng đánh giá sẽ kém cỏi thành như vậy, ngay cả có đứa nhỏ cũng thà rằng một mình gánh vác.

“Nếu đã không muốn cùng tôi có quan hệ, vậy sinh ra làm gì? Không phải cô muốn gả cho Nghiêm Quân Uy? Hay là hấn chơi rất hung, không thể sinh?”

Tôn Uẩn Hoa đánh giá, lúc này nói ra, khả năng cô còn sống bao nhiêu?

Sắc mặt anh thật sự quá khó coi, hơn nữa siêu thống hận hành vi tự chủ trương của nữ nhân vật chính trong phim thần tượng, nói... Sẽ chỉ làm anh lại càng không tha thứ đi?

“Không... Không phải, người có vấn đề, là tôi. Cậu có biết, thời điểm trung học tôi bị tai nạn xe cộ nghiêm trọng, khi đó bác sĩ nói, tương lai tôi có thể thụ thai so với người bình thường chỉ có 10%, hơn nữa sẽ theo tuổi tác tăng mà giảm dần, tôi đã sớm không ôm hy vọng mang thai gì, lúc phát hiện có Nhược Nhược, tôi thực sự thực kinh hãi, đây có thể là cơ hội làm mẹ duy nhất trong đời tôi, cho nên...”

Cho nên vô luận cha đứa bé là ai, cô đều sẽ sinh.

Còn tưởng rằng cô với đối anh có chút quyến luyến, người phụ nữ này thực biết hắt nước lạnh vào anh.

Anh xả môi hừ nhẹ. “Tôi không biết tôi mạnh như vậy.” Một phần mười cũng trúng thưởng.

Khó trách cô đối với biện pháp tránh thai gà mờ của anh không chút nào lo lắng, luôn dùng kỳ an toàn qua loa trả lời anh.

Tôn Uẩn Hoa nhìn anh xì mặt, thật sự không thể nhìn thấu anh rốt cuộc nghĩ gì, đối với Nhược Nhược lại ôm dạng ý tưởng gì...

“Bởi vì chuyện này, cô mới không gả cho Nghiêm Quân Uy?”

“...”

Anh trực tiếp cho là cam chịu. “Cho nên hiện tại, cũng không có quan hệ?”

“... Không phải.”

Đã nói tin tức trên tạp chí đều là rác! Lãng phí thời gian cùng tiền tài của anh, còn không bằng đi đọc ba trăm bài thơ Đường, ít nhất có thể tăng hiểu biết nền văn học quốc gia.

“Trước kia tôi không biết chuyện liên thôi, hiện tại biết chính mình có một đứa con, trừ phi là súc sinh, bằng không không có khả năng chẳng quan tâm, cô đã muốn sinh nó, nên nghĩ đến chuyện này—— thật xin lỗi, cô chỉ sợ đời này đều phải chịu đựng tôi.” Tựa như năm đó anh nói, lẫn nhau trong lúc đó có một quan hệ huyết thống chém không đứt, cả đời này đều sẽ không thể dứt khoát rõ ràng.

“Cậu, ý của cậu là...”

12. Chương 12

Từ nét mặt kinh nghi bất định của cô, Thẩm Vân Phái buồn cười mà nhìn thấu mấy ý tưởng vớ vẩn xoay chuyển trong đầu cô. “Muốn tôi nhắc nhở cô sao? Cái tình tiết trong phim thần tượng diễn qua tám trăm lần kia. Vì một đứa con, ngay cả chung thân đều bồi theo, đại giới cũng quá lớn, tôi còn không xuẩn đến loại tình trạng này.”

Chính là được thông báo trúng thưởng mà thôi, không tất yếu ngay cả nhà cũng buộc trở về?

“Vậy... Vậy là tốt rồi...” Cô đã không biết nên phản ứng thế nào. Thẩm Vân Phái trước kia vì cô thiêu đốt hết thủy nhiệt tình, dĩ nhiên không còn tồn tại nữa, cô biết mọi người sẽ thay đổi, tình cảm cũng sẽ không thủy chung như một, nhưng nhìn anh dùng khẩu khí không cho là đúng như vậy phủ định cô, lòng vẫn ản ản đau.

“Hiện tại tâm trạng tôi có chút loạn, chờ tôi suy nghĩ kỹ, sẽ tìm cô nói chuyện. Chỗ ở hiện tại của cô vẫn không thay đổi chứ?”

“Không có.” Tiếp theo bổ thượng một câu: “Di động cũng như cũ.”

Lần nhau nhanh chóng trao đổi số điện thoại, anh chỉ để lại một câu: “Buổi tối sẽ tới.” Liền xoay người rời đi.

Tôn Uẩn Hoa chân mềm nhũn ngã giữa ghế, thở dài.

Là cô đã nghĩ rất lạc quan sao? Còn tưởng rằng đi qua như vậy, nghĩ có đứa nhỏ, biết chính mình thực sự như mong muốn làm cho cô có con, ít nhất sẽ có một chút vui vẻ, nhưng là...

Vẫn không đồng dạng như vậy đi? Trước kia yêu, đứa nhỏ tồn tại sẽ là ràng buộc thân mật nhất giữa bọn họ, nếu đã không yêu, cái loại ràng buộc này không được một đời, chỉ biết trở thành quấy nhiễu.

Từ đầu tới đuôi ánh mắt cô đều không có rời đi anh, thực nghiêm túc, thực chuyên chú xem kỹ ——

Anh, từ đầu đến cuối đều không có vẻ tươi cười.

Cậu từng nói, tình cảm giữa chúng ta không ngang hàng, theo ngay từ đầu, cậu đã rất yêu rất yêu, mà tôi chỉ là thích.

Tôi cũng cho rằng như vậy.

Tôi làm sao có thể yêu một chàng trai nhỏ như vậy? Cái loại điên cuồng mê luyến này, đối tôi mà nói rất thanh xuân, quá nhiệt huyết, một phụ nữ gần ba mươi, thật sự không rất thích hợp diễn loại tiết mục này.

Bởi vậy, ngay từ đầu tôi đã phủ quyết lựa chọn này. Nhận của cậu tốt, cũng hồi báo cậu muốn ôm cùng nhiệt độ cơ thể, là tôi có thể vì giữa chúng ta tìm được một chút cân bằng. Tôi không biết tình cảm nồng cháy như vậy, bao lâu sẽ hạ nhiệt, bất quá tôi không có ôm ấp quá nhiều, cho nên sẽ không quá thất vọng, cũng chỉ là chờ, chờ một ngày kia kích tình phục hồi.

Chính là tôi không nghĩ tới, chúng ta có thể đi cùng một chỗ lâu như vậy, mỗi ngày ngẫu nhiên quay đầu nhìn lại, phát hiện thế nhưng đã vượt qua thời gian tôi và Quân Uy kết giao.

Thậm chí, vì đi càng lâu, cái đại giới gì cậu cũng nguyện ý trả.

Này thực sự quá điên cuồng, tôi lớn hơn cậu gần bảy tuổi a, Vân Phái! Hiện tại tôi xinh đẹp như hoa, cậu ít việc để làm, nội tiết tố quá phá, sẽ có mê luyến như vậy cũng không kỳ quái, nhưng về sau cậu sẽ gặp được càng nhiều cô gái điều kiện rất tốt, càng thích hợp với cậu, mà khi đó tôi, cậu còn có thể xem vào mắt sao?

Như vậy có cho cậu thanh tĩnh một chút hay không? Không cần xúc động như vậy, cậu sẽ hối hận.

Tôi không biết nên làm thế nào nói cho cậu biết cảm giác trong lòng tôi, điều này làm cho tôi thực sợ hãi, áp lực rất lớn, cậu biết không? Tuy rằng mẹ cậu cũng không nói gì khó nghe, nhưng điều này khiến tôi rất xấu hổ, phải dùng hết toàn bộ khí lực, mới có thể làm cho chính mình duy trì bề ngoài trấn định.

Tôi không thể không để cậu đi, có lẽ này sẽ làm cậu không thấu hiểu, cảm thấy tôi rất dễ từ bỏ, nhưng —— vô tình thì vô tình đi, tôi không cần cậu nghĩ tôi như thế nào, hãy đi làm chuyện cậu nên làm, như vậy là được.

Vào một buổi sáng nào đó khi cậu rời đi, tôi bị lạnh làm cho tỉnh lại, phát hiện chân đã bị tôi đá xuống sàn, trước kia lúc còn có cậu ở đây, sẽ ôm chặt tôi, không cho tôi lạnh.

Cũng không biết có phải mới thức dậy huyết áp thấp hay vì cái gì, cảm xúc rất tồi tệ, cũng không hiểu ủy khuất cái gì, ở trên giường ôm chăn lên khóc rống một giờ, ánh mắt thũng đến phải chườm đá mới có thể ra ngoài gặp người.

Về sau, tôi rốt cục nhận ra nguyên nhân chính mình gần đây cảm xúc không khống chế được —— tôi mang thai.

Khó trách nội tiết tố mất cân đối, cũng không biết chính mình đang u buồn cái gì.

Lại về sau, tôi phát hiện không phải như vậy. Dù lừa mình dối người như thế nào, cũng thay đổi không được, đây là điển hình của chứng thất tình ——

Vân Phái, em nhớ anh.

Tuy rằng cảm thấy vớ vẩn, nhưng —— không muốn đổi mặt, không có nghĩa là sẽ không phát sinh, em đã yêu anh, tựa như anh nói, một ngày gia tăng một chút thích, tích lũy rất nhiều rất nhiều, nhiều đến không thể chịu nổi, sẽ biến thành tình yêu.

Nếu nói với anh, anh hẳn sẽ không thể hiểu nổi nhìn em, nói: “Em có thể quá trì độn hay không?”

Đúng vậy, thật trì độn, cư nhiên chia tay, mới dám thừa nhận, thì ra em đã sớm động lòng, bất tri bất giác yêu một thời gian thật dài.

Em không tin tình yêu —— phải nói, em không tin tình yêu vĩnh hằng, này anh cũng biết, mặc dù là hiện tại, yêu của anh giờ phút này, em vẫn không tin, cái gì mà truyền thuyết thiên trường địa cửu.

Nhưng đêm hôm đó, em lần lượt hồi tưởng, từ mới quen bắt đầu, mỗi một mảnh ký ức ở cùng anh, đều nhất nhất hiện lên trong óc, của anh toàn tâm toàn ý, của anh không hề chùn bước, anh không chút nào che giấu nhiệt tình...

Được người yêu như vậy, thực hạnh phúc.

Cho nên Vân Phái, em vì sao không cùng anh dừng cảm giác một lần? Cuộc anh không thay đổi, em cũng không có khả năng thay đổi, cuộc cái anh nói tương lai thuộc về chúng ta. Vô luận kết quả cuối cùng như thế nào, ít nhất không hối hận.

Em đi tới chỗ ở tìm anh, nhưng chủ nhà nói, anh đã tốt nghiệp, trả phòng.

Em cũng đi tới cửa tìm của anh họ tìm anh, hẳn nói, anh đã rời khỏi Đài Loan.

Em nghĩ, việc đã đến nước này, ít nhất có thể để anh ổn định tình hình, vững vàng đi về tương lai của mình, đây vốn chính là mục đích lúc ban đầu của em, nếu lúc này lại đi nhiễu loạn nỗi lòng anh, sẽ không thích hợp.

Vì thế em nói với Hà Diệu Vũ, nhờ hắn chuyển đạt ——

“Em không biết nhiều năm về sau em có thể cười chính mình rất ngu dần hồn nhiên hay không, nhưng giờ phút này, em muốn tin tưởng anh, tin tưởng tình yêu cũng có thể vĩnh cửu. Vân Phái, em chờ anh.”

Đây là ước định của em cùng hắn, chờ một ngày kia, tình huống cho phép, anh chủ động nhắc tới em, hơn nữa không thay đổi ước nguyện ban đầu, như vậy, xin hắn nói cho anh những lời này.

Có lẽ ba năm, năm năm, có lẽ lâu hơn, nhưng khi chúng ta gặp lại ngày đó, Vân Phái, anh thực sự còn có thể yêu em không?

Buổi tối Thẩm Vân Phái khi đến bệnh viện, Tôn Uẩn Hoa ghé vào giường bệnh đang ngủ.

Đã sớm dùng di động liên lạc, có nói anh sẽ mang bữa tối tới. Cô nói với anh, bác sĩ vừa rồi đã giúp Nhược Nhược kiểm tra, hẳn là không có chuyện gì, ngày mai có thể xuất viện.

Nhược Nhược đã tỉnh, mở to mắt tò mò mà nhìn anh.

Anh để túi trong tay xống, ở bên miệng làm thủ thế “Hư”, im hơi lặng tiếng tới gần bọn họ.

“Hi.” Anh dùng khẩu hình miệng cùng ánh mắt trao đổi.

Đứa nhỏ nhìn nhìn anh, không có biểu cảm gì cúi đầu, thật nhàm chán chơi drap.

Được rồi, anh cảm nhận được chính mình tồn tại có bao nhiêu không khí. Một người cha đột nhiên toát ra, quả thật không có biện pháp chờ mong đứa nhỏ quá nhiệt tình hoan nghênh.

Anh vươn ngón trỏ, chỉ vào mấy thứ hấp dẫn đối phương chú ý, như hiến vật quý nhất nhất lấy đồ ăn trong túi ra làm mồi.

Anh chưa từng làm cha, càng đối với đứa nhỏ hoàn toàn không biết gì cả, không biết con anh thích ăn cái gì, bên đường nhìn thấy cái gì cũng mua một chút, không cẩn thận liền nhồi vào một túi lớn, sau đó sững sờ mà nhìn gói đồ ăn, cảm thấy hành vi của mình thật ngu ngốc, nhưng lại không chán ghét loại hành vi sững sịch ngu ngốc này, ần ần vui vẻ chịu đựng vị ngọt.

Thì ra đây là cảm giác làm cha, muốn đem toàn bộ thế giới đưa đến trước mặt đứa nhỏ, còn rất sợ cho a đủ. Nhược Nhược xem bàn đầy đồ ăn, suy nghĩ một chút, chỉ vào một cái bánh.

Hoá ra giống mẹ, thích ăn đồ ngọt a.

Thẩm Vân Phái vô lại cứng rắn đi qua cùng người ta làm quen, đem con nâng dậy, đặt an ổn trước ngực, dứt từng miếng cho ăn.

“Đầu có choáng váng không?”

Nhược Nhược bị ôm không nhiều tự do, muốn rời khỏi, nhưng người nào đó vô sỉ lấy đồ ăn uy hiếp, cậu lại rất muốn ăn bánh đậu đỏ, đành phải cố mà nằm trong khuỷu tay anh, nhưng lại không trả lời liền đem bánh đậu đỏ lấy rất xa.

Cậu đành phải lắc đầu. “Không choáng váng.”

“Bảo bối, giọng con thật là dễ nghe.” Nhẹ nhàng, mềm yếu, quả thực là thiên âm, anh cảm thấy cả trái tim đều sắp hòa tan, nhất thời long tâm đại duyệt, lại lấy bánh ra dụ dỗ.

Thời điểm Tôn Uẩn Hoa tỉnh lại, liền thấy hai người bọn họ dựa vào thật gần cùng nhau chia sẻ đồ ăn, con biểu cảm xem ra không quá vui lại trốn không xong, mà người nào đó chọc đứa nhỏ thật sự vui vẻ, hoàn toàn không có cảm giác nhục nhã bắt nạt đứa nhỏ.

Anh tùy ý liếc nhìn cô một cái. “Đói không? Tôi mua một chút này nọ, cô tự xem muốn ăn cái gì.”

Cái này gọi là “Một chút” sao? Cô nhìn cái túi phân lượng mười bữa, có chút không nói gì.

Trễ một chút, anh kêu cô đi về nghỉ ngơi, sáng mai lại đến đón Nhược Nhược xuất viện.

Cô thấy Thẩm Vân Phái cùng đứa nhỏ ở chung không có vấn đề gì lớn, nghĩ cha con bọn họ cần nhiều thời gian ở chung một chỗ, bồi dưỡng một chút cảm tình, nên đồng ý.

Cách một ngày, Tôn Uẩn Hoa đến giúp con làm thủ tục xuất viện, trải qua một buổi tối ở chung, cũng không biết là thói quen, hay bị bắt buộc trúng thưởng, Nhược Nhược đã không có gì kháng cự, an tĩnh để cha ôm, khuôn mặt dựa vào trên vai, thật đáng yêu siêu chọc người thương tiếc.

“Tôi hồi nhỏ từng nuôi qua một con cây hương, nó thực không thích để người ta ôm, có một ngày, tôi phát hiện nó sợ cao, rất thích bắt nó ôm lấy nó sẽ an phận nằm ở trên người tôi.” Anh dùng khẩu khí nói chuyện phiếm nói.

“...” Đó là con anh, không phải cây hương.

Cô rưng rưng nhìn phía con, đột nhiên cảm thấy Nhược Nhược thật đáng thương, tối qua không biết bị bắt nạt bao nhiêu.

Sau khi về nhà, anh trước đem Nhược Nhược ôm trở về phòng nghỉ ngơi, cô ngồi ở phòng khách chờ đợi, trong lòng biết anh có chuyện muốn nói với cô. Thẩm Vân Phái đi ra, chọn vị trí đối diện cô ngồi xuống, loại không khí không hề ôn nhu, gần như nghiêm túc đàm phán, làm cho cô có chút không thích ứng.

“Nhược Nhược biết tôi là ai không?”

“Biết. Nó rất nhỏ đã xem qua ảnh cậu, tôi không có giấu diếm nó.”

Thẩm Vân Phái gật gật đầu, đáp án này làm cho trong lòng anh dễ chịu một ít.

Anh lấy ra một tấm giấy, hướng cô đẩy đi. “Đây là tối hôm qua ở bệnh viện nghĩ, trước mắt tôi có thể nghĩ đến nhiều đây thôi, nếu có chỗ nào sơ sót, chúng ta bổ sung thêm.”

Cái gì? Cô hoang mang nhìn, mở ra vừa thấy, trước mắt điều điều liệt liệt, tất cả đều là chi phí đứa nhỏ trưởng thành, phàm là phí sinh hoạt, phí giáo dục, phí bảo mẫu, phí chữa bệnh, phí bảo hiểm... Tổng thể kết toán, suy tính ra số tiền hàng tháng cần phải cấp cho nhu cầu đứa nhỏ.

“Vân Phái, tôi không muốn mấy thứ này...” Cô không thiếu tiền, đứa nhỏ cô nuôi được rất tốt, nói cho anh đứa nhỏ tồn tại, hoàn toàn không có ý như vậy.

“Tôi biết. Nhưng tôi nên gánh vác trách nhiệm, không phải cô nói không cần tôi se không làm.”

“...” Cô tình nguyện, anh cho cô một cái tươi cười, cùng cô chia sẻ cảm giác kỳ diệu làm ba ba, mà không phải một chuỗi chữ số lạnh như băng.

Vị trí giống như đảo ngược. Sáu năm trước, cô rất lý trí, anh thì xử trí theo cảm tính; sáu năm sau, anh thực sự thực tế, ngược lại là cô sinh ra vài phần ảo giác không thực tế.

“Mặt khác, còn có một việc chúng ta thương lượng một chút. Chúng ta có phải nên tìm thời giờ đến cơ quan hộ chính làm thủ tục nhận thức?”

“Cậu hy vọng Nhược Nhược sửa họ Thẩm sao?” Cũng đúng. Thẩm Vân Phái là con trai độc nhất, Thẩm gia lại là người truyền thống, hẳn là thực hy vọng có một đứa nhỏ có thể kế tục hương khói.

“Có theo họ cha hay không, tôi cũng không kiên trì, chính là cảm thấy chúng ta có nghĩa vụ để Nhược Nhược biết nó từ đâu tới, không thể cả đời đều để người ta dùng ánh mắt không biết cha là ai đối đãi nó. Nói sau, tương lai nếu tôi có gia đình, thủ tục này có thể bảo đảm quyền lợi cho nó.”

Ý nghĩa của thủ tục nhận thức, là thừa nhận đứa nhỏ này do anh sinh ra, tương lai có thể kế thừa tất cả quyền lợi của nó, còn lại cũng không thay đổi cái gì.

Từ đầu tới đuôi, anh chỉ nói chính mình làm tròn trách nhiệm cùng nghĩa vụ, ngay cả chuyện xa như vậy đều suy nghĩ chu toàn cho đứa nhỏ, cũng không đề cập tới quyền lợi anh nên có, ngay cả họ đứa nhỏ cũng không bắt buộc.

Đây là Thẩm Vân Phái, khoan dung độ lượng, chỉ nói trả giá, bất luận tranh thủ, lòng vĩnh viễn mềm mại như vậy.

Tôn Uẩn Hoa có chút đau lòng, nhẹ giọng hỏi: “Vậy, cậu có yêu cầu gì không?”

“Chỉ có một. Mỗi tuần ít nhất một ngày, để tôi có cơ hội ở chung với đứa nhỏ, bởi nó lớn lên, tôi hy vọng vai trò người cha này không chỉ để thỏa mãn về vật chất nhu cầu của nó, cũng bao hàm tinh thần tâm linh của nó.”

“Được. Chỉ cần cậu muốn gặp đứa nhỏ, tùy thời có thể tới.”

Anh gật đầu, lại nghĩ tới một chuyện. “Còn có, cô có nghĩ tới thay đổi hoàn cảnh cho Nhược Nhược? Thái độ xử lý chuyện của giáo viên vườn trẻ kia có vấn đề, tôi không tin họ có thể giáo dục đứa nhỏ tốt, cũng lo lắng đem đứa nhỏ giao cho bọn họ. Tối qua tôi đã hỏi Nhược Nhược, nó tựa hồ cũng không quá thích hoàn cảnh kia.”

“Nó biểu đạt cảm xúc yêu ghét của mình cho anh biết?”

“Dùng chút kĩ xảo nói bóng nói gió, cộng thêm thử, quan sát, sẽ cảm nhận được.”

Tôn Uẩn Hoa bất ngờ. “Cậu, cậu có biết —— Nhược Nhược cùng đứa nhỏ bình thường không quá giống nhau không?”

“Cảm giác được.” Cả buổi tối ở chung một chỗ, dù không thần kinh cũng hiểu được không thích hợp, chính là không thể xác thực vấn đề rốt cuộc ở nơi nào. “Tôi đang chờ cô giải thích.”

13. Chương 13

“Nhược Nhược từ nhỏ đã đặc biệt an tĩnh, về sau tôi phát hiện không thích hợp, dẫn nó đi khám mới chẩn đoán ra nó bị chứng chứng ngại biểu đạt cảm xúc, không biết cảm xúc của mình, cũng không biết biểu đạt chính xác hỉ nộ ái ố, cũng bởi vì không thể rõ cảm xúc của mình, quan hệ với người khác luôn luôn có chứng ngại, không thể cùng người bình thường trao đổi, nó thậm chí không biết, mẹ nhìn nó rơi nước mắt là đau lòng nó, không thể an ủi, cũng cảm nhận không đến tình yêu của tôi.”

Cô không dám hỏi, đứa nhỏ như vậy, anh sẽ ghét bỏ sao? Vô luận anh trả giá lại nhiều, đứa nhỏ cũng không hiểu được, càng khả năng một đời cũng không hiểu thế nào là tình yêu cha mẹ dành cho nó.

Thẩm Vân Phái an tĩnh mà nghe, không nói một câu, trầm tư hồi lâu, chậm rãi mở miệng: “Nó không biết vài thứ kia, không có nghĩa là nó không có. Nó không biết cái gì gọi tình cảm, nhưng khi ở bệnh viện, nhìn thấy mẹ mệt mỏi đang ngủ, động tác của nó đặc biệt nhẹ, thức dậy cũng nhàm chán chơi drap, không phát ra một chút âm thanh nào quấy nhiễu đến cô, cô nói nó không đau lòng mẹ sao? Trên đời này rất nhiều người so với Nhược Nhược bình thường, cũng không biết quý trọng, không thể trả giá, so sánh ra Nhược Nhược chúng ta vẫn mạnh hơn nhiều.”

Một câu “Nhược Nhược chúng ta”, nháy mắt dẫn tới nước mắt của cô.

Thân mật ở chung như vậy, cũng cùng gánh vác, cô luôn luôn một mình, rất bàng hoàng, cũng rất sợ hãi, lo lắng tương lai của con nên làm cái gì bây giờ, chưa từng có người chia sẻ áp lực với cô, bởi cô cùng nhau đối mặt vấn đề, ở một bên trấn an cô, sự tình không có tệ như vậy.

“Chưa từng có người nói với tôi những lời này...”

Thẩm Vân Phái đi qua, động tác có chút kỳ quái duỗi cánh tay đem cô ôm lấy, cung cấp bả vai cho cô dựa vào. “Khóc cái gì? Còn có tôi ở đây, tương lai đứa nhỏ, tôi sẽ gánh vác.”

Cô không lên tiếng trả lời, giấu mặt vào hõm vai anh, tận tình phát tiết nước mắt.

Trước kia, ở cùng anh, cô luôn nhắc nhở chính mình bảo trì lý trí, bởi vì so với anh tuổi trẻ, cô cần gánh vác càng nhiều trách nhiệm, nhưng hiện tại, âm luật tự tin của anh rất có sức thuyết phục, phảng phất thực sự cái gì cũng không cần nghĩ, toàn bộ giao cho anh được rồi.

Trong nháy mắt, dường như khung xương nhiều năm kiên cường chống đỡ hoàn toàn suy sụp, cô chính là khóc, đem toàn bộ cảm xúc phát tiết ra, ở trong lòng anh, cô có thể yếu đuối.

“Cô trước kia rõ ràng không có thích khóc như vậy...” Bả vai đã ẩm ướt một mảnh, cô còn muốn khóc bao lâu?

Thẩm Vân Phái phát hiện, chính mình không có cách nào nhìn cô khóc, nhìn vai cô run run, tim anh cũng rung động theo. “Đừng khóc !”

Duỗi tay lau nước mắt còn sót lại, trong đầu lơ đãng hiện lên trước kia đã lâu, một tiểu học muội nọ từng nói với anh ——

Nước mắt con gái, thực ra là một loại hành vi làm nũng, tin tưởng đối phương có thể thu dụng chính mình ủy khuất.

Phải không? Cô đang làm nũng với anh? Đối với người an tâm, tin cậy, mới có thể làm nũng yếu thế, phải không?

Anh có chút mê vông, không quá xác định. Trước kia luôn cho rằng chính mình hiểu cô, tuy rằng cái gì cũng chưa từng nói qua, nhưng nguyện ý để anh ôm, chính là một loại cảm tình đáp lại, nếu không thích, vì sao muốn cho anh ôm, thân mật chia sẻ nhiệt độ cơ thể như vậy?

Kết quả, kết quả chính anh tự cho là đúng. Người ở thời điểm cô đơn, vắng lặng, cũng sẽ cần nhiệt độ cơ thể an ủi, cái đó cùng tình cảm lãng mạn ôm ấp, cực kỳ xa.

Anh cũng không cần tự mình đa tình, đó là tiến vào vết đau trong lòng, đến bây giờ vẫn không quên được.

Đồng tử co rụt lại, bản năng lui lui, anh không xác định chính mình biểu lộ ra vẻ mặt gì, cũng không nhớ rõ rốt cuộc là ai tới gần ai, anh rõ ràng lùi lại, nhưng đôi môi vẫn tự có ý thức tìm được cô, triển mót luyến tiếc buông tha.

Anh rất khát vọng cô, biết rõ chỉ có tình dục giao nhau, vẫn kháng cự không được muốn ôm, muốn ngửi mùi thơm quen thuộc cùng xúc cảm da thịt, đi vuốt lên những năm gần đây, trong một góc tâm linh nào đó không biết tên ẩn ẩn đau đớn.

Đó là tưởng niệm, tương tư đơn phương của anh.

Quần áo từng thứ rời khỏi thân thể, anh yêu cầu rất bộc trực, mà cô rất phối hợp, vội vàng xao động mở một loạt nút áo của cô, ngón tay nắm giữ một phía mềm mại nóng ấm. Cô than nhẹ nghênh hướng anh, hai chân vòng bên hông anh, vì thể lý trí anh nổ tung, lập tức hoàn toàn không thể suy xét, ngang ngược tiến trong cơ thể cô.

Cô hừ hừ. “Đi... Phòng.”

Anh hơi dừng, nâng mông của cô, cơ hồ là nghiêng ngả lão đảo mà một đường vào phòng, khi lão đảo ngã xuống giường, bị đâm quá sâu, cơ hồ làm cô không khống chế được hét chói tai.

Anh cũng vô pháp chờ đợi, theo đuổi lửa tình tàn sát bữa bãi, liều chết dây dưa ——

Trước kia mỗi lần cùng anh làm tình, Tôn Uẩn Hoa đều sẽ có loại cảm giác mất hết nửa cái mạng, khung xương sắp tan.

Có một lần, cô thực sự oán giận ra miệng, muốn anh tiết chế một chút, kết quả đổi lấy anh sung sướng cười dâm dăng ——

“Này đối với đàn ông xem như trực tiếp nhất khen tặng.”

Cô bị thái độ không biết kiểm điểm này chọc tức, một quyền hướng ngực anh đánh đi.

Khi anh tiến lên, ở bên tai cô mờ ám nói nhỏ: “Em rõ ràng rất thích.”

Kết luận là, người nào đó vẫn tính chết như cũ.

Tình hình phương nghỉ, thể lực cô hao hết, cúi mắt buồn ngủ.

Anh nằm nghiêng, an tĩnh chăm chú nhìn cô.

Chưa từng nói với cô, anh thích nhất nhìn cô bây giờ, sau khi dục vọng thỏa mãn, cả người mê muội phần nộn, toàn thân thả lỏng, bộ dạng lười biếng mệt mỏi không hề phòng bị, đã gợi cảm, lại hồn nhiên, giống một bé gái đơn thuần khiến người ta yêu mến.

Không có một lưu ý, anh đã giống như trước, duỗi tay lướt nhẹ lông mi thật dài, cô như có như không than nhẹ bình tĩnh hẳn, chợt đình chỉ động tác quá mức dịu dàng này, đem nồng đậm yêu say đắm giữa chân mày thu dọn sạch sẽ, đứng dậy mặc quần dài, đến ban công hút thuốc, làm cho trái tim tự lắng đọng lại.

Thật không hiểu nên vì thế kiêu ngạo hay bi ai, cô không hiềm lạ anh, thật muốn nói nơi nào làm cho cô lưu luyến, cũng chỉ còn lại có trên thân thể vui thích và thỏa mãn, thân thể phản ứng vĩnh viễn là thành thực nhất.

Một khi đã như vậy, vậy tiếp tục đi, thu hồi tình cảm cô không cần, thuần túy trao đổi thân thể là được rồi, cái loại cảm giác bị vứt bỏ thật khó chịu, đau một lần là đủ rồi, anh không dự tính ở cùng một chỗ gốc hai lần.

Nếu lúc này, lại khiến cô dùng một mặt khó xử nói với anh: “Cậu không phải đối tượng lý tưởng của tôi...” Anh đại khái sẽ muốn đâm đầu chết.

Hút xong một điếu thuốc, nhiệt tình cũng phục hồi, xoay người trở về phòng, cô đã ngồi dậy, ôm chần nhìn anh.

“Cho mượn phòng tắm dùng một chút.” Anh trước đi ra cửa phòng, cầm quần áo nhặt trở về, đặt bên giường cô, chính mình tiến phòng tắm, sau đó là tiếng xả nước.

Khi bước ra cửa phòng tắm, anh đã đem chính mình xử lý chính tề nhẹ nhàng khoan khoái, đem tất cả mùi cô lưu ở trên người quét đi sạch sẽ, hoàn toàn không nhìn ra một khắc trước còn cùng cô lăn lộn trên giường, dây dưa khó khăn chia lìa.

Thẩm Vân Phái thấy cô còn ở trên giường ngẩn người, dẫn đầu hỏi ra miệng: “Cô tưởng tiếp tục sao? Tôi là chỉ quan hệ trên giường. Hoặc là, một lần lau súng hỏa ngoài ý muốn, về sau tất cả vẫn như cũ, duy nhất cùng xuất hiện chỉ có Nhược Nhược?”

Tôn Uẩn Hoa một trận ngạc nhiên, còn không kịp phản ứng, anh đã tiếp tục: “Tôi trước mắt không có đối tượng kết giao ổn định, mà loại hình thức tình một đêm này, tôi lại cảm thấy quá bản, vô pháp tiếp nhận, loại chuyện này đối tượng vẫn cố định một chút sẽ có tốt hơn.”

Anh khoanh tay. “Còn cô? Có đối tượng chưa? Hay —— muốn tiếp tục chờ Nghiêm Quân Uy?”

“Không có, cậu hiểu lầm, tôi và Quân Uy không phải loại quan hệ này.”

“Ừm.” Anh nhàn nhạt trả lời. “Cho nên? Muốn không?”

Cô biết ý của anh, không đề cập mặt tình cảm, chỉ cần quan hệ bạn giường.

Thật khó tưởng tượng loại chuyện này anh sẽ nói ra. Luôn luôn đều cho rằng, đối với người như Thẩm Vân Phái mà nói, vô luận mấy tuổi trong lòng vĩnh viễn là một thiếu niên, giữ lại đối tình yêu nguyên thủy nhất hồn nhiên kiên trì, tuyệt không pháp nhận vô yêu mà tính, là nàng sai đánh giá sao? Hoặc là —— đây là trưởng thành đại giới?

Trước mắt nam nhân, dùng tối thành thực lời đời tư thái, đàm luận tình ái, làm cho nàng trong nháy mắt có chút xa lạ.

“Người —— mấy năm nay, từng có người khác sao?”

Thẩm Vân Phái ngoái đầu nhìn lại, chợt kinh ngạc bật cười. “Đương nhiên là có. Nếu tôi nói sáu năm nay tôi ăn chay, cô cũng không tin đi?”

“Tôi sẽ tin.” Về mặt cô nghiêm túc, không giống nói cho có lẽ.

Anh ngẩn ra, không được tự nhiên mà nhắm mắt. “Vậy thật xin lỗi làm cho cô thất vọng rồi, tôi không phải liệt nam trình tiết cái gì. Hai năm đầu tất cả rất bận rộn, đem tâm tư toàn bộ đặt vào việc học, không có đối tượng ổn định, đối với việc này cũng không quá cần thiết. Về sau có một đối tượng nghiêm túc kết giao, cùng nhau hơn ba năm, vốn dự tính kết hôn, cô ấy hy vọng tôi lưu lại, nhưng tôi còn có song thân cần chiếu cố, không thể ở nước ngoài lâu dài được, không thể lấy được nhận thức chung, đành phải tạm thời chia tay, có lẽ tương lai vẫn có thể cứu vãn, cũng có lẽ cứ như vậy, chuyện tình cảm khó nói trước, ai biết được?”

“Phải không?” Cô cúi đầu tự lẩm bẩm. Trước khi chia tay đã nói rành mạch rõ ràng, ở đây không có ràng buộc gì, anh có đối tượng khác cũng không ngoài ý muốn, là không nên chờ mong cái gì.

Thẩm Vân Phái bị im lặng của cô khiến cho có chút thấp thỏm nôn nóng, thiếu kiên nhẫn lại hỏi một lần: “Rốt cuộc muốn hay không?”

Cô ngược mắt nhìn lại. “Được.”

Ít nhất, hiện tại anh vẫn độc thân, đúng không?

Cô đã cùng anh có chung một đoạn quá khứ, còn có một đứa con, vậy cô vì sao phải buông tay?

Thẩm Vân Phái cơ hồ có thời gian sẽ đến bồi dưỡng nhỏ, lúc đầu con còn không để ý đến anh, nhưng công lực quần người của anh rất lợi hại, tự mình mặt dày mày dạn tiến tới, cùng chơi mô hình, xây nhà, xem sách truyện...

Có khi Nhược Nhược ngại anh rất âm ỹ, tay nhỏ bé đẩy đẩy anh, anh liền tự mình suy diễn: “Muốn ôm ôm à? Được được được!” Dùng một mặt sủng ái “Thật sự là không có biện pháp với con”, đem thân hình nhỏ nhỏ của con ôm đến trên gối.

Cô thực sự cảm thấy, con bị anh bắt nạt đến chết.

Đến về sau, cô cũng chậm chậm nhìn ra manh mối, Thẩm Vân Phái tựa hồ là ý định trêu ghẹo Nhược Nhược.

Tựa như trên bàn cơm, ăn vài bữa cơm, có thể đoán bao nhiêu đến đối phương yêu thích, người nào đó rõ ràng chuyên chọn món người ta thích xuống tay, nhất là khoai sọ Nhược Nhược thích nhất.

Trước kia, ở nhà khoai sọ đều là của một mình cậu, không ai sẽ tranh đoạt với cậu, điều này làm cho Nhược Nhược có loại cảm giác không vui và nguy cơ địa bàn bị xâm chiếm.

Tượng đất cũng có ba phần tính, bị người chọc lại chọc như vậy, cũng bắt đầu sẽ phản kích ——

Cô vừa bưng canh từ phòng bếp đi ra, chỉ thấy một lớn một nhỏ đầu đỏ mắt, tay nhỏ bé chụp vào tôm viên giữa bàn, dùng sức phun nước miếng lại thả về.

Hành vi khiêu khích thực trẻ con, hoàn toàn phù hợp đứa nhỏ sáu tuổi.

Cô vốn tưởng rằng, Thẩm Vân Phái sẽ lập tức sửa đúng đứa nhỏ hành vi phản nghịch này không quy củ đến cực điểm, ai biết ——

Đứa bé to xác bị giẫm phải chân đau, cư nhiên bắt trước làm theo đâm củ khoai sọ cuối cùng cắn một miếng lại thả về, đáp trả cậu bé biểu cảm ngây thơ “Ai không biết”.

“...” Đây, mới tám tuổi đi? Tư thái lúc trước của anh đi nơi nào? Nhanh chóng tìm về được không? Tôn Uẩn Hoa ở phía sau không nói gì hơn nữa ngày, cuối cùng quyết định không cần tham gia vào vòng gió bão, đối với ân oán của hai cha con bọn họ để cho bọn họ tự mình giải quyết.

Cô vốn tưởng rằng, người ta chọc ghẹo như vậy, Nhược Nhược hẳn là sẽ đối với anh rất bất mãn đi, hai cha con ở phòng tắm cùng nhau tắm trong bồn, cô muốn đưa quần áo để thay vào, ở cửa liền nghe thấy hai cha con chơi đùa.

“Mẹ nó! Đừng đá loạn, đó là mẹ con yêu nhất, không có nó làm sao có con...”

“...” Anh đang nói bậy bạ cái gì với đứa nhỏ?

Đang định đẩy cửa ra, bên trong truyền đến tiếng cười của anh, xen lẫn tiếng cười ngừ là tiếng đập nước, có một đạo âm luật rất nhỏ cũng truyền vào trong tai ——

“A...” Như thế non nớt trong veo, tinh tế mềm yếu, nếu không lắng nghe cơ hồ sẽ bị xem nhẹ.

Hốc mắt cô tức thì một trận nóng.

Cô cho tới bây giờ, chưa từng nghe qua tiếng con cười.

Trong thời gian này, Nhược Nhược mỗi lần khám bệnh cố định, Thẩm Vân Phái đều sẽ kiên trì bồi theo. Bác sĩ tâm lý khám nhiều năm như vậy, luôn nói với cô, hoàn cảnh sinh hoạt bình thường, cùng hình thức ở chung với đứa nhỏ mới là quan trọng nhất.

Mấy năm nay, cô đối qua không ít phương thức hướng dẫn, hiệu quả luôn luôn đều rất có hạn. Thẩm Vân Phái nhất định hướng bác sĩ hỏi qua, cũng nghiêm túc đi suy xét, như thế nào cùng đứa nhỏ hỗ động đối với Nhược Nhược có ích nhất.

Cô thực sự nhìn thấy dụng tâm của anh, ít nhất hiện tại Nhược Nhược, trên mặt không còn vẻ dờ dẫm không cảm xúc, ngẫu nhiên sẽ không tự giác bị kích ra một chút phản ứng.

Cho nên anh sẽ không nghiêm trang đi chỉ ra chỗ sai cái gì mà lễ nghi bàn ăn, đối với đứa nhỏ khác có lẽ tất yếu, nhưng đối với Nhược Nhược nhà họ mà nói, này tức giận, cảm xúc hóa phản ứng có bao nhiêu trân quý, bọn họ không cần con họ có thái độ lễ nghi tốt đẹp, chỉ cần con họ có hỉ nộ ái ố như người bình thường là tốt rồi.

Anh nói, anh không vội, còn có tương lai hơn chục năm, có thể từ từ dạy Nhược Nhược nhận thức cảm xúc của mình, cùng với như thế nào dùng phương thức biểu đạt chính xác.

Có một lần, cô đứng ở ngoài cửa phòng của Nhược Nhược, nghe thấy anh dỗ đứa nhỏ đi vào giấc ngủ, đối với con nhẹ giọng nói: “Cảm xúc là lẽ vật trân quý nhất thượng đế ban cho mỗi người, con có nghi hoặc, vì sao người khác đều có, chỉ có con không có? Kỳ thực không phải, ngài chẳng qua chính là chơi một trò chơi nhỏ với con, đem bảo tàng này giấu ở nơi con không biết, không cần gấp, từ từ tìm, chờ gặp được đúng người, cô ấy sẽ cùng con mở cái bảo rương kia ra, đem tình cảm trân quý nhất chia sẻ với con.”

14. Chương 14

“Dù sao —— trên đời này cũng không có quá nhiều mặt tốt đẹp, cùng với đem cảm xúc lãng phí ở trên những người không đáng, còn không bằng quan tâm người thân của con, đúng hay không?”

Cô không biết Nhược Nhược nghe hiểu không, nhưng cô nghe hiểu. Anh cho tới bây giờ sẽ không cho rằng con không bằng người, này đó nho nhỏ độc đáo là bài tập thượng đế cho nó, không cần quá độ lo lắng, anh tin tưởng con có thể sống rất tốt, rất đặc sắc.

Anh... Thực sự đã không giống với trước, có một đôi vai kiên nghị nhất, gánh nổi trách nhiệm; cũng có lòng dạ rộng lượng nhất, dùng thành thực cùng trí tuệ xem xét mọi thứ, bước chân ổn định vững chắc, đối mặt mỗi một cửa kiểm soát trên đường nhân sinh.

Có lúc cô thậm chí suy nghĩ, nếu cô và anh thực sự không có khả năng, như vậy Nhược Nhược có phải đi theo anh sẽ tốt hơn?

Hiện tại Nhược Nhược, dịu ngoan tựa vào khuỷu tay anh để anh sấy tóc, cánh tay nhỏ bé tự động vòng ôm lấy anh, thực thân mật, thực tín nhiệm, cũng thực ỷ lại.

Đem cả người tẩy thơm ngào ngạt, ẩm vù vù, Thẩm Vân Phái ở trên giường cô đem đứa nhỏ dỗ ngủ, khi cô vào phòng, anh ngẩng đầu nhìn cô một cái, nói nhỏ: “Có chuyện muốn nói với cô. Tôi đã nói chuyện Nhược Nhược cho cha mẹ tôi, này không thể giấu giếm, hơn nữa —— “

“Tôi hiểu.” Anh đã nói ra, cô cũng thuận thế nói ra ý nghĩ xoay quanh trong lòng lâu nay. “Vân Phái, cậu muốn quyền giám hộ Nhược Nhược không?”

Sắc mặt anh trầm xuống. “Cô cho rằng tôi nói cái này, là muốn cùng cô đoạt đứa nhỏ?” Ở trong mắt cô, anh sức sinh như vậy?

Người chịu đựng vất vả mang thai 10 tháng không phải anh; nằm ở trên bàn sinh thống khổ kêu rên cũng không phải anh; thời kì thay tã cho búng, đem phân đem nước tiểu không phải anh; phát hiện con khác với người bình thường, hoảng loạn bất lực lại càng không là anh... trong sáu năm này, cô một mình đối mặt tất cả cửa ải khó khăn, trong đó chưa xót mặc dù không hề đề cập tới, anh cũng sẽ không gây thơ mà hoàn toàn không biết gì cả, Nhược Nhược là miếng thịt trong lòng cô, là người duy nhất trên đời này có quan hệ huyết thống gần với cô, anh dù không máu không nước mắt, cũng không làm loại chuyện hồ đồ này.

“Tôi không nghĩ như vậy, chính là cảm thấy, Nhược Nhược đi theo cậu, tựa hồ tốt hơn đi theo tôi.” Khấp thiên hạ mỗi một người làm mẹ đều giống nhau, đều muốn đứa con của mình tốt nhất, liền sẽ buông tay để nó chạy đi, mặc dù dứt bỏ sẽ làm cho lòng đau đớn.

“Loại chuyện này sẽ không phát sinh, ít nhất ở trước khi Nhược Nhược trưởng thành, tuyệt đối sẽ không rời đi cô một bước.”

Tôn Uẩn Hoa có chút kinh ngạc anh nói ra cam đoan này. “Cha mẹ cậu... Không nói cái gì sao?” Dù sao cũng là cháu đích tôn Thẩm gia, thực sự không có ý kiến?

“Mẹ tôi —— luôn luôn cảm thấy thực có lỗi với cô.” Nhưng kỳ thực, muốn tách ra là quyết định của bọn họ, lúc trước mẹ đã không bồng đánh uyên ương, ép buộc bọn họ chia tay, có cái gì băn khoăn? Anh thử giải thích qua, mẹ vẫn như cũ không thể hoàn toàn giải thoát, về sau lại biết chuyện Nhược Nhược, trong lòng càng áy náy.

Cô suy nghĩ một chút. “Gần đây có rảnh mà nói, tìm thời gian đi cơ quan hộ chính, sửa họ Nhược Nhược lại.”

Anh đang muốn há miệng, cô trước một bước nói: “Này không phải vì cậu, là vì mẹ cậu. Họ Tôn hay họ Thẩm, đối với cậu và tôi có lẽ không có khác biệt quá lớn, nhưng đối với người già mà nói lại có ý nghĩa bất đồng, có tuổi, dù sao vẫn nên để bà giải sầu chút.”

Cô để đứa nhỏ họ Thẩm, liền đại biểu trong lòng không có gì vướng mắc, dùng hành động thoải mái suy nghĩ cho người khác.

Quả nhiên là Tôn Uẩn Hoa, vĩnh viễn biết săn sóc người khác, một trái tim mềm mại như nước, chính là tính cách đặc biệt này, làm cho lúc trước anh yêu say đắm, khó có thể tự kèm chế.

Ánh mắt Thẩm Vân Phái ám áp, khẽ đáp một tiếng: “Ừm.”

Đề tài kết thúc, cô tắt đèn, nhẹ nhàng linh hoạt nằm vào chỗ trống trên giường.

Nửa giờ đi qua, Nhược Nhược ở trong lòng anh ngủ say, một bên khác hô hấp cô bằng phẳng, không xác định đã tiến vào mộng đẹp chưa. Anh cúi đầu, khẽ hôn giữa trán con, ánh mắt ôn tồn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ngủ say, ôn nhu nói nhỏ: “Bảo bối, ta yêu ngươi*.”

Sự thật đáng buồn, hiện thời muốn biểu lộ tình yêu chân thành, còn phải lấy con ra làm bia đỡ đạn, thật nhút nhát.

(*vì tiếng trung xưng hô ta-ngươi cũng giống như tiếng anh I-You, mình không biết nam 9 muốn nói với nữ 9 hay với con nên giữ nguyên bản gốc)

Anh rút tay, im hơi lặng tiếng rời giường, cầm lấy áo khoác để trên lưng ghế chuẩn bị về lại nhà mình.

Khi mở cửa, Tôn Uẩn Hoa không biết khi nào đã đứng dậy theo, liền đứng ở phòng khách dưới ánh đèn tường nhu hòa, nhẹ giọng kêu anh: “Vân Phái.”

“Chuyện gì?”

“Cậu, còn yêu tôi không?”

Anh giật mình. Rõ ràng đã có đáp án, lập tức đầu lại trống rỗng, không trả lời được.

“Thái độ cậu đối mặt với tình cảm luôn luôn thực thản nhiên, yêu, sẽ dừng cảm thừa nhận, biểu đạt, cho nên cậu có thể thực tự nhiên mà đối với Nhược Nhược nói, cậu thương nó. Như vậy, còn tôi? Cậu còn tình cảm với tôi không? Dù chỉ một chút?”

Anh biết chính mình hẳn là nên trả lời, nói thật nói dối đều tốt, bị nhận hoặc cự tuyệt cũng được, nhưng, ở tâm hoảng ý loạn, anh lại làm phản ứng tối tệ nhất ——

Đóng sầm cửa trước mặt cô, chạy trốn chết.

Sau một tuần, anh đều hăm sâu trong ảo não, ngay cả ba ngày sau phải lên máy bay xuất ngoại cũng không nói với cô, mỗi khi cầm lấy điện thoại, lại suy sụp đặt xuống.

Văn phòng kiến trúc ở Newyork, là nơi khi anh còn học ở trường thực tập, hấp thu những kinh nghiệm, trợ giúp anh rất lớn, về sau về Đài Loan, cũng là chủ quản tự mình đưa anh tiến cử làm ông chủ, là quý nhân của anh.

Bởi vậy, khi hẳn cần trợ giúp, anh tuyệt đối không nói câu thứ hai.

Xử lý xong việc chung, liền thuận đường cùng đồng sự cũ hẹn đi uống hai chén, tâm sự đề tài trọng tâm của đàn ông.

Sau đó trò chuyện trò chuyện, liền nói tới chuyện anh tình cờ gặp lại mối tình đầu, còn thực kinh hỉ mà lên cấp làm cha.

Đồng sự hỏi anh, vậy hẳn là thực xuân phong mới đúng nha! Mọi chuyện toàn như ý nguyện của anh.

Anh tình cũ khó vớt, đến nỗi không thể lại bắt đầu một tình cảm khác, là chuyện mọi người đều biết, đối với Tôn Uẩn Hoa nói này nọ, hoàn toàn là nói bậy bạ. Loại hành vi này thực ngậy thơ, nhưng muốn anh thừa nhận sáu năm nay thủ thân như ngọc, thủy chung chỉ có một mình cô, nghe đã cảm thấy thực khó tin, thế nào còn giữ được mặt mũi?

Nói sau, anh hoàn toàn không thể mong muốn cô sẽ có loại phản ứng gì, quá khứ là một Thẩm Vân Phái ngu ngốc làm những chuyện ngu xuẩn, từng khiến cô thực quấy nhiễu, khi chia tay về mặt cô khó xử mà nói “Gánh vác không nổi”, đến bây giờ nhớ tới vẫn cảm thấy ngực ầm ầm đau.

Rồi sau đó, anh đã bị đồng sự dùng một chuỗi mắng chửi đặc sắc tiếng mỹ ân cần thăm hỏi.

Bị mắng lần này, ngược lại đem anh mắng tỉnh. Quả thật, thời gian này anh biểu hiện thực sự là giấu đầu lòi đuôi, giống một cô bé tránh ở góc xoay ngón tay đùa giỡn rồi rầm, mất hết mặt đàn ông.

Yêu chính là yêu, dừng dám thừa nhận sẽ như thế nào? Giới lắm thì lại bị cự tuyệt một lần mà thôi, cũng không phải không bị cự tuyệt qua, mặt mũi một cân giá trị bao nhiêu?

Bất đồng cho sáu năm trước là, bọn họ hiện tại có con, cho dù bị cự tuyệt cũng không có khả năng nhất đao lưỡng đoạn, cả đời không qua lại với nhau, anh còn có thời gian cố gắng dài như vậy, có cái gì phải sợ?

Người một khi vượt qua điểm mù, thế giới trước mắt sẽ trở nên rõ ràng lên, sau đó nhìn rõ được rất nhiều chuyện trước kia chưa từng suy xét qua.

Có phải hay không, năm đó cô cự tuyệt anh, chính anh cũng phải có trách nhiệm?

Lúc ấy, anh một bộ dạng tình thánh hy sinh kính dâng, không oán không hối, lại chưa bao giờ đứng ở góc độ của cô nghĩ tới? Anh là cam tâm tình nguyện, nhưng đối với cô mà nói, không nhất thiết là cảm động, mà là áp lực, anh khiến cô, gánh vác nhân sinh của anh thành cùng bại.

Xuất ngoại hấp thu tri thức mới, khai thác thế giới quan, đối với một người học kiến trúc mà nói có bao nhiêu trọng yếu, chính anh không phải không biết, trừ phi anh tình nguyện học cái gà mờ, cả đời cao không được thấp không phải, ở anh trọn mắt nói dối, nói không ra nước ngoài đối với anh không có ảnh hưởng quá lớn, ngay cả chính mình đều không thuyết phục được mình, lại như thế nào thuyết phục cô?

Nỗ lực giấu diếm cô, chính anh cũng đã rối loạn trước, lại như thế nào khiến cô an tâm đi theo bước chân của anh?

Nếu là anh hiện tại, nhất định sẽ thản nhiên cùng cô bàn bạc, nói cho cô biết kế hoạch tương lai của mình, sau đó hỏi cô: “Nếu không có dự định gì, thuận theo tự nhiên chờ đợi, có lẽ cuối cùng lòng anh không thay đổi, tự kỷ chút giả thiết em cũng không gặp được người yêu em hơn anh, như vậy em có nguyện ý cùng anh chờ đợi không?”

Nếu như thế này, tin tưởng cô không có lý do gì cự tuyệt, lại càng không mãnh liệt làm anh tuyệt vọng như vậy.

Khi đó, anh tự cho là đúng bị cô phụ, chỉ nhìn thấy chính mình bị thương nghiêm trọng, ở nơi đó tự bi ai hối tiếc. Nhưng cùng nhau là chuyện hai người, khi đó cô biểu hiện vui vẻ không phải giả dối, tách ra làm sao có thể chỉ một mình anh bị tổn thương?

Nhưng anh lại đến bây giờ mới nghĩ đến điểm này.

Ở bên nhau một thời gian, ai không nghĩ hảo tự hảo tán? Nhưng là đến cuối cùng, anh vẫn để cô đi gánh vác chuyện này, vô luận là đối mặt với mẹ, hay đối mặt anh, cô đều làm người xấu.

Trở lại nguyên điểm. Kể trên cũng chỉ là anh tự kỷ giả thiết, nói đến tự thích một chút mà thôi, cũng khả năng sự tình chính là cô đơn thuần nói, Nghiêm Quân Uy các phương diện điều kiện đều có vẻ thích hợp cô, mà anh không có gì, mới có thể bị đào thải. Được thôi, vậy thì thế nào? Anh hiện tại đã không phải cái tên Ngô hạ kêu A Mông, nếu Nghiêm Quân Uy thực sự mạnh như vậy, sao tới bây giờ còn không cưới được cô.

Nếu bàn về thích hợp, người nợ nợ hoa đào nhiều, nhưng anh thì chuyên tình từ đầu đến cuối chỉ có một mình cô; luận điều kiện kinh tế, người nợ cũng bất quá nhờ vào gia thế mạnh một chút, anh dựa vào năng lực chính mình, đồng dạng có thể làm cho vợ con áo cơm không lo, còn tặng kèm một tấm chân thành, hơn

nửa anh tuổi trẻ lực tráng, cùng cô phù hợp trăm phần trăm, Nghiêm Quân Uy muốn thế nào so với anh? Càng miễn bàn anh là cha con cô, Nghiêm Quân Uy được tính là cọng hành gì?

Tùy tiện chỉ ra, đều cảm thấy chính mình điều kiện ưu việt kinh khủng, còn có ai so với anh càng có năng lực cho cô hạnh phúc?

Sáu năm trước anh nói muốn cùng cô kết hôn, người ta sẽ cười anh không biết tự lượng sức mình, sáu năm sau anh nói muốn cùng cô kết hôn, mọi người chỉ biết nói là trời đất tạo nên, bích nhân một đôi!

Tình huống đã sớm thay đổi, anh có được nhiều ưu thế như vậy, có không gian cố gắng lớn như vậy, còn có lý do gì giẫm chân tại chỗ? Lại đi đếm cánh hoa nhỏ “Em yêu tôi, em không yêu tôi”, ngay cả anh đều sẽ phải nhớ chính mình không phải đàn ông!

Thẩm Vân Phái biến mất qua một tuần.

Hơn nửa năm nay, anh cơ hồ đều ở cùng mẹ con bọn họ, đột nhiên không thấy bóng dáng, làm cho Tôn Uẩn Hoa không quen.

Khi đó rõ ràng nói qua, một tuần ít nhất cho anh một ngày cùng đứa nhỏ bồi dưỡng tình cảm, anh chưa bao giờ hội giống như hiện tại, không nói một câu liền biến mất.

Tôn Uẩn Hoa mấy lần muốn gọi điện thoại cho anh, nghĩ đến vẻ mặt tối đó anh đá cửa rời đi, tay lại mềm xuống.

Cô không nghĩ tới hỏi ra câu nói kia sẽ làm anh lộ ra vẻ mặt như vậy, phảng phất cô lơ đãng đâm vào chỗ đau của anh, kinh hoàng, yếu đuối muốn chạy trốn.

Đã nhiều ngày, mỗi khi nhớ tới ánh mắt khi đó của anh, lòng sẽ không hiểu mà nhói đau, một người ngay cả khi đối mặt với chuyện con trai mình không bình thường như người khác cũng có thể bình tĩnh như vậy, thế nhưng sẽ nhất gan.

Anh sợ cô.

Gặp lại tối nay, anh biểu hiện rất lạnh nhạt, đến nỗi làm cho cô xem nhẹ, cô từng hung hăng giẫm đạp chân tình của anh, toàn bộ đóng gói trả lại.

Từ lập trường của anh xem xét, sáu năm trước quả thật là cô phụ anh, căn cứ theo định luật phim thần tượng mà anh nói, cô sớm nên bị anh trả thù ngược thân lại ngược tâm, hẳn là không dựa theo diễn, nhưng cũng không có nghĩa là anh không bị thương, hiện thời một bộ đương nhiên hỏi anh còn yêu hay không yêu, là có chút khi dễ người.

Cho nên hiện tại anh bốc hơi khỏi nhân gian, là có thể lý giải.

Một ngày nọ đi qua con phố lần trước gặp anh, nhớ tới trước mắt anh phụ trách dự án ngay tại phụ cận, vốn định vòng qua đi xem, nếu vận khí tốt sẽ gặp gỡ anh, cô sẽ vì chính mình lỗ mắng xin lỗi.

Cô không có gặp anh, ngược lại là nhìn thấy người công nhân lần trước chân bị thương ở bệnh viện.

Nghe chủ nhiệm công trường nói, hình như anh về Mỹ xử lý một số chuyện.

Đây là tin tức cô biết được.

Thì ra anh xuất ngoại.

Anh muốn xuất ngoại, cả lời từ biệt của không nói, đi đến im hơi lặng tiếng.

Kể tiếp liên tục mấy ngày, tâm trạng cô đều bị chuyện này khiến cho vô cùng tồi tệ.

Anh cũng không phải là gì của cô, đương nhiên không cần phải mọi chuyện hướng cô xin phép, chính là cho tới nay, rất quen anh sẵn sàng, một khi bị anh xem thành bạn bè đối đãi, trong lòng lại thấy khó chịu.

Chuyến đi này, có thể gặp lại bạn gái cũ anh từng nói không? Có thể vừa gặp, tình cũ sẽ nổi lại? hay là...

Cả đầu cô miên man suy nghĩ, không có cách nào chấp nhận từ có vị trí quan trọng nhất trong lòng anh, lui đến vị trí bạn bè bình thường, càng không có cách nào nhận, cuối cùng anh sẽ có tình cảm mới, không thuộc về cô...

Đại khái của cô khác thường rất rõ ràng, ngay cả Nhược Nhược cũng chịu ảnh hưởng từ cô, đặc biệt an tĩnh, ngay cả mô hình xây nhà thích nhất cũng không chơi.

15. Chương 15

Mười ngày! Anh mới đi mười ngày mà thôi, toàn bộ nhà cửa yên tĩnh không thể tưởng tượng nói, cái gì cũng không thích hợp, cô ngồi xổm trước bồn rửa, thất bại muốn khóc.

Cảm giác lực đạo nho nhỏ nhẹ nhàng khẽ kéo góc áo, cô ngẩng đầu, dương cười hỏi: “Nhược Nhược, mẹ không phải kêu con ăn cơm trước sao? Canh mẹ nấu xong rồi.”

Bé trai trong tay bùng khoai sọ cậu thích nhất, lẳng lặng nhìn cô, cũng không nói chuyện.

“Làm sao vậy?”

Cô nhất thời không thể lý giải, thẳng đến cậu nhẹ nhàng phun ra âm thanh khó thể nghe thấy. “Ba ba...” Nước mắt, không báo động trước nảy lên hốc mắt, cô dùng sức mà đem con ôm vào trong lòng.

Cậu không ăn khoai sọ, một củ cũng chưa ăn, toàn bộ lưu cho người kia, không giành, không chọc giận anh. Cậu muốn người kia trở về.

Con đang nhớ ba ba, chính cậu thậm chí không hiểu được, đó là tưởng niệm.

Không nghĩ tới mẹ con bọn họ một hồi thân mật chia sẻ tâm tình với nhau, nhưng lại là cùng tưởng niệm một người đàn ông. Lòng cô chua xót, hôn khuôn mặt đờ đẫn của cô, cho an ủi.

Đây là có chuyện gì?

Anh mới rời đi nửa tháng, Địa Cầu đã bị người ngoài hành tinh xâm chiếm sao?

Thẩm Vân Phái há hốc mồm, nhìn khắp phòng hỗn độn, lắp bắp hỏi con đi tới mở cửa: “Trong nhà... Bị thổ phỉ cướp sạch có phải không?”

Con một tiếng cũng không trả lời, chính là ôm chặt lấy đùi anh không buông.

Được rồi, ít nhất anh cảm giác được chính mình xuất hiện là được hoan nghênh cao độ.

Cũng không chờ mong con có thể cho ra đáp án gì, trực tiếp chính mình thám hiểm có vẻ mau.

Sàn vốn sáng ngời trơn bóng, khắp nơi toàn là bụi đen vết bẩn, đầy bàn hỗn độn nhìn ra được mấy ngày không sửa sang lại, thùng rác trong phòng bếp đầy mỳ ăn liền và hộp thức ăn nhanh, một đường đi đến phòng ngủ, ngay cả quần áo cũng loạn xạ, đồ chơi con nít đồng quảng tây ném... Đây đối với Tôn Uẩn Hoa luôn luôn thích sạch sẽ lại siêu quý trọng đồ của con mà nói, là chuyện cực kỳ không tầm thường.

Vừa vào đến phòng ngủ, anh đã biết nguyên nhân.

Bên cửa sổ để một miếng khăn lau hút nước, bốn phía đều có vết bẩn lớn, kéo dài xuống, sàn cũng một bãi nước.

“Nhược Nhược, không cần lại đây, cẩn thận té ngã.” Anh vắt khô khăn, lau sàn, lại xoa người xem xét chung quanh, đánh giá sơ tình hình tai nạn chỉ có phòng ngủ của Nhược Nhược và phía trên trần nhà, gỗ đã bị vỡ, tản mát ra mùi vị gỗ bị hơi nước ăn mòn, may mà vẫn chưa lan đến phòng khách.

Phòng này tạm thời không thể ở, Nhược Nhược mấy ngày nay có lẽ ngủ với mẹ, nhìn ra được thời gian này hai mẹ con sống có bao nhiêu tệ, ngay cả nhà cũng không có tâm tư sửa sang lại.

Anh trở lại phòng ngủ chính, đem lực chú ý tập trung vào người ôm gối ngồi ở đầu giường.

“Trong nhà khi nào thì bắt đầu rỉ nước ?”

“Hơn một tuần.” Cô rầu rĩ mà nói, chôn mặt trên gối không chịu nâng lên.

Anh đi lên phía trước, nhẹ nhàng đem cô kéo vào khuỷu tay, sau đó mới nhìn thấy mắt cá chân chôn trong ổ chăn bọc một đoàn thật lớn. “Chân sao vậy? Lại là chuyện gì xảy ra?”

“Có một buổi sáng rời giường rất vội vàng, giẫm phải vũng nước, liền té ngã bị thương.”

“Em không tìm người xử lý sao?”

“Mời nhân viên xử lý rò rỉ đến xem qua, nói là đường ống trên lầu bị vỡ, em không có biện pháp xử lý, phải nhờ trên lầu tu sửa, nhưng trên lầu vừa nghe nói phải đập tường, chết cũng không chịu phối hợp.”

Anh nhíu mày. “Không mời quản lý ra mặt phối hợp sao?”

“Có, nhưng bên phòng quản lý kia nói, thái độ đối phương cường ngạnh mà cự tuyệt, bọn họ cũng không có biện pháp, nên giúp đều giúp. Sau đó tự em đi tìm trên lầu khai thông, vốn định nói chuyện thương lượng tử thế, đối phương trực tiếp đóng cửa, bảo em không cần lại quấy rầy bọn họ.”

“Làm sao có thể có người như thế!” Cô thật không may! Mua phải một hai hoa quả thối rửa liền thôi, cư nhiên mua cả một hộp dâu tây thối, nhân sinh có bi thảm như vậy không?

Khó trách trạng thái của cô thoát nhìn tệ hại như vậy, đại khái bị mấy việc vớ vẩn chướng khí mù mịt quấy nhiễu sắp điên rồi.

“Đi, đi xuống lầu, chúng ta lại cùng phòng quản lý nói chuyện xem.”

Thực vinh hạnh, khi Thẩm Vân Phái xuất ngoại lỡ mất nội dung đặc sắc, chính sự đổi trắng thay đen trước mặt, làm cho anh thấy may mắn, người có thể xấu xa tới trình độ nào.

Anh hai tay ôm ngực, lạnh lùng mà nhìn chủ nhiệm phòng quản lý trình diễn tuyệt kỹ sống “Đẩy bốn năm sáu”, Tôn Uẩn Hoa thực cố gắng muốn biểu đạt tính cấp bách của chuyện này, cùng với ảnh hưởng nghiêm trọng tới cuộc sống của cô, mời phòng quản lý cần phải hiệp trợ xử lý.

Thời điểm nói những lời này, đối phương còn đang đông sờ tây sờ chơi di động, chỉ là thái độ khiến cho người ta cảm thấy khó chịu, khi cùng người đối thoại nghiêm túc phải nhìn đối phương, tỏ ra một chút tôn trọng sẽ như thế nào? Ngay cả giả vờ cũng đều lười, như vậy muốn kêu bọn họ có bao nhiêu tận tâm đi xử lý chuyện này, Thẩm Vân Phái thà rằng tin tưởng chính khách Đài Loan đều thật thanh liêm, không một người tham ô, mọi người đêm không cần đóng cửa, thế giới cực kỳ bình đẳng!

“Vây... Nếu trên lầu thực sự không chịu, có phải có nội quy về phương diện này, có thể cưỡng chế đối phương phối hợp tu sửa...”

“Không có a! Theo chuyên môn quy định, làm sao quy phạm tới hạng mục rỉ nước nhỏ xíu như vậy.”

Thẩm Vân Phái cảm thấy, tính nhẫn nại của anh đại khái đã hết.

Cô cũng không chú ý phía sau anh làm sao, giống như cùng trực ban bảo toàn nói chuyện phiếm. Cô hít sâu một hơi, đang muốn thử thuyết phục đối phương ra mặt nói chuyện xem, người đàn ông phía sau đã vút bỏ toàn bộ giao tình, mượn tạm mấy tính in ra tư liệu ném lên bàn chủ nhiệm.

“Quản lý nhà trọ điều lệ thứ sáu khoản hai, phiền toái nhìn cho rõ ràng một chút, nếu không thể lý giải tôi có thể giải thích cho ông nghe. Cái gì kêu là không quy phạm đến hạng mục nhỏ xíu như thế? Rỉ nước là vấn đề lớn bao nhiêu, ông nói không có quy phạm? Tôi chỉ tốn 1 phút liền tra được tin tức, ông ngay cả 1 phút cũng không muốn hao tâm tốn sức, đây là thái độ làm việc của ông?”

“Mời ông hiểu cho một chút, hôm nay không phải chúng tôi cầu ông hỗ trợ, mà là trách nhiệm công việc của ông, phải bảo đảm chất lượng cho hộ gia đình ở đây, quyền lợi của chúng tôi bị quấy nhiễu, ông—— có “Nghĩa vụ” hỗ trợ đem sự việc xử lý hoàn toàn. Nếu vẫn không rõ nên làm như thế nào, mặt trên có số điện thoại chính phủ thành phố tôi vừa tra được, có thể phát hàm hướng cục quản lý xây dựng trình báo, đối

phương nếu vẫn không muốn phối hợp, có thể trách phạt từ ba ngàn tới năm vạn, hơn nữa nếu liên tục khai phạt, như vậy còn có nghị vấn sao?”

Tôn Uẩn Hoa nhìn chủ nhiệm không có trách nhiệm, bị nói đến á khẩu không trả lời được.

Thẩm Vân Phái không để ý tới đối phương, đỡ cô ra khỏi phòng quản lý.

“Đi đâu?” Cô sững sờ mà hỏi.

“Bưu cục, có mang con dấu theo không?”

“Ồ túi xách, em luôn mang theo một con dấu dự phòng, muốn làm chi?”

Anh không trả lời, trực tiếp đến bưu cục mua phong hàm đựng chứng cứ, lưu loát chính là một trang lớn, cái gì luật dân sự điều 1004, điều 196, điều 213 tổn hại bồi thường, dù sao cô cũng không biết đó là gì, bắt quá nhìn anh viết có hình có dáng, làm cho người ta không thể hoài nghi anh đang hăm dọa.

Khi về nhà, đầu cô còn choáng váng, dùng ánh mắt nhìn người ngoài hành tinh luôn luôn xem anh.

“Làm gì? Có cái gì nói muốn nói đã nói.”

“Này —— không giống như chuyện anh sẽ làm.” Tác phong làm việc của anh luôn khoan dung độ lượng, bình thường anh sẽ trước vì đối phương lưu một con đường sống, sẽ không vừa ra tay liền cường thế như thế.

“Cảm thấy anh rất không buông tha người sao?” Anh hừ hừ, bắt đầu động thủ sửa sang lại phòng ở, một mặt nói: “Phong hàm kia chỉ là cho biết dụng ý, chủ yếu là để bọn họ biết, lập trường của chúng ta thực ổn, hơn nữa cho bọn họ thời hạn đi xử lý chuyện này, nếu bọn họ vẫn bỏ mặc, có thực sự muốn kiện hay không, đó là quyết định của em.”

Tôn Uẩn Hoa nhìn anh bận rộn, một lát dọn quần áo quăng vào máy giặt, một lát rửa chén, một lát lại lau bàn, lúc anh bắt đầu kéo thùng nước, cô rút cục hỏi ra miệng: “Vân Phái, có phải anh đang tức giận không?”

Động tác anh dừng một chút, quay người lại xem cô. “Được rồi, anh thừa nhận anh thực sự một bụng hỏa.”

Anh không phải không biết đạo lý lưu lại đường sống cho người khác, dù sao sau này lâu trên lâu dưới thường sẽ đụng mặt, tốt nhất không cần làm rất quyết tuyệt, nhưng nghe cô vừa miêu tả từng chuyện trong khoảng thời gian này xảy ra, anh thực sự không có cách nào không chế chính mình.

Trên lầu thực rõ ràng ức hiếp cô một người phụ nữ sống một mình độc thân, bên người chỉ có trẻ nhỏ không hiểu sự, không có người có thể thương lượng, đáng vẻ kiêu ngạo đến cực điểm, còn tuyên bố muốn cáo cô quấy rầy.

Anh giận đến gọi phong hàm, không phải không có ý tứ hàm xúc đáp lễ, nói cho đối phương biết pháp luật không phải để người ta dùng như vậy!

Đường ống cũ kỹ bị hao tổn không phải ai muốn, anh cũng không định trách ai, lẫn nhau cho nhau thông cảm, có thương có lượng, sẽ không âm ỉ đến như vậy, nhưng cô bởi vì vấn đề rỉ nước mà bị thương, đối phương vẫn không dự tính để ý tới hàng xóm dưới lầu sống chết, anh không ra thủ đoạn cường ngạnh, sự tình không có khả năng giải quyết.

Thời gian kéo dài càng lâu, tình hình tai nạn nhà cửa càng tổn thất lớn, đó là một loại tra tấn tinh thần vô hình. Anh không có biện pháp cùng đối phương từ từ hao tổn tâm trí, không thể không ra ác chiêu, làm cho cuộc sống của hai mẹ con bọn họ có thể ở trong thời gian ngắn nhất trở về quỹ đạo bình thường.

Đặc biệt nhìn thấy phòng quản lý sống chết mặc bay, thái độ không định xử lý, lại nhìn thấy cô tập tễnh bước đi, còn có một phòng hỗn độn, nghĩ đến chất lượng cuộc sống của hai mẹ con trong khoảng thời gian này có bao nhiêu tệ, thực sự rất khó không tức giận.

Người nhà Thẩm Vân Phái anh, không phải để cho người ta bắt nạt đùa giỡn như vậy!

“Không cần tức giận...” Cô chống tay vịn sofa đứng dậy, anh chạy nhanh tiến lên đỡ cô.

“Em muốn làm cái gì ——” nói còn chưa dứt lời, thân thể mềm mại tiến sát vào lòng, làm cho anh dừng lại đoạn cuối, cả người ngơ ngác lảng lảng.

“Thấy anh trở về thực vui, không cần phá hư tâm tình.” Cô nhẹ nhàng mà nói.

Không phải cô không có biện pháp đi xử lý chuyện này, chỉ là rất nhớ anh, tạm thời cạn sạch sức lực, không biểu hiện qua cường thế tích cực, về phương diện khác cũng muốn chừa cho đối phương một con đường sống, thời điểm thực sự ép đến cuối cùng, cô cũng không phải kẻ yếu đuối dễ bị ức hiếp.

Có thể thấy anh, thực sự tốt lắm, tốt lắm, cô không muốn vì loại chuyện này phá hư tâm tình.

“... Ừm.” Anh vòng cánh tay, vây quanh cô thật chặt.

Biểu cảm của cô làm cho anh cảm thấy, dường như chỉ cần anh trở về là tốt rồi, mấy việc vớ vẩn kia tất cả đều không sao cả, cũng không cần.

Anh đối với em trọng yếu như vậy sao?

Những lời này mấy lần vòng ở đầu lưỡi, chính là không có can đảm hỏi ra miệng.

“Tiểu quỷ này là chuyện gì xảy ra?”

Thoáng cái đã buổi trưa, vội vàng sửa sang lại phòng ở, một người không cống hiến không phải hẳn là ngoan ngoãn ở bên cạnh ngồi ổn định chơi đồ chơi của nó sao? Tay nhỏ bé nắm ống quần anh chặt chẽ, bóng dáng nhỏ giống như đi theo anh? Có khi xoay người hơi thất thần còn có thể đụng vào.

Kêu cậu đi bên cạnh chơi, cậu hoàn toàn không nghe, vẫn như cũ.

Thẩm Vân Phái cảm thấy, chính mình có chút hồng mắt, ánh mắt xin giúp đỡ nhìn phía mẹ đứa nhỏ.

Một người khác không cống hiến, thực nhân nhả ngồi ở bên cạnh xe chỉ luân kim khâu gối ôm, nhân nhát liếc mắt một cái, trả lời: “Có lẽ là nhớ anh đi.”

Cách biệt nửa tháng, rốt cục chờ anh trở về, có lẽ sợ anh lại đột nhiên không thấy, đi theo sát như vậy, ngửa đầu luôn luôn, luôn luôn nhìn thấy anh.

Nhược Nhược thực sự rất thích, rất thích người cha này.

Thẩm Vân Phái ngồi xổm xuống, một mặt cảm động ôm ôm con của anh. “Bảo bối, cha không biết con yêu cha như vậy.” Vì để con có cơ hội biểu đạt hiếu tâm, anh đưa một cái khăn qua, hai cha con hợp lực sửa sang lại nhà cửa —— tuy rằng nhỏ chỉ cống hiến giá trị thực sự không quá lớn.

Bởi vì cô trật chân bị thương, tạm thời hành động không tiện, thời gian kế tiếp, anh trừ bỏ công tác ra, cơ hồ đều ở trong nhà, để chiếu ứng.

Có một lần, cô thuận tay ở trên sách viết: “Gần nhất mây đen bao phủ, ngay cả muốn ăn cháo bát bảo cũng phải tự tay làm” linh tinh nhắn lại, sau đó không đến một giờ, nhà cô sẽ miễn phí nhận được một món cháo nóng hầm hập.

Sau đó cô còn bị nhắc đi nhắc lại: “Ăn cháo bát bảo cái gì, không dinh dưỡng.”

Về sau cô lại thử vài lần, phát hiện thực sự đối với mặt giấy cầu nguyện linh tinh, có cầu tất ứng nha, này thật sự rất thần kỳ.

Cô có chút buồn cười, lại cảm thấy ảm áp.

Được người cẩn thận hỏi han, chỉ kém không sớm chiều thăm hỏi, loại “Hiếu” này người phụ nữ nào không cảm động? Muốn nói cô không có ý thức chính mình đang được theo đuổi, vậy thật sự là không thiện lương đến ngay cả ông trời cũng muốn phạt cô.

Cô không biết anh gần đây bị gì, nhưng khi chia tay sáu năm, lại cảm nhận được cái loại chân thành không giả tạo năm đó, bình bình thản thản phương thức lấy lòng tốt nhất, có loại cảm giác rung động ôn chuyện cũ.

Hôm nay chạng vạng, Nhược Nhược nói muốn ăn mỳ, vì thế cô lại lần nữa hướng trên giấy cầu nguyện ——

Bữa tối rất muốn ăn mì mùa xuân nhà này.

Ước chừng qua nửa giờ, nhìn thấy di động có tin nhắn: “Nhà nào?”

Cô nhanh chóng đáp lại: “Nhà này.”

Anh trả lời: “Anh là hỏi tên tiệm.”

“Thì là nhà này a!”

Khi cô phát hiện bọn họ bắt đầu quỹ đánh tường, anh cảm khái trả lời: “Anh đột nhiên thấy, chúng ta phía trước câu sâu quá...”

Cô lập tức liền nổi giận! Phụ nữ có thể bị nói phía trước câu rất sâu, nhưng tuyệt đối không tha thứ nói bọn họ tư tưởng hoặc tuổi câu rất sâu! Nếu vậy thì đi tới địa ngục đi!

“Anh khả năng xem không hiểu tiếng Trung.” Vì thế cô có lòng tốt gửi ảnh chụp đến, giải thích cho anh.

Tên tiệm quả thật kêu “Mì mùa xuân nhà này” !

Thẩm Vân Phái: “...”

Sau đó còn bị hệ thống nhận định là tin rác mà che khuất, tiếp theo anh liền dùng một luận điệu thanh niên u buồn tịch mịch viết xuống: “Anh cảm thấy mình bị thế giới vứt bỏ...” Cô lập tức ở trước bàn máy tính nằm bò ra cười.

Bất quá cuối cùng, người nào đó vẫn làm tròn trách nhiệm đến buổi trưa, đưa tới cho cô “Mì mùa xuân nhà này”.

Hai mẹ con ngồi trước bàn trà trong phòng khách ăn mì với dưa cải, tối nay anh có xã giao, chờ một chút nữa sẽ ra ngoài. Ngồi ở bên cạnh nhìn con ăn miệng đầy tương mè, nhân rồi rút giấy lau mặt cho con, tiểu tử kia sức ăn không lớn, ăn no nê liền đem chén đẩy đến trước mặt anh.

“Nhắc bắ không ăn đồ thừa.” Tùy ý ban thưởng, cần khẩu tạ hoàng ân không?

Ngoài miệng nói tới nói lui, vẫn nhận mệnh tiếp nhận chén, giải quyết đồ ăn con không ăn hết, hoàn toàn chính là hình ảnh cha mẹ truyền thống Đài Loan, nhẫn nhục chịu khó thân thể còn kiên luôn thùng nước gạo.

Sau đó có một buổi sáng, Thẩm Vân Phái hầu hạ tiểu thái thượng hoàng nhà bọn họ sửa soạn trang phục dung nhan, chuẩn bị đưa cậu đi vườn trẻ, thuận tay lấy kiện áo khoác giữ ấm cho con, bị tay nhỏ bé đẩy ra, nhẹ nhàng tinh tế mà nói một câu ——

“Nhắc bắ không cần.”

Thẩm Vân Phái nháy mắt hung hăng sừng sốt.

Nhắc bắ không cần, Nhắc bắ không cần, Nhắc bắ không cần... Những lời này ở trong đầu nổ tung, vô hạn xoay vòng.

“Thẩm Dung Nhược! Con mẹ nó ở trước mặt cha nói nhắc bắ, muốn tạo phản phải không?” Còn hoàn toàn đem khẩu khí của anh học mười thành mười!

Người nào đó nằm cũng trúng đạn, khó chịu từ trong chăn bông lộ đầu. “Chuyện đâu có liên quan tới em?”

“...” Đúng á! Nhất thời đã quên mẹ nó là Tôn Uẩn Hoa, đem cô cũng mắng đi vào.

“Anh cẩn thận lời nói của mình.” Cô thoát nhìn thực vui sướng khi người gặp họa.

Nhược Nhược một mặt hoang mang lại vô tội. Tuy rằng không biết cái gì là “Nhắc bắ”, bất quá thường nghe ba ba đặt tại bên miệng nói, không phải là từ tự xưng sao?

“...” Lực học tập của đứa nhỏ thật mạnh, thực sự sẽ học theo lời nói cử chỉ của người lớn.

Về sau cái gì mẹ nó, nhắc bắ cũng không dám nói, bị chính con mình nói “Nhắc bắ”, thật sự là dở khóc dở cười.

Trong cuộc sống, mấy chuyện vụn vặt thường xảy ra, không có cao trào kịch tính như phim nhiều tập, nhưng lại bình dị, chia sẻ nỗi buồn, ngay cả chuyện làm người ta phiền chán, việc vợ vắn, cũng đều trở nên không đáng để ý.

Đương nhiên, việc vợ vắn sau này phát triển vẫn phải có. Hàng xóm trên lầu nhận được phong hàm, tức giận phát run, nghe nói gọi điện thoại đến phòng quản lý bùm bùm cách cách mắng nửa giờ, cũng không dám lại đến chọc cô.

“Ác nhân nhất gan.” Cô đem tin đồn thú vị này nói cho anh nghe, anh chỉ có câu bình luận này, cũng an tâm một nửa.

Đối phương nếu thực sự bất vi sở động, sẽ không hỗn hển mắng chửi người, trong lòng bọn họ tất nhiên biết chính mình hoàn toàn đứng không vững, sự tình liền dễ dàng nhiều lắm.

Phòng quản lý sau khi thấy thái độ anh cường thế, biểu hiện tích cực một chút, trên lầu nhận được thông báo của cục quản lý xây dựng biết sẽ bị phạt, cũng rất cục ngoan ngoãn phối hợp tu sửa.

Vấn đề đường ống xử lý tốt, anh tìm hai người đến hỗ trợ sửa chữa mấy vật dụng bằng gỗ, chính mình cũng vén tay áo động thủ.

Sư phụ đến hỗ trợ trên ghẹo nói: “Làm cho Thẩm đại kiến trúc sư làm thợ mộc, có phải đại tài tiểu dùng không?”

Anh trả lời: “Tôi chỉ là một người ba.” Sau đó ngồi xuống sờ sờ đầu Nhược Nhược, vô tận sủng ái nói: “Con, khi con ngủ gật đầu nhìn lên trần nhà, là ba ba tự tay giúp con sửa nha! Con dùng gì đó, nhất định phải là an toàn nhất, củng cố nhất.”

Cho nên anh dùng chính hai tay mình, vì con khởi động một mảnh trời.

Tôn Uẩn Hoa ở một bên nghe được, trái tim ấm áp rung động. Sáu năm trước cô thực sự không đoán trước được, có một ngày anh sẽ trở thành người đàn ông có thể tạo cho cô cảm giác an toàn, vì cô và con gánh vác hết thảy, làm cho cô an tâm ý lại, không cần vì chuyện gì ưu phiền.

Công trình chỉ tốn ba ngày tu sửa kiên quét vôi xong, Nhược Nhược trở về phòng mình ở, chân của Tôn Uẩn Hoa cũng tốt hơn phân nửa, cuộc sống trở về quỹ đạo ban đầu, tuy rằng sau này vẫn còn có chút ảnh hưởng.

Trên lầu, dưới lầu trải qua chuyện âm ỉ lần này, trên cơ bản một chút tình cảm cũng không, sau khi anh nghe được hàng xóm nói một ít lời lảm nhảm, có lẽ người trên lầu đi chung quanh khóc kể bọn họ có bao nhiêu ý thể hiếp người.

Bọn họ nào có làm gì đâu chứ?

Trước đó anh cũng đã nghe mấy lời thổi rữa, không ngoài những câu chủ nhà bị trầm cảm, cảm xúc bất ổn, muốn bọn họ chớ ép anh....

Cuối cùng là biến thành dưới lầu khí thế bức người, thiếu chút bức chủ nhà trên lầu tự sát...

Một người cảm xúc bất ổn muốn tự sát, sẽ không suốt ngày đặt ở trong miệng, còn có rảnh rỗi đi nhiều chuyện, khóc lóc kể lể chính mình bị bắt nạt thậm chí bao nhiêu để tranh thủ phiếu đồng tình?

Lúc đó anh nghe được cũng đã cảm thấy cực độ không thể hiểu nổi.

Bởi vì đối phương bị trầm cảm, cho nên chuyện gì bọn họ cũng không thể nói, ngã bị thương chân, trong nhà còn có một đứa bé sáu tuổi, lo lắng đề phòng sợ hãi đứa nhỏ lại bị thương, lúc nào cũng lấy khăn lau nước, lau sàn, ngửi mùi gỗ mục, thừa nhận tài vật tổn thất cùng tinh thần tra tấn nghiêm trọng, chẳng lẽ nên như vậy ?

Có một số người, đương nhiên cảm thấy người khác nên thông cảm bọn họ, đồng tình bọn họ, chính mình lại hoàn toàn không để ý người khác, mặc kệ sống chết người kia, người như thế tám phần đều có lỗi đi?

Cố tình, người nọ lại là uỷ viên của đại lâu này, nên khi đối phương tỏ ra tư thái đau thương, hộ gia đình không rõ nội tình thực sự sẽ có vẻ đồng tình bọn họ, anh gần đây ra vào đều có thể cảm nhận được ánh mắt hộ gia đình khác.

Chính anh cũng không phải thực để ý người khác nhìn thế nào, nhưng Uẩn Hoa không có lý do phải thừa nhận này đó.

Cách tháng, cô có một bữa tiệc, xã khu vừa khéo cũng muốn mở hội nghị khu quyền hàng năm, cô ghi giấy uỷ quyền để anh hợp thay.

Anh vốn thực sự không dự tính làm cái gì, bất quá chỉ mang con theo ăn bánh bích quy, xem náo nhiệt, hiểu biết một chút thời sự hàng năm, khi cần biểu quyết lại cứ gơ tay lên cho đủ số người.

Nhưng nói thật ra, một đường nghe giọng điệu sai lạc, anh bắt đầu tự hỏi còn kéo dài bao lâu.

Một uỷ viên đi chung quanh ồn ào chính mình bị trầm cảm không thể thừa nhận áp lực, ngay cả kiến thức cơ bản cũng không có, còn có một quản lý thùng rỗng kêu to... Không có việc gì thì thôi, một khi phát sinh sự tình, rốt cuộc có ai có thể xử lý? Đại khái chỉ có thể giống như Uẩn Hoa lại bị khinh bỉ.

Vì thế anh đứng lên, bắt đầu chỉ ra chỗ sai và sơ xuất của hạng mục thảo luận, bao gồm việc kéo dài thời gian kia ——

Hộ gia đình ở nhà mở cửa nằm sấp, ông có thể báo nguy xử lý, cũng không thể cưỡng ép người ta, không cho chủ nhà tiến vào xã khu, này rất vớ vẩn, căn bản là trái pháp luật biết không? Chủ uỷ cư nhiên còn háo hức bỏ phiếu cho đề nghị này... Đại ca, người nghiêm túc à?

Còn có, cho dù biết đó là khách đến xem phòng ở, chúng ta cũng không nên hướng người ta cưỡng chế thu tiền vệ sinh, tạm không nói đến hợp hay không hợp lý, ngày nào đó các người vãi muốn bán nhà sẽ biết!

Càng miễn bàn, nói thì rất hay, chân chính chấp hành chỉ là số 0!

Vì thế cuối cùng liền biến thành, mỗi năm một lần biểu quyết quản uỷ hội uỷ viên, anh mặc danh kỳ diệu bị đề cử, lại mặc danh kỳ diệu được số phiếu cao nhất.

Uy uy uy, anh không phải hộ gia đình, không có tư cách được không? Những người này phải hỏi trước rõ ràng nha?

A, có nha, bọn họ hỏi hộ gia đình sáu tuổi bên cạnh, một câu “Ba ba”, còn có ba chữ “Thẩm Vân Phái” .

Được rồi, nói thật, anh cũng không có thực nghiêm túc muốn cự tuyệt. Uẩn Hoa ở nơi này, ít nhất đem chế độ biến thành kiện toàn chút cũng có lợi, đừng có một đống ruồi bọ, ngay cả điều lệ nhà trọ có mấy điều cũng nói, còn phản phúc hướng anh xác nhận: “Thực sự có này sao? Có thể làm như vậy sao?”

Anh cảm thấy chính mình có chút thiếu máu, thực sự không muốn lại học máu.

Khi Tôn Uẩn Hoa trở về, lập tức phát giác không khí trong nhà không quá đúng.

Cô lặng lẽ tới gần con, thấp giọng hỏi thăm: “Ba ba làm sao vậy ?”

Nhược Nhược lắc đầu. “Không biết.” Nhưng cậu cảm thấy hôm nay ba ba thật lợi hại, mọi người đều nhìn ba.

Cô vốn định trước tắm rửa một cái, tối nay hỏi lại rõ ràng, vì sao chỉ đi tham dự hội nghị , lại mang một tấm mặt thối trở về.

Cô vừa mới ở trước bàn trang điểm ngồi xuống, lấy ra nước tẩy trang chuẩn bị tẩy trang, anh đã cùng vào, mặt cứng đờ đem một tập tài liệu không rõ đặt trên bàn.

“Cái gì vậy?” Mở ra vừa thấy, cư nhiên là hôn thú, còn là ở văn phòng phẩm phụ cận mua, nhân còn chưa có xé. “Anh bị kích thích gì vậy ?”

“Rất lớn.” Kích thích phi thường lớn, anh một bụng nói, không cần nghĩ ngợi từ trong miệng toát ra: “Quản uỷ của bọn em thật khôi hài đi? Cực kỳ tiêu khiển anh, em xác định ở dưới chế độ mục nát này, mỗi tháng nộp phí quản lý giá trị kếch xù sao? Anh cảm thấy anh chịu đủ cái tên uỷ viên có tố chất thần kinh đi

chung quanh bịa đặt, còn có chủ uỷ một chút năng lực xử lý công việc cũng không có, hôm nay anh không cẩn thận bị chọn làm chủ uỷ, sau đó nhìn quy ước đại lâu của bọn em một chút, quyền sở hữu phải là vợ chồng, trưởng thành thân thuộc, vả lại còn là người ở xã khu, cho nên, chúng ta kết hôn đi.”

“...” Đây là trong đời cô nghe qua cầu hôn cần rõ như vậy. Cư nhiên là vì làm chủ uỷ xã khu mà quyết định cùng cô kết hôn... anh mới khôì hài ãi?

“Ba đứa nhỏ, cầu hôn không phải như vậy, ít nhất biểu cảm cầu hôn không nên như thế này. Anh có biết biểu cảm của anh thoát nhìn cứng ngắt giống bánh bao qua ãm không?”

“Anh chỉ là khấn trương!” Anh biện bạch.

“... Em cho rằng có vẻ giống ãi nợ.”

Anh thay ãi sắc mặt, thở dài một hơi. “Bằng không cầu hôn nên thế nào? Em dạy anh.”

“Ít nhất phải có nhấn cười ãi?” Một tờ giấy bắt cô bán đứt chung thân, cô có giá rẻ như vậy không?

“Chờ anh, nửa giờ trở về.” Anh lập tức xoay người, sau ãi khi ra cửa nghe ãi con kêu ãi, lúc mua nhấn cười thuận ãi đường xách hộp bạch tuộc thịt viên trở về, không nghĩ qua làm cho hộp nhấn ãi vị cá.

Tối ãi, cô lên cấp làm vợ người ta.

Sau Tôn Uẩn Hoa ãi qua trình ông xã mình cầu hôn thực tế thuật lại cho các fan, ãi ãi thời tuyên bố chính mình ãi kết hôn.

Có người phá ra cười ãi lại: “Ông xã chị cũng quá không lãng mạn rồi!”

Cô nói: “Anh ấy từng thực lãng mạn, làm cho tôi cảm nhận ãi anh yêu tôi bao nhiêu, nhưng khi ãi tôi không ãi ãi; mà hiện tại anh ấy thực thiết thực, thậm chí không nói một lời tâm tình, tôi lại cảm thấy ãi cho anh ấy rất an tâm.”

Kéo chuốt xuống, nhìn cả trăm trang chúc phúc, có nhất trang nhấn lại: “Loại cầu hôn này sẽ khiến phụ nữ khắp thiên hạ trở mặt chị cũng ãi ãi, tuyệt ãi thực thương hấn.”

Cô nở nụ cười, ãi ãi ãi lại: “Đúng vậy, tôi rất thương rất thương anh ấy.”

16. Chương 16: Kết Thúc

Thẩm Vân Phái tắm rửa xong ãi vào phòng ngủ, tiến vào chỗ trống vì anh lưu lại, thân thể ãi, tay chân bắt ãi không an phận sờ ãi sờ tây, Tôn Uẩn Hoa bị anh vãn về cả người ngứa, cười xoay người né tránh.

“Anh làm chi ãi!”

“Chế tạo nữ nhi.” Khó ãi hôm nay Nhược Nhược ãi ãi bọn họ ngủ, vừa vãn nắm chắc cơ hội. Nói sau, trước mắt bọn họ coi như là tân hôn yển, hàng ãi miệt mài cũng không ãi.

“Chờ một chút nha!” Cô tránh ãi thế tiến công, một mặt nghiêm túc mà hỏi: “Anh thực sự tin tưởng lời ông thầy tướng số kia nói ?”

Khi chuyện này còn chưa có phát sinh, có một lần bọn họ mang Nhược Nhược ãi chơi, tiện ãi ãi vào một miếu thờ hương khói cường thịnh ở phụ cận một vái lạy. ãi là thói quen có sau khi Nhược Nhược sinh ra, mỗi lần cũng chỉ cầu con bình an, không nạn không tai, cô tự nhận mình chẳng phải tín đồ thành kính, hy vọng thần linh không sẽ cảm thấy cô rất thực tế, nguyện ý nghe nguyện ước của cô.

Sau khi ra cửa miếu, gặp ãi một thầy tướng số, cô nghĩ, thay con nhìn xem vận mệnh.

Thầy tướng số nói, Nhược Nhược là một đứa nhỏ có phúc khí, thịnh vượng nhất là cung cha mẹ, biểu hiện ãi ãi thật tốt, cha mẹ song toàn, hơn nửa ãi ãi cả sủng ái; tiếp theo là cung vợ chồng, cậu sẽ có nhân

duyên mỹ mãn, một vợ đến già, ân ân ái ái. Phải không? Nhược Nhược của cô, cũng có phúc khí kia, người gặp được nó, sẽ quý trọng nó sao?

Đây là chuyện cô hoàn toàn không dám cầu mong xa vời.

Dưới sự ồn ào của Thẩm Vân Phái, tiện thể xem cho cô.

Này nói được càng dài. Phía trước nói cung cha mẹ cô đơn bạc, thân duyên thậm thiển, tương lai phải chính mình đơn đả độc đấu, nhưng cung vợ chồng cũng không tệ, tuy là kết hôn muộn mệnh cách, nhưng có cơ hội cầu được viên mãn. Cung con cái, có cơ hội một nam một nữ.

Phía trước nói cô còn tin, một nam một nữ là không có khả năng, có thể có Nhược Nhược đã là trời cao ban ân, sao còn dám lại cầu chuyện kỳ tích phát sinh chứ.

Nhưng thầy tướng số nói, cô là mạng mộc mệnh cách, nếu có thể gặp được một người đàn ông mệnh cách loại thủy, sẽ có khả năng. Mộc, cần thủy tưới nước, lại tích trữ sức sống, phương hoa tươi tốt.

Lúc ấy, cô một mặt vì diệp nhìn anh liếc mắt một cái. Con trai của cô, chính là cùng một người đàn ông ngay cả tên đều tràn đầy hơi nước.

(Thẩm vân phái có nghĩa là mây nước dồi dào)

Cô đã nhắc tới chuyện này, Thẩm Vân Phái thu hồi ngoạn tâm, nghiêm túc đáp lại: “Nửa tin nửa ngờ.”

“Vậy nếu, chúng ta thực sự có con gái mà nói, có phải cho thấy ông ta nói thực sự chính xác, không phải thuận miệng hù chúng ta?” Cho nên Nhược Nhược thực sự sẽ có một đoạn nhân duyên mỹ mãn, là như thế sao?

Anh bật cười. “Muốn có con gái chúng ta cũng phải trước “Làm hết sức mình”, mà không phải trực tiếp nghe thiên mệnh.” Cá nhân anh cảm thấy, hiện tại trực tiếp phối hợp anh cố gắng, so với múa mép khua môi hữu dụng hơn.

Thấy anh vừa định dán tới, cô giơ tay đẩy ra, lại tặng kèm một cái xem thường. “Hiện tại em muốn nói chuyện này với anh.”

Cô duỗi tay, mở ra ngăn kéo đầu giường, lấy ra một vật phẩm. “Này, em không biết có phải sai lầm hay không, ngày mai đi bệnh viện với em kiểm tra lại một lần cho chắc chắn.”

Thẩm Vân Phái sững sờ mà xem hai vạch đỏ trên que thử thai, nhìn nhìn lại cô, qua lại dao động mấy lần.

Không phải nói, chỉ có 10% thụ thai sao? Không, không phải nói, sẽ tùy theo tuổi giảm dần sao?

Trên cơ bản, anh cảm thấy nếu lại mang thai căn bản là nói nhầm mà thôi, đây chẳng qua là anh muốn âu yếm, vì cô lừa gạt phối hợp mà thôi nha...

“Em, trước kia em nói ... Căn bản là hù dọa anh đi?” Hại anh không phòng bị, từ đầu tới đuôi không nghĩ tới muốn tránh thai.

“Không phải. Cho nên ngay từ đầu em cũng không quá tin tưởng.”

Thẩm Vân Phái rốt cục từ trong khiếp sợ hoàn hồn, chậm rãi tiêu hóa tin tức này, chống lại choáng váng đầu, cúi đầu mà, cúi đầu mà cười ra tiếng. “Làm sao bây giờ?”

“Cái gì?” Cô nhất thời không được rõ ràng.

“Anh làm sao có thể mạnh như vậy, anh sợ... anh sẽ rất bội phục chính mình.” Anh cười đến đau bụng.

“...” Cô trực tiếp một cước đá qua.

Anh vẫn cười, đánh về phía cô, chớp mũi cọ cọ. “Nhanh chút, nói mau anh thật mạnh.”

Tám tuổi Thẩm tiểu bằng hữu, cậu thực sự rất ấu trĩ.

Cô tức giận sờ sờ đầu, có lệ nói: “Thật ngoan thật ngoan, thật mạnh nha.”

Anh thật vất vả dừng cười, trác trác môi cô. “Uẩn Hoa, anh thực sự rất vui vẻ.”

Tôn Uẩn Hoa thế này mới kinh động, anh kỳ thực là hy vọng có thể có thêm một đứa con, chẳng qua ngày thường che giấu rất tốt, biểu hiện rất lạnh nhạt, một bộ thuận theo tự nhiên, là sợ cô có áp lực đi?

Vốn đã chấp nhận hiện thực, bọn họ đời này chỉ biết có Nhược Nhược thôi, đột nhiên tới kinh hỉ, mới có thể làm cho anh vui vẻ như vậy.

Khi biết có Nhược Nhược, anh chỉ có không kịp trở tay khiếp sợ, tận lực thần nhiên nhận cái sự thật này, suy tính tất cả vấn đề thực tế nhất. Nhưng kỳ thực ——

Anh cũng sẽ muốn thử nghiệm, vui sướng khi được cho biết mình làm ba, nhìn bụng cô ngày một lớn lên, đối với đứa nhỏ trong bụng nói chuyện, làm hành vi ngốc nghếch mà ba ba khắp thiên hạ đều sẽ làm, nghênh đón đứa nhỏ sinh ra, thay đứa nhỏ thu xếp hết thảy, xem đứa nhỏ từng chút từng chút ở trong lòng anh lớn lên... Ngày đó, anh cũng chưa trải nghiệm qua.

Trong lòng anh, cũng sẽ tiếc nuối.

Cô giơ tay, nhẹ nhàng ôm lấy anh. “Hiện tại anh có thể bắt đầu nghĩ, nên đặt tên gì cho con, chuẩn bị cái gì, thế nào giáo dục nó... Lúc này đây, toàn bộ đều cho anh làm chủ.”

“Ừm.” Anh xê dịch thân thể, sợ dè lên cô, dè dặt cẩn trọng đem sức nặng chuyển sang bên cạnh, hoàn toàn xem cô như đồ sứ dễ vỡ, bàn tay khẽ sờ bụng cô, vuốt vuốt, đột nhiên nghĩ tới một chuyện ——

“Không đúng! Vậy hai đứa con của chúng ta không phải đều trước khi cưới đã có!” Mới kết hôn một tuần, nếu xét nghiệm tuyệt đối là thụ thai trước khi cưới.

“Em không biết anh sẽ để ý loại chuyện này.” Quan niệm có thể rất truyền thống hay không.

“Đây là vấn đề về quyền và trách nhiệm!” trước khi cưới là phi pháp, sau khi cưới mới là hợp pháp; trước khi cưới quyền sở hữu thuộc về cô, còn sau khi cưới thì thuộc về anh; sau khi cưới không có thảo phạt vấn đề đạo đức, trước khi cưới tương lai đứa nhỏ phải giáo dục thế nào về thụ tinh trứng, đừng để cho nam sinh thói tùy tiện chiếm tiện nghi của nó?

Vừa nghĩ liền cảm thấy lập trường bất ổn, hai đứa con sẽ khinh bỉ ba ba này, một chút uy nghiêm cũng không có...

“Anh suy nghĩ nhiều quá!”

“Em không hiểu đâu!” Anh từ nhỏ đã có giấc mộng phải làm một người cha giống cha anh đỉnh thiên lập địa, chính khí nghiêm nghị a! Mỗi lần bị ba ba giáo dục trách nhiệm nam tử hán, còn có nhân cách phẩm hạnh, liền cảm thấy lão ba siêu uy siêu suất, anh cũng rất muốn làm một người ba mẫu mực khiến đứa nhỏ hâm mộ a!

Bất quá hiện tại, anh đại khái chỉ có thể biến thành tên chiếm tiện nghi phụ nữ, đạo đức yếu kém, cả đời cũng uy không nổi! Anh thật uể oải, cả người cút đến góc giường dựa gối u buồn.

Không biết này có tính là biến chứng khi làm ba không?

Tôn Uẩn Hoa nhìn xem bất đắc dĩ vừa buồn cười, chạy nhanh muốn nói sang đề khác dẫn lực chú ý của anh. “Ài, mấy ngày trước em đem quá trình chúng ta quen biết đến kết hôn viết ra, chia sẻ lên mạng, anh có biết người khác nói như thế nào không?”

Quả nhiên, đề tài này bắt lấy toàn bộ lực chú ý của anh. “Nói như thế nào?”

“Bọn họ nói, anh nhất định không phải nam nhân vật chính.”

“... Kháng nghị!” Muốn đáng người có đáng người, muốn tài có tài, nơi nào làm cho khách quan không lòng ?

“Bọn họ đã nói, thường thì nam chính nhiều năm trước bị quăng, làm sao có thể không ghi hận trong lòng, khi gặp lại nhất định phải ngược tới hôn thiên ám địa, như là quăng một tấm chỉ phiếu yêu cầu nữ chính làm tình phụ, để phục thù năm đó cô khinh thường hắn; hoặc là uy hiếp tranh đoạt con với cô, làm cho nữ chính hàng đêm rơi lệ linh tinh, biến hiện yêu hận sâu nặng của hắn, hơn nữa bày ra khí thế nam chính, sức quyền rũ, cùng bọn họ giá trị bề ngoài.”

... Đó là súc sinh đi? Chỗ nào suất khí ? Còn cái gì yêu hận sâu nặng a! Các bạn trên mạng tiếng Trung giáo dục thực sự không vấn đề sao? Cũng không phải đang cải tạo đứa nhỏ!

“... Thật xin lỗi anh không có tư thế nam chính.” Anh lại muốn cút đến bên cạnh đùa giỡn tự bế.

Cô cười đem anh kéo trở về. “Thật ra, anh thực sự có ngược một chút.”

“Khi nào khi nào chứ?” Anh rõ ràng đối với cô siêu tốt.

“Lúc anh ở trước mặt em đá cửa.”

“... Thật xin lỗi, anh đem cửa làm hỏng rồi sao? Anh sẽ phụ trách phí sửa chữa.”

“...” Anh đang giả vờ à?

Khi anh dùng khẩu khí lạnh nhạt, nói muốn cô làm bạn tình; khi anh cự tuyệt lại vì cô rộng mở thật tình, mang theo giữ lại, tư thái phòng vệ nhìn cô; khi cô cho rằng, chính mình khả năng mất đi anh... Cô thực sự rất đau lòng.

Về sau, anh im hơi lặng tiếng biến mất nửa tháng, cuối cùng trở lại, không chỉ người trở về, ngay cả lòng cũng trở về bên cạnh cô, cô cảm nhận được.

Được anh yêu thương, che chở như vậy, lòng kiên định, an ổn, mới có dư lực chậm rãi đi suy xét chuyện của anh.

Mặc dù anh nói chỉ là vì con, nhưng anh trừ bỏ công tác, cơ hồ tất cả thời gian đều lưu cho mẹ con bọn họ. Ngày nghỉ đi du ngoạn, một tay ôm con, một tay nắm cô; mua đồ chơi cho cục cưng, cũng sẽ nhớ mua cho cô vài món đồ ăn vặt đặt trên bàn làm việc, tùy thời bồi bổ; hành trình của anh sẽ hướng cô xin phép, trừ bỏ lần đó ra, rất ít khi làm cho cô tìm không thấy người...

Anh cho cô đãi ngộ đặc biệt như vậy, hoàn toàn là phúc lợi của một người vợ, cho nên khi đột nhiên không nắm giữ được hành tung của anh, mới hoảng loạn không biết làm sao.

Sau khi hiểu ra mọi chuyện, tâm sẽ không bao giờ hoảng sợ nữa, anh chính là không muốn thừa nhận mà thôi, trong lòng vẫn như cũ có cô.

Sau khi trở về, anh biểu hiện càng thản nhiên, không lại lấy con làm cái cớ đối tốt với cô, ôm thực chân thật, tươi cười thực chân thật, nồng tình thâm ý này, chân thực như quá khứ.

Cho nên, khi anh đưa ra đề nghị kết hôn, không có câu thứ hai đã đeo nhãn cười.

Anh cái gì cũng không cần nhiều lời, cô đã nhìn xem rất rõ ràng.

Anh kỳ thực rất khẩn trương, sợ cô cự tuyệt, bằng không sẽ không biểu cảm cứng ngắc đến không biết nên thế nào mới tốt, còn hoảng loạn đến tay chân cũng không phối hợp, đánh nghiêng bạch tuộc viên, làm nhãn cười tràn ngập vị sài cá.

Như vậy, cô còn muốn làm khó dễ anh cái gì? Bọn họ yêu nhau, cũng muốn gần nhau, đây mới là quan trọng nhất.

Bị cô nhắc tới như vậy, Thẩm Vân Phái bắt đầu suy xét, chính mình giống như thực sự có chút khuynh hướng tra nam. Đương nhiên đá cửa quá lớn tiếng, không cần thận dọa đến cô cũng thực đáng chết không sai, bất quá cặn bã nhất không phải chuyện đó——

“Cái kia...” Anh muốn nói lại thôi, bàn tay sờ sờ nhãn cười trên tay cô. “Anh không phải thực sự vì làm chủ ủy xã khu mới đề nghị em kết hôn, em có lẽ biết phải không?”

Sự tình nhiều như lông trâu, ngay cả đứa nhỏ cách vách rất âm ỹ, đến nửa đêm không ngủ được chuyển ghế dựa tạo tạp âm để biểu hiện cậu cáo trạng.

Loại nhiệt huyết phục vụ đại chúng anh cũng không có nhiều, khi học ở trường chọn cán bộ lớp anh đều giả chết, đột nhiên nhảy ra, một phần nhỏ là do quả thật bị kích, nhưng bản thân anh không có hành động theo cảm tình như vậy.

Nguyên nhân chủ yếu, là vừa làm cho anh có lý do có thể thuận thế đề cập chuyện này.

Anh muốn kết hôn thật lâu, luôn luôn vòng ở trong lòng, tìm không thấy phương thức thích hợp, còn từ để nói.

Vừa khéo, dùng phương thức này nói ra ý nguyện, trong lòng cũng biết 100% sẽ bị cự tuyệt, cho nên ngay cả nhả cưới cũng không có mang theo, nhưng không khí tuyệt đối không xấu hổ, ha ha cười vài tiếng liền bỏ qua, chủ yếu là truyền đạt anh có ý nghĩ như vậy là được.

Anh thật không ngờ cô sẽ nghiêm túc đáp lại yêu cầu của anh, một câu vô nghĩa cũng không dài dòng, thực dứt khoát mà đeo vào nhả cưới “vị sài cá”, ngay cả hôn thú đều ở khi anh ra cửa cũng viết xong, anh nhìn chỗ cô ký tên, thực sự há hốc mồm thật lâu.

Trên đời này có lẽ không mấy đàn ông sẽ cầu hôn ruồi bọ như anh, sau này hồi tưởng, thực sự càng nghĩ càng chột dạ, nếu anh sớm biết cô sẽ đáp ứng, nhất định sẽ càng thận trọng xử lý chuyện này, mà không phải sợ xấu hổ, dùng cái loại khẩu khí chọn hành bán đồ ăn nói với cô.

“Em biết chứ.” Tôn Uẩn Hoa cười liếc anh một cái. Ai sẽ vì loại chuyện này kết hôn; thực sự nhiệt huyết bùng cháy vì dân phục vụ, sao không đi chọn cử tri đại biểu.

“Anh chỉ là... muốn ở bên cạnh em và Nhược Nhược, tận hết năng lực đối với hai người tốt, em có biết đi?”

“Này em cũng biết nha. Nếu anh đối với em không tốt, sao em lại gả cho anh?”

Cho nên sáu năm trước cô không gả, là vì anh còn chưa đủ tốt?

“Sắc mặt anh thật thực tế.”

“Anh thực cho rằng cần bã nam xài được sao? Một người khiến em không vui, em có cái gì để lưu luyến? phụ nữ nguyện ý đi vào hôn nhân, là tin tưởng người đàn ông này có thể làm cho họ so với khi một mình càng hạnh phúc, nếu đây là thực tế, toàn thế giới không có một phụ nữ không thực tế.”

Nói như vậy cũng đúng. “Cha mẹ anh nói, muốn anh tìm thời gian dẫn em trở về, bọn họ muốn thương lượng chuyện hôn lễ với em, xem em muốn hình thức trung quốc hay âu tây, còn có bánh cưới, muốn mời mấy bàn... Nha, đúng rồi, còn muốn tìm thời gian đi chụp ảnh cưới.”

Đương nhiên không thể thực sự chỉ quăng nhả cưới liền bắt con người ta, anh chưa vô sỉ đến mức đó. Khi đó tiên hạ thủ vi cường, chỉ sợ cô đổi ý, chi tiết thủ tục cái gì, sau đều còn có thể bàn lại, không nghĩ tới một tuần đi qua, cô ngay cả nói cũng không nói, cả áo cưới cũng chưa mặc, cư nhiên còn nói anh đối với cô tốt lắm, nghe được anh có đủ chột dạ.

“Lại là Nhược Nhược, lại là cha mẹ anh, anh chừng nào thì mới muốn nói ý nghĩ của mình, ông xã?”

Một tiếng êm ái “ông xã”, khiến anh rung động, đột nhiên cảm thấy trước đó mình cố kỵ nhiều thứ, thật sự vô vị.

“Tân hôn vui vẻ, bà xã.” Anh nghiêng về phía trước, đặt lên môi cô, chậm rãi nói nhỏ: “Anh thật vui có thể lấy được em, sau này nhân sinh mỗi một ngày, anh đều sẽ trung thực cho hôn nhân của chúng ta, anh yêu em.”

Này, mới là điều một cô dâu mới cần nhất.

Cô nở nụ cười, đáp lại nụ hôn của anh. “Em cũng vậy, ông xã.”

Mãi cho đến về sau, anh kỳ thực cũng hiểu được, năm đó Uẩn Hoa, không phải không động tâm với anh, chính là gặp nhau sai lầm thời điểm, khi anh còn chưa có biện pháp hoàn toàn gánh vác trách nhiệm, thì gặp gỡ cô.

Vì thế, tình yêu của bọn họ xuất hiện sai giờ, cô ở ban ngày, anh ở đêm đen.

Không phải không yêu, chính là sai giờ.

Đến nỗi, đồng hồ sinh lý không thể đồng bộ.

Sáu năm sau, nhân sinh bọn họ rất cục nhất trí, may mắn tình yêu vẫn như cũ tồn tại, mà anh tin tưởng, lần này bọn họ có thể nắm tay cùng đi cả đời.

17. Chương 17: Ngoại Truyện

Cô chú ý chàng trai kia thật lâu.

Lúc ban đầu chú ý đến cậu, là ở bảng danh sách đại học.

Cái tên đứng đầu bảng kia, luôn đặc biệt dễ dàng được nhớ kỹ.

Nghe nói, cậu luôn rất giỏi, miễn cưỡng muốn nói có nhược điểm gì, vậy hẳn là môn văn đi!

Nếu bạn ra đề mục “Ý nghĩa của sách luật đối với quốc gia” linh tinh, cậu ấy có thể lưu loát viết ra một bài luận dài cả sảnh đường; nhưng nếu bạn kêu cậu ấy viết “Thu phong thu vũ sầu sát nhân*” trữ tình văn, cậu ấy sẽ trực tiếp ôm trống vịt, sau đó còn có thể hỏi lại cậu: “Gió mưa nơi nào giết người ? Thế nào sầu?”

(*mưa gió mùa thu buồn muốn chết)

Cho nên giáo viên môn văn khoá trước của cậu luôn đối với cậu vừa yêu lại vừa hận.

Cô nghĩ, mẹ cậu không biết cản chận bông đấm ngực bao nhiêu lần, tên của cậu là mong đợi của mẹ cậu, hoàn toàn là hai việc khác nhau.

(Nhược nhược: trí tuệ)

Thẩm Dung Nhược, không phải là hy vọng anh giống Nạp Lan Dung Nhược, tài hoa nổi bật, thiện cảm đa tình sao? Cậu một chút thơ phú trời cho cũng không có!

Thành tích cậu nổi trội xuất sắc, nhưng nhân duyên cực kém, không thường cùng người khác lui tới, cũng không tham dự hoạt động giao tiếp nào, luôn độc lai độc vãng, một người bạn tri âm cũng không có, vì thế đồn đại cậu tự đánh giá mình rất cao, xem thường người khác.

Truyền kỳ sự tích về người này, một đường nghe xong hơn ba năm, đối với cậu tò mò càng cao, thẳng đến năm thứ tư, rốt cục may mắn cùng cậu học chung một khoá.

Hai tuần đầu, cô chỉ ở góc nhỏ tò mò mà đánh giá cậu.

Trước kia nhìn từ xa, cảm thấy người này thực tuần tú, nhìn gần, phát hiện cậu càng dễ xem, đẹp nhất là đôi mắt kia, rất đen, rất sáng.

Có một số người, ánh mắt lay động, làm cho người ta cảm thấy lỗ mãng, tâm tư bất định, nhưng cô phát hiện cậu sẽ không, luôn thực chuyên chú, vô luận là đọc sách, nhìn người, đều nghiêm túc.

Có một lần, lơ đãng cùng cậu chống lại mắt.

Năm giây, thực sự chỉ có năm giây mà thôi, đầu cô choáng váng, tim đập không khống chế được, đôi má nóng kỳ cục.

Không xong nhất là cô bắt đầu suy nghĩ miên man, cả đầu thiên mã hành không, ảo tưởng đôi mắt thâm thúy lại chuyên chú kia, nếu dùng thân phận người yêu nhìn cô, tám phần cả người đều hòa tan nha? Có cô gái nào ở dưới ánh mắt nhìn chăm chú kia không choáng váng ? Dường như toàn thế giới chỉ còn lại mình cô...

Cũng không biết là xuất phát từ tâm trạng gì, vào tuần thứ ba, cô ở chỗ ngồi theo thói quen của cậu, để lại tờ giấy, lặng lẽ quan sát phản ứng của cậu.

Cậu làm việc thực quy luật, cả vị trí ngồi cũng không tùy ý đổi mới.

Một ngày này, cậu theo lệ thường tới rất sớm, trong phòng học chỉ có năm người.

Theo thói quen đi đến vị trí kia, phía trên có một tờ giấy dùng kẹo tình nhân dè lại.

Nhất thời cậu hoang mang một chút, cho rằng chỗ này đã có người ngồi, nhưng phía trên trừ bỏ tờ giấy và kẹo, cũng không có sách hoặc túi gì, vì thế cậu tò mò mà mở tờ giấy kia ra.

Bên trong viết, chính là vấn đề cô nghi hoặc thật lâu——

Dung Nhược, Dung Nhược, mẹ cậu là hy vọng cậu giống Nạp Lan Dung Nhược thiện cảm đa tình sao?

Bất quá không giống cũng tốt a, Nạp Lan Dung Nhược siêu đoản mệnh !

Cậu tám phần cảm thấy tờ giấy này thực vô nghĩa lại khó lí giải đi! Bởi vì cậu hoàn toàn không có biểu cảm gì, đem tờ giấy tùy ý kẹp vào một quyển sách, rồi nghiêm túc xem sách của mình.

Sau đó cách một tuần, tờ giấy lại xuất hiện.

Thắm Dung Nhược, có người nói qua ánh mắt cậu rất đẹp chưa?

Lúc này, ánh mắt cậu nhìn quanh phòng học một lần, trong phòng số người cũng như cũ. Cậu suy nghĩ một chút, chợt vút ra sau đầu, lặp lại động tác như lần trước.

Một lần nữa, cô oán giận nội dung khoá học thật thâm thúy, cô không hiểu, sau đó hỏi cậu: “Nhìn cậu thật nghiêm túc, cậu nghe hiểu tất cả không?”

Lúc này đây, cậu xác định là người học cùng lớp với cậu.

Ngay từ đầu, cậu thực hoang mang, không biết đối phương rốt cuộc muốn làm gì, lúc nhìn thấy tờ giấy, cậu cho rằng chính mình đã hiểu. Trước kia cũng có một số đồng học giả vờ đối với cậu thân thiện, sau đó yêu cầu cậu giúp họ làm bậy.

Làm bậy là hành vi không tốt, cậu nhớ kỹ lời cha dạy cậu, cho nên cự tuyệt, những người đó sẽ không gần gũi cậu nữa.

Cậu vốn tưởng rằng chuyện này cũng vậy, nhưng về sau tờ giấy cũng không nhắc lại việc học, thậm chí không cho cậu biết chính mình là ai.

Cậu bắt đầu đối với người này cảm thấy tò mò, mỗi lần xem xong tờ giấy đều sẽ đoán, tuần sau đối phương có thể nói với cậu cái gì?

Cậu suy nghĩ lại suy nghĩ, loại “Cảm giác” này, hình như kêu là chờ mong đi, ba ba nói.

Cậu kỳ thực không phải rất rõ ràng “Cảm giác” là cái gì, trước kia người bên cạnh, cũng sẽ bởi vì phản ứng của cậu rất không thú vị, không có biện pháp cùng bọn họ hỗ động, cuối cùng đều đối với cậu không quá bình tĩnh.

Đối phó với “Cảm xúc” cậu không hiểu, so với đọc sách còn mệt hơn, cậu có thể lý giải số liệu hữu hình, chỉ cần theo công thức đã có cùng logic có thể cho ra đáp án, nhưng cảm xúc không có công thức, cậu vĩnh viễn xem không hiểu những biểu cảm thiên biến vạn hoá trên gương mặt người đó có ý nghĩa gì.

Bởi vì quá mệt mỏi, đối phó vụng về, dứt khoát không cần đi đối phó, cậu chỉ cần hiểu về mặt mẹ ôm cậu là ôn nhu, ba ba chọc cậu, về mặt âm ỉ kia là sủng ái, còn có em gái cũng sẽ cười với cậu, khi còn nhỏ đã nói phải bảo vệ anh hai.

Nhưng người này, cậu không nhìn thấy biểu cảm đối phương, cũng không biết ý đồ của đối phương, chưa từng nói chính mình rốt cuộc muốn làm gì, chỉ cùng cậu chia sẻ một ít thú vị trong cuộc sống, hoặc mấy chuyện nhỏ rầu rìa.

Có đôi khi, nói với cậu cây bông gòn trong trường đã nở hoa, thật đẹp.

Có đôi khi, nói cô ở ngoài cổng trường bị chó đuổi, chạy rất xa, khi đó bị dọa chết, thừa nhận cô kỳ thực rất sợ mấy loại động vật có thân hình lớn.

Có đôi khi hỏi cậu: “Hai ngày trước ở một cửa hàng nhìn thấy cậu mua kẹo, cậu thích ăn đồ ngọt à?”

... Mọi việc như thế.

Cậu vốn còn không xác định được giới tính đối phương, sau đó có một ngày, tờ giấy bị ba ba nhìn thấy, cười hỏi: “Là cô bé theo đuổi con hay con theo đuổi cô bé?”

“... Nữ sinh sao?”

“Thực rõ ràng a, từ tư duy đến bút tích, đều không giống bút pháp của một chàng trai. Không thể nào, con! Con không biết đối phương là ai?”

Cậu lắc đầu. Chính mình đến bây giờ mới biết được, thì ra đối phương là nữ sinh.

Sau đó ba ba hỏi thêm vài câu, cậu cùng ba ba luôn luôn không có bí mật, đem tờ giấy từ đầu chí cuối nói.

Ba ba nghe xong, sợ hãi than nói: “Thật sự là tài năng qua mọi thế hệ, gần quan được ban lộc nha! Thủ đoạn so với cha năm đó còn cao hơn, cha thế nào cũng không nghĩ tới dùng chiêu này!”

... Hai chuyện này hình như không có liên quan, hơn nữa tình sử luyến ái ba ba theo đuổi mẹ từ nhỏ đã được nghe, còn cường điệu quá năm trăm tám mươi bảy lần.

“Cô bé rất có lòng. Con thích nó à? Nếu thích, nên đáp lại người ta một chút, bằng không đối phương sẽ cho rằng chính mình một mình độc thoại, sẽ rất thất vọng khổ sở.”

Khi đó, cậu kinh ngạc mà nhìn tờ giấy, gần một học kỳ, bất tri bất giác đã có một chồng lớn.

Cậu thích không?

Khi đó chính mình còn nói không nên lời nguyên có gì.

Có một lần khi lên lớp, nhớ tới cô nói, liền ngửa đầu nhìn vài cây hoa bông gòn, nghiên cứu cảnh trí xinh đẹp trong mắt cô.

Còn có một lần, nhìn thấy ở ngoài trường có một con chó hoang đang đuổi theo nữ sinh, tiến lên ngăn lại, nói với nó: “Nữ sinh lá gan rất nhỏ, không thể lại loạn dọa người.”

Về phần kẹo, đó là muốn mua cho mẹ, không phải cậu muốn ăn, cậu còn chưa nghĩ ra phải nói với cô thế nào.

Khi một lần lên lớp cuối học kỳ, cậu đến sớm, vừa vào phòng học, đã nhìn thấy có người tiếp cận chỗ ngồi của cậu, lén lút không hiểu được đang làm gì, sau khi buông này nọ xuống xoay người định đi, nghênh diện ánh mắt hoang mang của cậu, cô kinh hãi lui bước, bên hông đụng phải mép bàn, sau đó giống như làm tặc bị tóm gáy, hoảng loạn chạy trốn.

Là cô ấy sao?

Cậu không nhìn được nhìn bóng lưng mảnh khảnh kia.

Ba ba nói hông sai, là cô gái.

Lần này, cô ấy cho cậu một hộp sôcôla, chiếu lệ thường ở phía dưới là một tờ giấy viết:

Một lần lên lớp cuối cùng, về sau sẽ không thể mỗi tuần đều nhìn thấy cậu, hy vọng học kỳ sau còn có thể cùng cậu một lớp. Còn cậu? Sẽ tưởng niệm tờ giấy của tớ không? Hay là ở trong lòng nghĩ, người này thật sự là khó hiểu?

Lần trước nhìn thấy cậu mua một bao kẹo màu sắc sặc sỡ lớn, nghĩ cậu có lẽ thích ăn đồ ngọt, hộp sôcôla này là mỗi lần bạn bè xuất ngoại tớ đều nhờ người mang về đến, hy vọng cậu cũng sẽ thích.

Còn có, khả năng cậu đã biết, cũng có khả năng vẫn không hiểu được, tóm lại chính là... Cái kia... A, tớ thích cậu.

Lần này cô nói khá nhiều, không ngắn gọn giống lúc trước, cậu ngần ngại nhìn bốn chữ cuối, nghĩ rằng, có phải cô đang khẩn trương hay không?

(tớ thích cậu: có bốn chữ)

Cả một buổi học, cậu hoàn toàn không biết chính mình đang học cái gì, đại bộ phận thời gian, cậu đều nhìn cô. Cô ngồi ở bên tay trái cậu cách ba vị trí, trước kia có lẽ ánh mắt từng giao nhau qua, cũng có lẽ không có, cậu không phải rất xác định, nhưng cả buổi, cậu nhìn xem rất rõ ràng.

Phần lớn thời gian cậu đều suy nghĩ, khi cô viết mấy tờ giấy kia, là có loại biểu cảm gì?

Một tờ, một tờ hồi tưởng, đem mỗi một tờ giấy, đều buộc vào hình tượng của cô.

Tại cô đỏ đỏ, dáng ngồi tựa như cậu ngày đầu tiên lên tiểu học, có chút kỳ quái, ngồi thế nào cũng không đúng, tuy rằng biết ba ba ở ngay ngoài phòng học nhìn cậu, vẫn sẽ không ngừng quay đầu xác nhận, đối với hoàn cảnh lạ lẫm có một loại cảm giác nói không nên lời.

Tâm trạng của cô cũng giống cậu khi đó sao?

Cậu còn phát hiện, cô có một đôi mắt to sáng ngời, chuyển nha chuyển, thực linh hoạt sinh động.

Cô nói ánh mắt cậu đẹp, nhưng cậu cảm thấy, của cô càng đẹp.

Cậu còn đang suy nghĩ sau khi tan học phải nói gì với cô, tiếng chuông vang lên, cô liền nhanh như chớp chạy mất.

Cậu cho rằng duyên phận bọn họ hẳn là chỉ đến đây, nhưng học kỳ sau, tờ giấy lại xuất hiện.

Hi, lại là tớ.

Tớ hối lộ người bạn của cậu, nghe được giờ học cậu chọn.

Còn có, tớ tên là Diệp Thư Hàm.

Góc vẽ cái thủ thế chữ V dí dỏm.

Kỳ thực... Không cần như vậy, cô tới hỏi, cậu cũng sẽ nói với cô.

Lòng bàn tay cậu trơn trượt ba chữ cuối cùng kia, chặt chẽ ghi tạc trong đầu.

Cô vẫn không nói nhiều, nhưng đã không giống như khi cô thả tờ giấy bị cậu bắt gặp chân tay luống cuống, ngẫu nhiên quay đầu lại, nhợt nhạt mà đối với cậu cười, sau đó mặt đỏ đỏ chuyển dời tầm mắt:

Cậu cảm thấy, như vậy tốt lắm, luôn luôn không nghĩ tới muốn thay đổi cái gì, thẳng đến ngày nào đó ——

Cậu quên mang sách giáo khoa.

Khi ra cửa rất vội vàng, bởi vì sắp đến muộn, cậu không muốn lỡ mất tất cả buổi học cùng cô, còn có ——

Sợ tờ giấy bị người khác lấy đi.

Lúc cậu ngơ ngác xem mặt bàn, đầu trống rỗng, Gia Gia theo sau thay cậu đem sách giáo khoa tới, còn mang bữa sáng mẹ đã làm.

“Phải chuyên tâm lên lớp nha!” Thẩm Dung Gia ngửa đầu hôn lên gò má cậu, cậu đáp lại sờ sờ đầu đối phương.

“Vậy có thể đi rồi chứ?” Cậu luôn luôn rất chuyên tâm, ba ba nói cô có vẽ bướng bỉnh, còn có thể cùng giáo viên tranh luận, lên lớp xem truyện tranh, cậu cũng sẽ không.

“Ai yô, cần gì nói như vậy a ——” cô gái không thuận theo, kéo kéo cánh tay cậu, lại tiến vào lòng cậu làm nũng. Cùng em gái tán gẫu xong, lại đi vào phòng học, tầm mắt ngẩn ngủ cùng Diệp Thư Hàm giao nhau, nhưng cô rất nhanh dời đi.

Sau đó qua vài ngày, cậu ở thư viện gặp cô. Khi đó, cô tìm sách thật sự chuyên tâm, cậu đứng ở phía sau cô đã lâu, cô cũng chưa phát hiện, sau đó xoay người khi nhìn thấy cậu, giật nảy mình, thiếu chút đụng nhau, quyển sách trên tay cũng rớt.

Cậu ngồi xổm xuống giúp cô nhặt, chờ cô tiếp nhận, sau đó, cho cậu một cái tươi cười ngọt ngào như trước.

Nhưng là, không có.

Biểu cảm cô cứng đờ, sau đó lùi lại một bước, xoay người không quay đầu lại chạy, ngay cả sách cũng không có lấy.

Cậu ngơ ngác mà đứng tại chỗ.

Cậu không hiểu được cô bị làm sao, trong trường gặp mặt, không bao giờ cười với cậu nữa.

Vào buổi học mỗi tuần cùng nhau, đã lâu, cậu chính là nhìn chăm chăm mặt bàn trống tuếch, cái gì cũng vô pháp suy xét.

Nhìn phía về cô, cô cúi đầu thực chuyên tâm đọc sách, từ đầu tới đuôi không liếc cậu một cái.

Tờ giấy, rớt cuộc không xuất hiện qua.

Dĩ vãng, người đột nhiên liền xa lạ với cậu không tính ít, cậu có rất nhiều kinh nghiệm như vậy, biết chính mình tám phần là bị chán ghét, này cũng không khó lý giải, thực ra cậu càng hoang mang là, chính mình làm sao vậy ?

Đó rất giống hồi nhỏ, có một lần ba ba không thấy, cậu cho rằng sẽ không bao giờ gặp lại nữa, trong lòng thực trống rỗng, không biết phải làm thế nào mới tốt, sau đó mẹ ôm cậu khóc.

Cậu không biết nên khóc thế nào, nhưng là cái loại cảm giác trống rỗng này, cậu không muốn.

Phảng phất, phảng phất sắp mất đi cái gì trọng yếu.

Cái loại “Cảm giác” này, ba ba nói, tên là để ý.

Bởi vì thích, mới sẽ để ý.

Cậu thích ba ba, không muốn mất đi, cho nên sẽ hoảng sợ; vậy, cậu cũng thích cô, sợ hãi mất đi, mới có cảm giác hoảng hốt như thế sao?

Làm thế nào, mới có thể để cô lại cười với cậu? Cậu không biết chính mình rốt cuộc làm sai cái gì, khiến cô không bao giờ muốn quan tâm cậu nữa.

Cậu suy nghĩ đã lâu, nhớ tới ba ba nói, thích, phải cho đối phương đáp lại.

Vậy, cô không truyền giấy nữa, cậu phải đáp lại thế nào?

Tên biến thái kia đang làm gì?

Diệp Thư Hàm đang đợi xe bus, xa xa liền nhìn thấy có một người đàn ông đang dây dưa Thẩm Dung Nhược, đối phương mấy lần đẩy ra, hắn còn không biết xấu hổ cứng rắn tiến lên, loạn hôn loạn ôm.

Rất, biến, thái !

Tuy rằng bề ngoài mẫu mực, nhưng hành vi quá vô sỉ! Lúc này cũng bất chấp cái gì mà thất tình bị thương, so với chút kỳ quái nhỏ trong lòng, bảo hộ trình tiết Thẩm Dung Nhược quan trọng hơn!

Cô hờn hển, muốn tiến lên “Hộ thảo” ——

“Bảo bối, bảo bối, đừng vô tình như vậy mà, để ý ba một chút đi! Nói cho ba biết tiểu tâm can của con bị thương chỗ nào, ba thay con —— “

“Ba!” Hai đạo âm thanh thực bất đắc dĩ mà hô lên, cũng đồng thời làm cho cô đặng đặng sát khí ngừng bước.

... Ba? !

“Không cần chơi nữa, mẹ đang chờ chúng ta về ăn cơm.” Cô gái ghé vào bên cửa kính xe, chờ rất nhàm chán, đều sắp trợn trắng mắt.

Cô rất nhanh nhận ra, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp kia, không phải là gần đây mãnh liệt làm cô thương tâm sao?

Cậu ấy, còn có cô ta, đều kêu người kia là “Ba”, cho nên căn cứ theo suy luận kiến thức cơ bản luân lý đã học ở tiểu học —— cô có phải đang làm chuyện ô long gì không?

Tự cho là thất tình, ở nơi đó ai oán rối rắm, kết quả người ta chính là anh em? !

Bộc trực nói, cô thật sự có một chút giận cậu, ban đầu lòng tràn đầy cho rằng, cậu nhận tờ giấy của cô, khi cô cười với cậu, sẽ yên lặng nhìn lại cô, là một loại tình cảm mông lung trao đổi, cậu cũng không chán ghét cô.

Kết quả, tất cả đều là cô tự mình đa tình, cái loại khổ sở này, khả năng còn có một phần thẹn quá hóa giận, làm cho cô biểu hiện thật sự không phong độ, không thể giả vờ dường như không có việc gì đi chúc phúc cậu.

Sau đó cho tới hôm nay, cô nhận ra chính mình nghĩ sai rồi. Như vậy có phải hay không tỏ vẻ —— cô vẫn có cơ hội, đúng hay không?

Về tin đồn của cậu, cô nghe rất nhiều, còn đặc biệt lên mạng thăm dò cái gì kêu “Chướng ngại biểu đạt cảm xúc”, tìm mấy ngày tư liệu, bạn bè cảm thấy cô bị điên, kêu cô không cần tự tìm phiền toái, nhưng cô không cảm thấy như vậy.

Cậu không phải không có cảm giác, chính là không thể giống người bình thường chỉnh lý cảm giác của mình trật tự rõ ràng, hơn nữa biểu đạt đi ra mà thôi, cho nên dù cậu chưa từng có đáp lại nụ cười của cô, cũng không có nghĩa là cậu thờ ơ.

Ánh mắt cậu nhìn cô, thực chuyên chú. Cô tin tưởng cậu thực sự có đem cô đặt vào trong lòng.

Nếu, cô có thể cùng cậu một chỗ khai quật cảm giác này, hơn nữa cùng cậu nhận thức, như vậy, có phải cũng có khả năng yêu nhau? Có phải, cũng có thể hạnh phúc hay không?

Bị điên thì bị điên đi, cô thực sự, rất thích cậu, không có đạo lý mê luyện.

Cậu thích xem phim hài kịch hay bi kịch?

Tờ giấy, lại xuất hiện.

Cậu nhất thời phản ứng không kịp, ngơ ngác xem.

Sau đó, nhìn phía người nào đó, người nọ hợp thời ngoái đầu nhìn lại, cho cậu một cái lúm đồng tiền quen thuộc.

Tâm, không hiểu kiên định.

Tuy rằng không rõ ràng sao lại thế này, nhưng không có việc gì là tốt rồi, còn đuổi theo để ý đến cậu, là tốt rồi.

Cậu cầm lấy bút đỏ, ở chữ hài kịch khoanh vòng lại, nhờ người bên cạnh truyền đi.

Sau, cô không cố định thời gian sẽ mời người truyền giấy đến, bình thường đều hỏi cậu yêu thích gì, còn có thói quen hàng ngày.

Có một lần, cậu không nhận được ở phía dưới chỗ trống hỏi lại: “Vì sao hỏi mấy chuyện này?”

Cô trả lời: “Muốn hiểu biết nhiều về cậu a! Ngụ ngôn, cậu không thấy tớ đang theo đuổi cậu sao?”

Cậu xem tờ giấy, mặt không lý do một trận nóng, đó là cậu chưa từng có thể nghiệm qua, tim đập thật nhanh,

Đầu có chút choáng váng, không thể suy xét ——

Cô vẫn sẽ không cố định thời gian hỏi cậu một ít vấn đề, cậu sẽ thành thực đáp lại, lại sau đó, không biết diễn biến thế nào, bọn họ cũng không cần ai truyền giúp nữa, mà tự mình đem tờ giấy đưa đến tay đối phương.

Một ngày nọ, cậu nhìn tờ giấy trên bàn, nghiêm túc mà suy xét qua đi, cầm lấy bút đỏ lại kiên định khoanh vòng thứ cậu chọn.

Đợi chuông tan học vang, cô như cũ mang theo tươi cười đi hướng cậu, cậu giơ tay nắm giữ ngón tay mềm mại đuổi về phía cậu.

Mãi cho đến thật lâu, thật lâu về sau, cậu mới nhớ tới, tờ giấy kia luôn luôn không có trả lại cho cô.

Lại càng lâu, càng lâu về sau, tờ giấy đó trong lúc vô tình bị phát hiện, bị trở thành trò cười cho gia tộc vài năm.

“Thật mạnh nha, chị dâu. Hoá ra anh em đã bị chị bắt như thế.”

Tờ giấy kia, cuối cùng bị đóng khung thành vật kỷ niệm, lấy nhục nhã... Nha, không, cái này là tán dương, chứng kiến cô dũng cảm theo đuổi chân ái tiến tới không biết sợ, lưu lại dấu vết chân lý đã đi qua——

COFFEE? TEA?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vong-tron-dong-tam>